1. Greece - Hist., to B.C. 500
2. Mythology, Greek

PHERECYDIS
FRAGMENTA

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLEGIT
EMENDAVIT ILLVSTRAVIT
COMMENTATIONEM
DE PHERECYDE VTROQVE
ET PHILOSOPHO ET HISTORICO
PRAEMISIT

DENIQVE
FRAGMENTA ACVSILAI ET INDICES
ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZ

EDITIO ALTERA
AVCTA ET EMENDATA.

LIPSIAE
SVMTV CNOBLOCHII
CIƆIƆCCCXXIV.

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZ.

Etiamsi per nimiam dilationem opusculi diu promissi, quanquam nulla mea culpa factam, non longe aberat, quin, quod molestissimum mihi accidisset, animus virorum quorundam egregie doctorum, de quorum amicitia mihi insigniter gratulatus eram, a me alienaretur: tamen ego tantum abest vt desperauerim de recuperando amicorum doctissimorum fauore, vt etiam confidam, eos eodem me, quo antea, esse amore amplexuros, si vel ex me cognouerint, vel ipsa libri mei lectione intellexerint, moram illam non obfuisse, sed profuisse meis conatibus. Nam intra hunc annum, et quod excurrit, ex quo dilata fuit editio, non modo in annotationibus quaedam minus recte minusue plene dicta vel emendare potui vel plenius tradere, quanquam in vtroque genere nunc quoque aliorum studiis multa relicta esse probe intelligo, sed licuit etiam, saltem obiter, conferre codicem Homeri Lipsiensem et editionem Iliados Villoisonianam, in quo vtroque libro scholia antiqua nunc emendatiora leguntur, nunc copiosiora quam in reliquis libris plerisque, multa etiam insunt, quae non habent ceteri. Sed de his qualibuscunque mei

operis augmentis malim vt viri me doctiores iudicent. Mihi iam id agendum videtur, vt, qua ratione in illustrandis emendandisque operis Pherecydei reliquiis versatus sim, paucis ostendam.

Scilicet sicubi lectionem corruptam aliquam detexisse mihi viderer, etiamsi plane persuasum haberem, meliora et certiora a me substitui posse, nolui tamen aliorum iudicium occupare atque praecipere, sed seruata lectione vulgari in textis, emendationem loci proposui tantum ea qua decet modestia in subiectis notis, ita vt cuilibet suo permitterem gaudere sensu. Deinde res ipsas a Pherecyde narratas eo modo tractaui, vt vel eas cum aliorum narrationibus compararem, vel ex aliis scriptoribus illustrarem et confirmarem, vel etiam, vbi quaedam obscuritas inesset, adhibitis coniecturis, maxime ex historia vel analogia petitis, magis explanarem, monstrans simul modum, quo hic vel ille mythus oriri probabiliter potuerit. Quibus in rebus, nisi omnibus, certe multis, si non prorsus me prospero successu caruisse iudicauerint idonei harum rerum iudices atque arbitri, magnum laboris molestissimi praemium tulisse mihi videbor.

Adieci etiam ACVSILAI fragmenta, sed fere semper annotationibus destituta, idque eam ob caussam, quia et pauca sunt, certe a me pauca inuenta, et pleraque vel cum Hesiodo consentiunt, vel iam in explicandis Pherecydeis obiter tractata fuerant. Eadem illa caussa, quod pauca omnino nouimus de Acusilai vita, mouit me, vt nec iis, quae de ea dici potuissent, repetendis tempus chartasque vellem perdere.

De Pherecyde vero, tam philosopho quam historico, quia plura dici poterant, quam in praestantissimorum virorum scriptis dicta inueneram, omnia, quae quidem eo pertinere viderentur, quanta potuit maxima diligentia collegi. Quo quidem in loco multa mihi repetenda fuisse, quae iam alii bene docuerant, res ipsa luculenter declarat. Sed de hoc non magis verendam puto virorum doctorum reprehensionem, quam de audaculis*) nonnullis conatibus explicandi quaedam in historia et philosophia antiqui Pherecydis, quae incerta sunt et obscura. In talibus enim debet liberum omnibus esse iudicium. Neque ego is sum, qui meam opinionem vi aliis obtrudere velim, aut aliter sentientibus indigner.

Quod ad illos Pherecydis locos attinet, de quibus iam in Hellanico facta est mentio, vt p. 5. et 7. p. 9. p. 21. 49. 50. 69. 106. 114. 154. eorum nonnullos hic quoque repetendos esse putaui, nonnullos vero recte mihi videbar praetermittere posse. Vtriusque generis locos lector diligens comparatione instituta facile inueniet ipse.

Denique conficiendi indicis molestias subterfugere nolui, certior factus ab amicis compluribus, indicis defectum in Hellanico non parum recto vsui obesse.

Praeter haec vix habebam, Lector Beneuole, de quibus agerem tecum, nisi forte illud, quod in praefatione ad Hellanicum iam tetigi, de afferendis et laudandis variis libris et libellis, ad argumentum aliquod spectantibus. Sed quum hoc in genere val-

*) Liceat enim vti hoc Gelliano vocabulo.

de dubium sit an vnquam consensuri sint viri docti, hoc semper studui efficere, vt vtilitas aliqua nasci posset lectoribus omnis generis. Omnino enim hoc mihi fuit vbique consilium, vt non solum tirones et minus exercitatos aliquo modo iuuarem, sed etiam doctioribus, si qui lectu dignum iudicassent meum opusculum, quaedam non inutilia aut iniucunda in memoriam reuocarem. Sic, vt hoc vtar, §. 3. extr. p. 10. et 11. laudaui multos, et fortassis plures, quam opus esse videri posset, scriptores de metempsychosi Pythagorea, quanquam non proprie ad Pherecydem pertinentes †): et tamen me non id inepte putabam fecisse. Praeterquam enim quod e ratione doctrinae Pythagoricae non temere putatur colligi posse, quae fuerit Pherecydeae doctrinae indoles, plerique illorum scriptorum respexerunt simul ad Pherecydem; id quod ipse ostendi ibidem exemplo *Irhouii*.

Ceterum vt a quolibet possit intelligi, quid a me praestitum sit in hac fragmentorum collectione, quam non ignoro mutilam adhuc nec omnibus numeris absolutam esse, quidue aliis praestandum superfit, non inutile putaui breuem hic indicem subiicere illorum scriptorum, e quibus non minus ea, quae in praemissa commentatione disputata sunt, quam ipsa Pherecydis fragmenta petii.

†) Minus bene videbar omisisse librum perutilem *Adami Wilh. Franzii:* Critische Geschichte der Lehre von der Unsterblichkeit der Seelen, Lubecae 1747. 8. p. 296. sqq.

INDICVLVS
SCRIPTORVM VETERVM

e quibus vel ea, quae ad vitam vtriusque Pherecydis pertinent, vel ipsius operis Pherecydei reliquiae haustae sunt:

Abulpharagii historia dynastiarum.
Achillis Tatii introductio in Aratum.
Aeliani varia historia.
Antigonus Carystius.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonii Dyscoli historia commentitia.
Apollonius Technicus de pronominibus.
Apostolius.
Apuleius.
Aristoteles.
Athenaeus.
Augustinus.
Bekkeri Anecdota Graeca.
Brunckii analecta veterum poetarum Graecorum.
Chronicon Paschale.
Cicero.
Clemens Alexandrinus.
Damascius de principiis.
Dio Chrysostomus.
Diodorus Siculus in excerptis Valesianis.
Diogenes Laertius.
Dionysius Halicarnasseus.
Eratosthenis catasterismi.
Etymologicum Magnum.
Eudociae Violarium.

Eusebii praeparatio euangelica.
chronicon.
Eustathii παρεκβολαὶ ad Homerum.
Freculphi chronicon.
Galenus.
Georgii Cedreni synopsis.
Georgii Syncelli chronographia.
Helladii Chrestomathia.
Heraclides de politiis Graecorum.
Hermiae irrisio gentilium philosophorum.
Hesychius lexicographus.
Hesychius Milesius.
Hippocrates.
Hyginus.
Iamblichi vita Pythagorae.
Iohannes Lydus.
Iohannes Philoponus.
Iosephus.
Isidori origines.
Iustinus Martyr.
Lactantius.
Lucas Tudensis.
Lucianus.
Macrobius.
Marcellini vita Thucydidis.
Marcianus Capella.
Maximus Tyrius.
Moschopuli Opuscula grammatica.
Origenes.
Pausanias.
Phauorinus.

Photius.
Plato.
Plinii Hiſtoria naturalis.
Plotinus.
Plutarchus.
Pollucis onomaſticon.
Porphyrii vita Pythagorae.
de antro Nympharum.
Probus ad Virgilii eclogas.
Proclus ad Timaeum.
Q. Serenus Sammonicus.
Scholiaſtes Apollonii Rhodii.
Arati.
Ariſtophanis.
Euripidis.
Germanici Caeſaris.
Heſiodi.
Homeri.
Pindari.
Platonis.
Sophoclis.
Seruius ad Virgilium.
Sextus Empiricus.
Sorani vita Hippocratis.
Stephanus Byzantinus.
Stobaeus.
Strabo.
Suidas.
Syneſii encomium caluitiei.
Tatianus.
Tertullianus.

Themiftius.
Theodorus Meliteniota.
Tzetzis commentar. ad Lycophronem.
Chiliades.
Exegefis in Iliadem.

E recentioribus, qui ex professo de Pherecyde eiusque vita fcripferunt, praeter *Fabricii* Bibliothecam Graecam, vfus fum *Vossii*, *Heinii*, *Salmasii* et *Tiedemanni* libris, a me p. 2. iam laudatis, faepiffime etiam contuli *Heynii* notas ad Apollodorum.

LECTORI

ITERVM SALVTEM.

Putaueram, Lector, futurum esse, vt post praefationem priori fragmentorum Pherecydis editioni praemissam, paucis quidem locis nunc mutatam atque emendatam, non mihi noua scribenda esset praefatio. Sed quum iniuria quaedam mihi sit propulsanda, iterum salutandum te appellandumque esse arbitror. Primo enim, quae verba nunc in inscriptione libri conspicis, „Editio altera," iam inde ab anno 1798. librum meum, qui Gerae, typis, et sumtu Rothii anno 1789. primum prodierat, dehonestarunt. Neque enim haec, quae *editionis alterius* nomen sibi sumserat atque arrogauerat, recte sic appellari vllo modo potuit. Praeter titulum enim plane nihil erat in ea muta-

tum. Atque id factum erat me nesciente, neque adeo volente aut permittente. Nam quum Hallerus, typographus et bibliopola Geranus, omnes vel plerosque, quos Rhotius suis sumtibus typis excusos emiserat, libros coemisset, ipse suo arbitratu, et omni veritate neglecta, falsum titulum libro meo praefixit, atque sic non modo mihi quodammodo iniuriam intulit, sed etiam, id quod certo scio, viros doctos in errorem induxit, qui, nouam editionem a me ipso curatam esse rati, ea emta frustrati sunt. Poterat ille pro Rothii nomine suum substituere nomen, poterat etiam anni 1798 notam in titulo ponere, salua veritate. Debebat vero abstinere ab ea re, quae neque bibliopolae neque typographi est, sed solius scriptoris et editoris, cuius laudi et gloriae profecto talibus machinationibus neutiquam consulitur. Debebat ille saltem scribere „Editio altera non mutata", quod alii in simili caussa fecerunt et faciunt, quemadmodum ego nunc, sed conuenienter veritati, scripsi „Editio altera aucta et emendata." Quum vero huiusmodi artificia hodie tam crebra sint, vt iis neque ipsi bibliopolae magnopere, neque omnes viri eruditi offendantur: mihi quoque, quantumuis improbanti, illud Hallerianum pro leui potius habendum et ignoscendum, quam persequendum vindicandumque videbatur. Hanc certe editionem, quam „alteram" ipse ego appellaui, non indignam hoc nomine esse, facile quisquis cum priore comparauerit perspiciet, ita vt singulos meos emendatam editionem publicandi conatus hoc loco enu-

merae nihil attineat. Illud vnum moneo, mihi non semper, vt in priore editione, in notis tantum correxisse manifesta lectionis vitia, sed si melior lectio suppeditata esset ab ingenio vel aliorum vel meo, aut in Codicibus MSS. inuenta, eam, vitiosa, in notis tamen indicata, statim substituisse. Quod meum consilium nemo erit qui improbet.

Aliquanto grauius mihi vulnus inflixit *Augustus Matthiae*, vir doctissimus ac celeberrimus, Director Gymnasii Altenburgensis, programmate illo „de Pherecydis fragmentis", quod primum Altenburgi a. 1814. quaternis edidit, deinde etiam *Friderici Augusti Wolfii* Analectis literariis (Tom. I. Part. II. pag. 321 — 331.) inserendum curauit. In hoc enim non id solum egit, vt, qua ratione reliquiae librorum Pherecydis Atheniensis melius quam a me factum esset ordinari possent, ostenderet: quod quidem non tantum non reprehendet aliquis, sed etiam omnes laudabunt: verum indicanda quoque putauit fragmenta a me praetermissa, quod et ipsum, si per se spectetur, laudandum potius quam vituperandum cuilibet videbitur. Rursus vero male me habet hoc, quod veritatis leges plus semel violauit atque transsiliit. In mea enim fragmentorum Pherecydis congerie dixit vndecim deesse, quum non nisi tria a me praeterita esse ipse reperire, si diligentius circumspexisset, facile potuisset. Quod quo melius ostendi possit ac luculentius appareat, totam viri docti disputationem huic meae praefationi inseri necesse est. Ita enim singulis locis docebo, quid merito mihi crimini

ille dederit, quid secus. Ordinem autem fragmentorum posse alium excogitari, quam qui a me et olim constitutus et nunc retentus sit, libenter et mea sponte viro erudito largior: atque hanc quoque ob causam scriptionem eius huc transtuli. Ita enim lectores vel hunc vel alium ordinem praeferre poterunt; atque ipse ordinem olim a me constitutum passim mutassem, si omnino certi quid constitui in hoc genere posset. Nunc melius putaui, eam fragmenta ordinandi rationem, qua olim vsus essem, etiam in hac altera editione sequi, quam alio ordine praelato fortassis rursus aliorum reprehensioni temere me exponere. Scimus enim, vt in plerisque, ita praecipue in talibus rebus, verissimum esse illud *Terentianum*[1]): „Quot homi„nes, tot sententiae. suus cuique mos.“ Scimus item, non paucos, qui ob suam doctrinam sibi placent, eo sibi doctiores videri, quo plura in aliorum operibus reprehendant, non curantes aequitatem et humanitatem, et prorsus immemores illius sententiae, quae in Apollodori Atheniensis, pictoris, operibus inscripta erat: *Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται*[2]). Iam igitur accipe, Lector, illud *Matthiae* programma, ex quo nihil omisi, nisi quae in laudem meam dixit, aut explicandi gratia addidit.

„E libro *primo* quinque fragmenta seruata

---

1) Phorm. 2, 4, 14.

2) Vid. *Plutarch.* de gloria Atheniensium c. 2. T. II. Opp. p. 346. A.

„funt, ap. Sturz. I. II. (p. 78. a verbis ἦσαν γὰρ „ὁ Δίκτυς — ὡς Φερεκύδης πρώτῳ) III. IV. V. „Ex his quintum de genere Miltiadis, quum a re„liquorum argumento, quod procfus mythologicum „eft, plane abhorreat, ad aliud Pherecydis opus, „Archaeologiam, referendum puto. Fr. III. de „Peleo agit: itaque omnia, quae ad Pelei mythos „fpectant, fragmenta e libro primo fumta effe col„ligo: fragm. ap. Schol. Hom. Il. π, 175. ap. „Sturz. p. 85. tum fragm. ap. Schol. Pind. Nem. „III, 58. quod in Sturzii collectione non reperi [5]. „Fabulas Pelei praecedere debuit Aeacus, huic „pater Iuppiter, cuius mythi, nifi primo, quonam „alio in libro enarrari potuerint, haud affequor. „Vt Iouis ftemma in primo libro expofitum cre„dam, accedit etiam hoc, quod in eo de Apolline „quoque agebatur, vt e fr. IV. apparet, quocum „cohaerent fr. ap. Schol. Eur. et Pind. p. 88. et „fr. XXXIV. p. 163. fortaffe etiam fr. e Schol. „Apoll. p. 160. Itaque quum de Iouis filiis in „primo libro actum fuerit, fequitur, Iouis mythos „in eodem libro pertractatos fuiffe. Hoc modo „videmus, quomodo fr. I. de Hyfia, Arcadiae vrbe, „in primo libro locum habere potuerit, nimirum „in exponendis Iouis natalibus, quos ad Arcadiam „nonnulli referebant. Ad Iouem porro pertinet „fr. XXXVII. Vt Apollinem pater Iuppiter, fic „Iouem Cronus praecedere debuit: ad eum perti-

5) De hoc vera dixit *Matthiae*.

„net fr. XXXIII. Ita probabile fit, etiam de Iouis „fratribus, Neptuno, ad quem pertinet fr. II. pars, „ac Plutone in hoc libro actum fuisse. Quocirca „libri *primi* argumentum ita constituo:

„Vranus et Terra: horum filius *Triptolemus* „fr. XXXVI, hinc Cyclopes (huc fortasse referendum fr. ap. Pollucem, St. p. 82.); Centimani, „Titanes, in his Oceanus, cuius filia *Daira* fr. „LXIII. Cronus eiusque progenies, in qua *Iuppiter* fr. I. Chiron. fr. XXXIII. Cronus a Ioue „imperio exuitur; Titanomachia, Gigantomachia, „*Typhon* fr. XXXVII. Filiorum Croni progenies „1. Neptuni; ab hoc *Nauplius* f. II. *Orion*. fr. „XXXV. 2. Plutonis: Proserpinae raptus (potuit „hic etiam locum habere fr. XXXVI. de Triptolemo). 3. Iouis: hinc a. Apollo et Diana, qui „Tityum interficiunt fr. XXXIV. Apollinis amores: *Aesculapius* ex eo et Coronide fr. IV. *Cyrene* fr. p. 160. *Corybantes* fr. XXXI. *Idmon* et „*Calchas* fr. XLIV. b. Aeacus: hinc *Peleus* fr. III.

„Libri etiam *secundi* initium in Iouis stirpe „enarranda versatum videtur. Nam fr. VIII. quod „expressis verbis ad librum II. refertur, Thestii, „Martis e Demonice filii, progeniem e Laophonte „exponit. Cui hoc libro memorandae triplex esse „potuit occasio: aut enim Aeoli stirpem persequens, „ad Thestium et Laophontem peruenit, et quidem „*vel* ita, vt Aeolum sequeretur Calyce filia, hanc „Endymion, Aetolus, Pleuron, Agenor, Demonice, „hanc denique filius ex Marte Thestius, *vel* sic, „vt in Pleuronis progenie memorata Laophonte,

„huius e Theſtio prolem commemoraret. Haec „quidem ratio duplex prima ſpecie valde probabi-„lis videri poteſt, quod in hoc libro mentio etiam „ſit Promethei, qui pater fuit Deucalionis, quo „natus Hellen Aeolum genuit. Sed quum, hoc „poſito, de reliquis etiam Aeolidis et primo qui-„dem loco de Aeoli filiis, hoc libro actum fuiſſe „ſequatur, hoc vero factum ſit libris VI, VII, VIII, „vt infra demonſtrabitur, probabilior videtur tertia „ratio, qua Martis ſtirpem exponens Pherecydes „Theſtium eiusque e Laophonte prolem memora-„uerit. In Iouis igitur liberis enumerandis hoc „libro peruenit ad *Martem*, eiusque prolem, fr. „VIII. VI. *Argum.* fr. p. 173, tum ad poemam „*Prometheo* impoſitam fr. IX. A Ioue genitus „Epaphus Libyam, haec Belum et Agenorem pe-„perit. Sequebatur tum Beli ſtirps, a qua libro „demum IV. ad progeniem Agenoris tranſit. In „illa primus fuit *Danaus* cum filiabus fr. VII, „hinc Hypermneſtra, Abas et filii Proetus atque „Acriſius, ab Acriſio oriundus *Perſeus* fr. X. Nec „dubito, quin huc etiam pertineat fr. II, (niſi quod „verba: ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς — Φερεκ. ἐν πρώτῳ „e libro I. ſumta ſunt) in eoque pro Φερεκύδης „ἐν δωδεκάτῳ legendum ſit Φερεκ. ἐν δευτέρῳ, „*ENB* pro *ENIB*, praeſertim quum duodecimus „Pherecydis liber nusquam memoretur. A Perſeo „ad filios eius progreſſus eſt, Alcaeum et Electryo-„nem, inde Amphitryonem et Alcmenam, tum „Herculem: vid. fr. XI, quatuor loca fr. XII, et „fr. e Schol. Veneto p. 151. Herculis tantum

„natales et res ante ἆϑλα gestas hic liber com-
„plexus videtur.

„Liber *tertius*, vt e fr. XIII. colligo, Hercu-
„lis ἆϑλα reliquasque res ab eo vsque ad mortem
„gestas complectebatur. Itaque etiam fr. XXX.
„pro Φερ. ἐν δεκάτῳ legendum suspicor Φερ. ἐν
„τρίτῳ: facilis enim mutatio est notarum *ENΓ* et
„*ENI*. Nam quod in fr. XXX. narratur, Hercu-
„lem poculum aureum a Sole accepisse, idem fr.
„XIV. e libro III. narrat Athenaeus. Ad fabulam
„vero in eo fr. tractatam necessario pertinent quin-
„que loca sub fr. XXX. comprehensa. Fragmen-
„torum vero ad librum tertium pertinentium hunc
„facio ordinem, Apollodorum sequutus: fr. ap.
„Schol. Apoll. Rh. II, 1055. de Stymphalidibus,
„quod in Sturzii collectione non reperio[4]): fr.
„XXX. cum quinque aliis, de Hesperidum pomis
„ablatis, quo pertinet etiam fr. XIV. et locus Stra-
„bonis III. p. 257. a Sturzio omissus[5]); tria fr.
„de Antaeo p. 145. seq. fr. XXXXVI. de Iphiti
„caede, adiuncto fr. ap. Schol. Soph. p. 189, fr.
„ap. Schol. Ven. p. 190. de Co insula expugnata;

---

4) Reperire vero vir doctus poterat, si praefationem meam legisset p. III. vbi diserte dixi, me nonnullos ex iis Pherecydis locis, quorum iam in Hellanico facta esset mentio, hoc in libro praetermisisse. Consulenda igitur erant *Hellanici* fragmenta p. 114. ad fragm. LXXXVIII. Itaque culpa non est in me.

5) Hoc iterum non verum est. Nam locum *Strabonis* attuli in Commentat. de Pherecyde §. 11. not. f.

„fr. XXXXVII. de Molionidis, Cteato atque Eu-„ryto; duo fr. XXXXIX. de Amalthea; fr. XIII. „de Dryopibus; fr. L. de Alcmenae morte.

„Libro *quarto* ad Inachi stirpem redit Phere-„cydes, et Agenoris progeniem enumerat, vt ap-„paret e fr. XV, videturque ille liber continuisse „ea omnia, quae libro III. capp. 1—4. narrat „Apollodorus. Itaque ad hunc librum referenda „sunt fr. XV; aliud ap. Schol. Apollon. Rh. II, „178. a Sturzio praetermissum[6]); fr. p. 112. de „Thaso Cilicis f.; fr. LI. de Deucalione, Minois „filio.

„Libro *quinto* ad Cadmum progreditur, vt „apparet e fr. XVI. Probabile vero est, vt Apol-„lodorum III, 4—8, sic Pherecydem Cadmi fabu-„lis subiecisse mythos Thebanos. Ita fragmento-„rum libri V. hic ordo erit: fr. XVI. de Cadmo „et Spartis; fr. ap. Schol. Eur. Phoen. 666, omis-„sum a Sturzio[7]), de dracone; duo fragmenta p. „113. de Spartis; fr. p. 114. de monili, quod „Cadmus Harmoniae dedit; fr. p. 115. de Bacchi „natalibus et educatione; fr. p. 114. e Suida (cf. „Photii Lex. p. 462. v. *Ὕης*) de Semeles nomine „*Ὕη* et Hyadibus, de quibus agunt etiam sequen-„tia fragmenta tria ap. Sturz. p. 115. sq., fr. ap.

---

6) Neque hoc vere dixit *Matthiae*. Memoraueram locum *Schol. Apollon.* p. 120. ad fragm. XVIIII.

7) Neque hunc locum praetermisi. Immo in Commentat. §. 11. p. 70. vt in Praefatione p. III. diserte dixi, me eum tractasse ad *Hellanic.* fragm. LXXVII. p. 105. sq

„Schol. German. v. 254. praetermissum a Sturzio[8]), „de Pleiadibus ob Bacchum educatum inter sidera „relatis; fr. LXXI. de Medusa, Polybi vxore, „quae Oedipum nutriuit; fr. LII. de Oedipodis „vxoribus ac liberis; fr. p. 201. de Polynice; fr. „p. 169. de Tydeo, Astaci cerebrum sorbente; fr. „LIII. de Tiresia.

„E libro *sexto* cum nota libri exstant sex „fragmenta, quae omnia de Argonautis agunt, ita „vt appareat, Iasonis res et expeditionis Argonau„tarum aliquam partem (nam agebat de ea etiam „liber VII.) huius libri argumentum confecisse. „Iasonem praecedere debuit pater Aeson, hunc „parentes Cretheus et Tyro; Tyrus pater fuit „Salmoneus, filii Neleus et Pelias; itaque de his „etiam hoc libro actum fuisse puto. Quum vero „Argonautarum expeditio hoc libro exposita fuerit, „de Athamante etiam et Phrixo in eo relatum fuisse „necesse est. Ex his Pherecydem hoc libro Aeoli „et filiorum stemma exponere incepisse conficio, at„que in eo narrasse, quae ad Athamantem, Sal„monea, Crethea pertinent. Quocirca huc refero: „tria fragm. XXXX, quibus addendum quartum e „Schol. Germ. 223, quod omisit Sturzius[9]), de „Phrixo; fr. XVII. de Chalciope, Phrixi vxore, „quocum iungendus videtur locus Hesychii v. *Ἰο*„*φῶσσα* ap. Sturz. p. 175; fr. ap. Schol. Pind.

8) Hoc verum est.

9) Hoc itidem verum est.

„ibid. de Phrixi filiis; fr. XXVI. p. 126. de Neleo, Tyrus filio; fr. ap. Schol. Apoll. et Steph. „Byz. p. 185. de Aesonide vrbe; duo fr. XXXIII. „p. 163. de Alcimede, Iasonis matre; fr. XXXXII. „de Iasone ad Peliam pergente; fr. XXXX. p. 172. „a quonam Argo nauis nominata sit; fr. XVIII. „de Philammone Argonauta; fr. XXVI. p. 128. „Iphielum non fuisse inter Argonautas; fr. XXXI. „p. 158. de Ida et Lynceo; fr. LXXIII. de Aethalide Argonauta; fr. XXXXIII. Herculem ad „Aphetas nauem liquisse; fr. XIX. de Phineo; fr. „XX. et XXI. de Harpyiis; fr. XXII. de tauris „igniuomis et agro Martio.

„Liber *septimus* reliquam partem expeditionis „Argonautarum atque Iasonis facta persequebatur; „quibus absolutis, ad alterum Crethei filium, Amythaonem, eoque natos Biantem et Melampodem, „processit narratio, vt e fr. XXVI. apparet. Ita „probabile etiam fit, de Pherete, tertio Crethei „filio, atque Admeto, Pheretis filio, in hoc libro „actum fuisse. Deinceps reliqui Aeolidae seque„bantur, Deïon seu Deïoneus, vt apparet e fr. „XXV, Sisyphus, Perieres, Magnes. Hunc igitur „librum sequentia fragmenta efficiunt: fr. XXIII. „de dracone ab Iasone occiso; fr. XXIV. de Absyrto, cui addendum est aliud ap. Schol. Apoll. „IV, 228. non allatum a Sturzio[10]); duo fragm.

10) Hoc non vere dixisse virum doctissimum, ipse videbit, si legerit p. 122. init. Et vidit sane, vt ex eius nota ad *Schol. Eurip.* Med. 169. intellexi.

„XXXXV. de Iasone Medeae ope repuerascente; „fr. XXVI. de Melampode, Amythaonis filio; fr. „IV. p. 88. de Apolline apud Admetum seruiente, „quod fr. in Admeti fabulis locum habuisse, e „Pherecydis verbis ibi seruatis apparet; fr. XXV. „de Cephalo, Deïonei filio; fr. XXXXI. de Si„sypho, Aeoli filio; fortasse etiam fr. LXXII. de „Maera, filia Proeti, Thersandro, Sisyphi filio, „nati.

„Iam ad Aeoli filias peruentum erat. Ita li„bro *octauo*, praeter alias, inprimis de Canace „eiusque progenie, Aloïdis, et de Calyce dictum „est. Ab huius filio Endymione oriundi erant „Pleuron, Porthaon, Oeneus. Ita patefacta via „ad fabulas Meleagri ac Tydei, tum venationem „apri Calydonii. Hanc vero hoc libro memoratam „fuisse apparet e fr. XXVII. Itaque ad hunc li„brum tria fragmenta refero: XXXVIII. de Endy„mione; XXXIX. de Tydeo; XXVII. (cf. p. 170.) „de Ancaeo ab apro Calydonio interfecto.

„E libro *nono* vnum tantum fragmentum su„perest XXVIII. p. 134. de Elati Icari f. proge„nie; e libro *decimo* duo (nam in fr. XXX. pro „Φ. ἐν δεκάτῳ, legendum esse Φ. ἐν τρίτῳ supra „demonstrauimus), alterum XXIX. de Amphione „et Zetho, alterum ap. Schol. Apoll. p. 137. de „iisdem. Ex his difficile est, argumentum eorum „librorum recte constituere. Poterimus tamen, si „ea, quae praeter fragmenta ad superiores libros „relata e Pherecyde afferuntur, secundum seriem „rerum in iis proditarum disponemus, aliquem sal-

„tem ordinem probabiliter efficere. Videtur autem „Pherecydes ab hoc libro Pelasgi stirpem perse-„quutus esse, vt Apollod. III, 8. Itaque huc re-„fero fr. LIV. de Pelasgo et filio Lycaone; fr. p. „205. de Callisto, fr. LV. de Lycurgo Arcade. „Sequutae videntur fabulae Laconicae, fortasse a „Taygeta, Atlantis filia, ducta narratione. Ab „eius filio Lacedaemone deinceps orti Amyclas, „Cynortes, Perieres, Tyndareus et Icarius; huius „filia *Penelope* fr. LVI. E Tyndarei vxore Leda „Iuppiter sustulit Castorem et Pollucem, qui *Eu-„rymantem* interfecit fr. LXIV. p. 216, tum Cly-„taemnestram et Helenam, quarum illa Aagamem-„noni, haec Menelao, Pelopidis, nupsit. Hinc „fabulae de *Pelope* fr. 99; duo fr. p. 98. 99. de „*Oenomao* et *Myrtilo;* fr. p. 101. de *agno aureo*. „Ad fabulas Laconicas spectant etiam fr. XXVIII. „de Elato, Icari filio, Taenari patre, quod nomi-„natim ad lib. IX. refertur; fr. LXXIX. de „Oetylo Spartano.

„Libro *decimo* Alcyones et Electrae, Atlantis „filiarum, progeniem illustrasse videtur Pherecydes. „Ab Alcyone ortus Hyrieus; inde Nycteus; huius „filia Antiope Amphionem et Zethum peperit: „vide Apollod. III, 10, 1. Huc itaque pertinent „fr. duo XXIX. de *Amphione*, e quibus prius „est illud, quod Schol. Apoll. I, 735. affert, quod „in libro decimo locum habuisse intelligitur e Schol. „Od. λ, 263, Apoll. I, 741, fr. p. 140. de *Neïde*, „Zethi filia; aliud ib. de *Niobes liberis*. Ex iis-„dem apparet, in fabulis Amphionis et Zethi nar-

„ratas esse res *Phlegyarum* fr. p. 135, itaque etiam „*Ixionis* fr. LXIX. Ab Electra oriundi Dardanus, „Erichthonius, Tros, Ilus, Laomedon, Priamus: „vid. Apoll. III, 12. Itaque huc pertinent: fr. „LVII. de Palladio, fr. ap. Eustath. p. 1348, 18. „de Priami filio Dio, quod omisit Sturz[11]). Post „narratum Troiae excidium Graecorum reditum, „ducum fata exposita esse credibile fit. Hic igitur „fortasse locum habuerunt fr. LXXIV. de Anio; „fr. LXXV. de Orestis nutrice, quae eum Aegi- „stho eripuit; fr. LXXVI. de Orestis morte; fr. „LXXVIII. de Neoptolemi caede; fr. LXXVII. „de Theoclymeno vate, a Telemacho in Ithacam „abducto. Restant fabulae Atticae fr. p. 176. de „Orithyia: fr. LVIII. de Daedalo; fr. LIX. de „Theseo; fr. LX. de raptu Amazonis; fr. LXI. „de Thesei vxoribus; quae tamen cum tribus aliis „fr. ap. Polluc. X, 29, 128. de Codri morte, fr. „ap. Clem. Alex. Strom. 17. p. 242. Sylb. de Da- „rii expeditione in Scythas, quae in Sturzii colle- „ctione desidero[12]), fr. V. ad alterum Pherecydis „opus, Ἀρχαιολογίαν Ἀττικήν, potius referenda „esse suspicor."

Haec *Matthiae*. Iam optio sit tua, Lector.

---

11) De hoc vera retulit vir eruditissimus.

12) De vtroque falsa narrauit *Matthiae*. *Pollucis* enim locum tractaueram in Commentat. §. 12. et *Clementis Alexandrini* locum in eadem Comment. §. 10. vbi etiam not. e recte dixi Clementis locum esse lib. 5. Strom. non 17, vt vitiose est in *Matthiae* scripto.

Vides illum non pauca protulisse satis speciosa: vix vero tibi placebunt eae disputationis eius partes, vbi hypothesi suae seruiens numerum librorum Pherecydis ab antiquis Grammaticis indicatum mutare contra omnes Codices manu scriptos ausus est. Ita enim operae suae fidem omnem ipse derogauit, et omnia fecit etiam magis, quam antea essent, incerta. Quum igitur nihil certi de fragmentorum Pherecydis ordine possit constitui, malui ordinem in priore editione adscitum etiam in hac altera seruare, quam reus agi mutationis temerariae. Miratus autem pariter ac gauisus sum, *Matthiam* non plura quam tria fragmenta addere meae collectioni potuisse, quum ipse ego, qui multos per annos non tantum de iis augendis neutiquam cogitaui, sed etiam, si qua forte inuenissem aliud agens, ea annotare neglexi, post priorem editionem inuenerim plura.

Acusilai fragmentorum ordinem non satis aptum esse, patet cuique, patet etiam mihi. Cur vero in tanta fragmentorum paucitate aliquid mutarem, nullam omnino causam vidi. Colligat quis plura Acusilai fragmenta, ac tum demum de iis melius ordinandis cogitet. Possunt enim vtique plura reperiri, scio. Equidem ea tantum dedi, quae veluti sua sponte se mihi inter legendum obtulissent, et Pherecydeis tanquam appendicem adieci. Nuper in *Museo Critico*[13]) vir doctus *I.*

---

13) Vol. I. Cantabrig. 1814. 8. p. 216—220.

K. Acusilai reliquiis colligendis operam suam dicauit, et ita quidem, vt nullam meae collectionis notitiam habuisse videatur. Is vero praeter ea, quae ego congesseram, non nisi duo reperire potuit, quorum alterum ne certum quidem omnino est, sed mera *Porsoni* coniectura exsculptum. Ego tamen, ne quid eorum, quae nuper mihi innotuissent, deesset, vtrumque meae collectioni inserui, et quidem post fragmentum XVI.

Denique, vt etiam hoc addam, vbicunque *Heynii*, ad *Apollodori* Bibliothecam notas laudaui, vsus sum editione eius priore.

Scr. Grimae, mense Decembri anni 1823.

COMMENTATIO DE PHERECYDE

SYRIO ET ATHENIENSI.

§. 1.

Quod in Hellanico mihi faciendum putaueram, vt fundamenti loco ponerem, quae *Suidas* de eo breuiter collecta exhiberet, idem nunc quoque de Pherecyde placebat. *Suidas* igitur habet haec:

Φερεκύδης, Βάβιος, Σύριος. ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἡ Σύρα, πλησίον Δήλου. γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην· ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ σοφοῖς, καὶ τετέχθαι περὶ τὴν μέ Ολυμπιάδα. διδαχθῆναι δὲ ὑπ᾽ αὐτοῦ Πυθαγόραν λόγος· αὐτὸν δὲ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητὴν, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἀσκῆσαι, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν· ἑτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων. καὶ πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι. ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν. καὶ τελευτᾷ ὑπὸ πλήθους φθειρῶν. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε, ταῦτα· Ἑπτάμυχος, ἤτοι Θεοκρασία, ἢ Θεογονία. ἔστι δὲ

Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους *).

Φερεκύδης Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα δέχεται πρεσβύτερον, ἀλλ' ἐκεῖνον μόνον ἡγεῖται ἀρχηγὸν συγγραφῆς.

Φερεκύδης Λέριος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς οε' Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου. Περὶ Ἰφιγενείας. Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν. καὶ ἄλλα **).

Horum omnium perſpicua explicatio et illuſtratio diligens, quanquam et difficilis eſt, et ab aliis iam ex parte fuit tentata, vt a *Salmaſio* a), *Voſſio* b), *Heinio* c),

---

*) *Eudocia* in Violario, quod *Villoiſonus* Anecdotorum Graecorum T. I. (Venet. 1781. 4.) primus edidit, p. 425. haec ita contraxit: Φερεκύδης, ὁ τοῖς ἑπτὰ συγχρονίσας σοφοῖς, Σύριος καθ' ἱστορίαν λέγεται· ἔστι δὲ ἡ Σύρα νῆσος πλησίον Δήλου. γέγονε κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην. ἐδίδαξε Πυθαγόραν. αὐτὸς δὲ οὐκ ἔσχηκε καθηγητὴν, κτησάμενος τὰ τῶν Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. ἔγραψε δὲ Ἑπτάμυχον, ἤτοι Θεοκρασίαν, ἢ Θεογονίαν· ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους, καὶ ἄλλα πολλά.

**) *Eudocia* de vtroque hoc breuiter p. 421. ſic: Φερεκύδης, κατά τινας πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, τοῦ Πυθαγόρου διδασκάλου, ὃς λέγεται ὅτι συνήγαγε τὰ Ὀρφέως. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα· Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, Λέριος, ἱστορικὸς, γενομένος πρὸ ὀλίγου τῆς οε' Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.

a) in exercitatt. Plin. ad Solinum, T. II. p. 840–47. ed. Pariſ. 1629. fol. Hic tamen maiorem etiam, quam erat, confuſionem rerum effecit.

b) de hiſtorr. Gr. 1, 3. p. 8. ſq. maxime 4, 4. p. 443–47.

c) diſſert. ſur Pherecyde, Philoſophe de Syre, in Mémoires de l' acad. royale des Sciences et belles Lettres de Berlin, 1749. 4. p. 303–40.

et *Tiedemanno*[d]), tamen mihi non praetermittenda hoc loco videbatur, vel quia necessario quodam vinculo cohaeret cum omnibus quae postea dicenda erunt; vel quia in virorum illorum doctissimorum de ea disputationibus quaedam animaduertisse me putabam, quae minus accurate vel certe minus plene dicta essent.

Iam ad genus primi Pherecydis quod attinet, vocatur ille a *Suida*, vt a *Strabone*[e]), filius Βάβιος, qui quis fuerit tantum abest vt constet, vt ne nominis quidem scriptura satis certa sit. Nam *Alexander* Polyhistor[f]) eum vocasse legitur Βάδυα. Horum locorum cum loco *Eustathii*[g]), vbi Pherecydes dicitur ὁ Βαβυλώνιος, comparatione motus est *Vossius*, vt veram scripturam in *Suidae* et *Diogenis Laertii* locis putaret Βάβυος, in *Eustathio* quoque reponendam[gg]). Quam quidem viri acuti crisin mihi valde placere fateor, etsi de loco *Eustathii* alia vera videri posse infra patebit. Pherecydes igitur patre vsus est Babye, et gente fuit *Syrius*, h. e. ortus ex insula Syro, quae eadem et Σύρα vocabatur, vt est apud *Suidam* atque *Hesychium Milesium*[h]) et Συρία, quod nomen praeter *Homerum*[i]) habet *Eusebius*[k]): quales locos in mente videtur habuisse

d) Griechenlands erste Philosophen, von *Diet. Tiedemann*, (Lipſ. 1780. 8.) p. 153-86. Adde, si tanti videtur, *Ioh. Bonitii* dissertationem de Pherecyde Syro, Schneebergae 1694. 4.

e) 10, p. 487. B. ed. *Casaub.*

f) ap. *Diog. Laert.* 1, 116.

g) ad Odyſſ. ο, p. 1787, 17. ed. Rom.

gg) Saltem nominis Βάβυς etiam alia exempla sunt, vt in prouerbiis τοῦ Βάβυος χορὸς, et κάκιον Βάβυος αὐλεῖ, de quibus vid. *Suid.* in τοῦ Βάβυος, et Adagia s. Prouerbia Graecorum ab *Andr. Schotto* (Antuerp. 1612. 4.) edita p. 141. sq. et *Erasmi* adagg. 2, 7, 34. *Vossius* etiam in libro de philosophorum sectis 6, 6. praefert Βάβυος.

h) de vitis philosophorum p. 47. ed. *Plantin.* Antverp. 1572. 8. siue in *Meursii* Opp. Vol. VII. p. 297.

i) Odyſſ. ο, 402. cf. *Eustath.* l. l.

k) praep. euang. 10, 3. p. 465.

Grotius[l]). Sed de hoc Syrii nomine magna oriri possit controuersia. Quanquam enim Pherecydes philosophus a plerisque *Syrius* appellatur, etiam simpliciter ὁ Σύριος, sine nomine Pherecydis[m]): non tamen desunt loci scriptorum veterum, in quibus vel *Syrus* vel *Assyrius* dicitur. Facillimum quidem esset, simpliciter dicere a librariis tales locos esse corruptos. Verum quia non dubito quin appellatio illa, quamuis falsa et verae historiae contraria, profecta sit ab auctoribus ipsis, caussas sententiae meae et argumenta afferenda esse intelligo. Scilicet *Syrus* vocatur Pherecydes a *Cicerone*[n]), *Luciano*[o]), *Augustino*[p]), *Isidoro*[q]), *Marciano Capella*[r]), *Photio*[s]), *Achille Tatio* (v. infra §. 8. not b.) et *Iohanne Tzetza*[t]). Iam etiamsi concedere velim, apud Ciceronem et Isidorum et Capellam et Photium hoc tribui posse librariorum negligentiae, praesertim quum etiam ipsum Pherecydis nomen male in Isidoro scribatur *Pherecides:* tamen de reliquorum locis idem recte fieri nego. Nam *Lucianus* quidem, ipse Syrus, vide-

---

l) ad Matth. 7, 6.

m) ap. *Maxim. Tyr.* diss. 10, 4. Possit etiam huc referri locus *Galeni* in *Hippocratis* epidem. 2, 5. T. IX. opp. p. 156. A. ed. *Charter.* vbi commemoratur γραφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ. Sed γναφέως ibi legendum esse docebitur infra §. 5.

n) Tusc. 1, 16. in antiquis quidem editionibus.

o) de macrobiis, T. II. p. 474. ed. *Graeu.* siue T. III. p. 224, 93. ed. *Reitz.*

p) contra Acad. 3, 17. T. I. opp. p. 218. E. ed. Benedictin.

q) origg. 1, 37. 38.

r) de nuptiis philologiae et Mercurii, 2, p. 36. et 41. Vtroque loco deest Pherecydis nomen.

s) Cod 279. ex *Helladio*, p. 870. ed. *Hoeschel.* In *Helladii* Chrestomathia, a *Meursio* Vltraiecti 1686. 4. edita, locus est p. 15. ad quem p. 57-59. vtilia annotauit hic vir doctissimus, in cuius Operum Vol. VI. p. 313. sq. eadem omnia insunt.

t) Chiliadd. 11, 77. vbi de Pythagora:
σὺν τῷ Θαλῇ κατήκουσε τοῦ Σύρου Φερεκύδους.

tur suae genti vindicare voluisse nobilissimum philosophum, quanquam, vt infra §. 10. videbimus, in historicis eum commemorat; *Augustinus* diserte inter se opponit Graecos et Syrum Pherecydem; et *Tzetzes* quin τοῦ Σύρου Φερεκύδους scripserit, non τοῦ Συρίου, plane nos dubitare vetat metrica scribendi ratio, qua vsus est. Scripsit enim versibus politicis. Accedit quod ab eodem *Tzetza* [u]) et ab *Augustino* [w]) diserte Pherecydes vocatur Assyrius, ita vt hic etiam satis inepte et ridicule ad Pherecydem trahat notum illum *Virgilii* locum [x]): „Assyrium vulgo nascetur amomum." Vnde fortassis locus *Eustathii*, in quo Pherecydes appellatur ὁ Βαβυλώνιος, etsi e *Strabonis* loco indicato exscriptus est, non solicitandus possit videri. Hoc saltem certum puto, in *Tzetza* non cum *Vossio* p. 447. legi debere τοῦ Συρίου. Magis cum illo metri genere conuenit *Salmasii* p. 843. B. emendatio: τοῦ δὲ Συρίου. Sed haec propter Augustini locum, saltem non necessaria est. Iam vero Assyriam et Syriam promiscue olim dictam fuisse, docet praeter multos alios [y]) insignis quidam locus *Meleagri* [z]),

---

u) Chill. 2, 869. sq.
Θαλῆς σοφὸς Μιλήσιος, εἷς τῆς σοφῶν ἑπτάδος,
τοῦ Ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων Φερεκύδους.

w) epist. 137. (all. 3.) T. II. p. 308. E.

x) ecl. 4, 25. *Virgilium* enim in hac ecloga tanquam verum vatem cecinisse sublimius aliquod argumentum, atque adeo de Iesu nascituro, multi olim et recentioribus temporibus opinati sunt. v. quos laudat *Fabricius* biblioth. lat. T. I. p. 308. sq. ed. *Ernest.*

y) *Herodot.* 7, 63. Ἀσσύριοι — ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι· ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. *Schol. Apollon.* 2, 948. Ἀσσυρία — ἐκαλεῖτο πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. *Schol. Aeschyl.* Pers. 84. Σύριον, ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον. cf. *Iustin.* 1, 2. extr.

z) in *Brunckii* analectis T. I. p. 37. n. CXXVII.
Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δ' ἐμὲ τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. —
Εἰ δ' ἦν Σύρος, τί τὸ θαῦμα; —

a quo aliisque [α]) videtur etiam ratio reddi posse, cur *Τύριος* nominetur Pherecydes a *Georgio Cedreno* [β]), quod ipsum quoque Pythagorae accidisse *Eusebius* testatur [γ]). Quanquam ego quidem apud *Cedrenum* *Τύριος* malim in *Σύριος* mutare.

§. 2.

Pergit *Suidas* ad Pherecydis aetatem, eumque vixisse dicit Alyattis temporibus, regis Lydorum, atque adeo aequalem fuisse septem sapientibus, et natum circa Olympiadem XXXXV. Sed de hac quoque vitae Pherecydis parte dissensio est [a]). Multo recentiorem eum esse Homero et Hesiodo, et *περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας* (h. e. tum demum, quum iam tempora computari solerent ad Olympiadas) vixisse, tradit *Clemens Alexandrinus* [aa]). Multo antiquiorem Heraclito facit *Origenes* [b]). Ad Olympiadem LVIIII. eum refert *Diogenes Laertius* [c]). Regnante Romae Seruio Tullio eum fuisse dicunt *Cicero* [d]) et *Freculphus* [e]). Circa tempora Polycratis regis Samiorum, Amasidis regis Aegypti, et Cyri maioris [f]) et Croesi, atque adeo septem sapientum

---

α) v. c. *Virgil.* Ge. 2, 465. — Assyrio fucatur lana veneno. Hic enim per Assyrium venenum intelligi *φάρμακον* s. colorem purpureum, atque adeo *Tyrio*, non *Assyrio*, proprie dicendum fuisse, quilibet facile videt, coll. *Ouid.* metamm. 11, 166. etc.

β) in synopsi historiarum T. I. p. 94. B.

γ) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

a) Vid. *Harles.* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 663.

aa) stromm. 1, p. 323. B. quem locum exscripsit *Euseb.* praep. euang. 10, 13. p. 500. A.

b) contra Cels. 6, p. 303. ed. *Spencer.* Cantabr. 1677. 4.

c) 1, 16.

d) Tusc. 1, 16.

e) chronic. Tom. I, 3, 17. p. 140. ed. *Commelin.* 1597. 8.

f) Cyri temporibus claruisse Pherecydem, auctorem fabularum, praeceptorem Pythagorae, dicit etiam *Abul-*

aetate floruisse innuit *Tzetzes*[g]. Paullo ante vel circa illud tempus, quo Iudaei vel in Aegypto vel in Babylonia exules fuere[h]), ponit eum *Eusebius*[i]). Omnes igitur consentiunt, eum valde vetustum esse. Vnde etiam *antiquus* vocatur a *Cicerone* l. l. et ὁ παλαιὸς a *Plutarcho*[k]). Quod vtrumque nomen verti etiam potest *maior*[kk]). Neque ita discrepant omnium horum scriptorum rationes, quin verisimile putandum sit, eum vere intra Olymp. XXXXV. et LVIIII. vixisse. cf. *Tiedemann.* p. 155. Certe *Diogenes Laertius* videtur hoc ita certum putasse, vt etiam aliorum aetatem ex aetate Pherecydis definiendam existimauerit: *Βίων*, inquit 4, 58. vbi de Bione Proconnesio agit, ὁ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ συνακμάσας. Sed *Isidorus*[l]) Pherecydem claruisse auctor est post Herodotum, iis temporibus quibus Esdras legem conscripsit; quae computandi ratio manifesto declarat, ab *Isidoro* intellectum fuisse Pherecydem Atheniensem, historicum. qua de re plura dicentur infra §. 10. Quod vero *Begerus*[m]) Pherecydem Syrium dicit Olymp. XXVIIII. floruisse, id vel nimiae oscitantiae aut festinationi, vel operarum aut scribentis vitio tribuendum arbitror.

§. 3.

Quod mox dicit *Suidas*, Pherecydem Pythagorae magistrum fuisse, id confirmatur a plurimis scriptori-

---

pharagius in hist. dynastiar. p. 82. ed. *Pocock.* Oxon. 1663. 4.

g) Chill. 11, 71. sqq. cf. *Eustath.* ad Odyss. o, p. 1786, 50. *Plin.* H. N. 7, 56.

h) de qua calamitate v. 2 Regg. 23, 29. sqq. 24, 1. sqq.

i) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

k) de facie in orbe lunae, T. II. opp. p. 938. B. ed. *Wechel.*

kk) Sic in *Platonis* Timaeo T. III. opp. p. 25. D. ὁ παλαιὸς Κριτίας.

l) origg. 1, 41.

m) in spicilegio antiquitatis p. 139.

bus[a]). Vnde vero noster ipse sapientiam suam acceperit, non eadem omnium sententia est. *Suidas* quidem negat eum doctore vsum esse, ipsum potius dicit sua industria atque diligentia se erudiuisse, nactum libros arcanos Phoenicum. Quod quam ineptum sit statuere, quanquam ita sentiunt *Clemens Alexandrinus*[b]), *Philo Byblius*[c]), *Hesychius Milesius* et *Eustathius* ll. ll. bene ostendit *Tiedemannus* p. 157. Multo ineptius esset, si quis cum *Isidoro*, Basilidis Gnostici filio[d]), eum e Chami prophetia profecisse diceret[e]). Praetereo alias huius generis ineptias, olim satis vulgatas. Vnum tamen eiusmodi commentum, quum etiam eruditissimis hominibus *Alexandro Farnesio* Cardinali et *Iohanni Baptistae Guarnerio*, imposuisse reperiatur, praetermittere vix licet. Quum enim circumferretur liber aliquis de mundi nobilitatibus, hoc est, de rebus praestantissimis in orbe terrarum et praecipue commemorandis, in quo etiam de plantis Siciliae ageretur, ex *Epimenide* et *Pherecyde* et *Diodoro Siculo* collectus, scriptus lingua Chaldaea et Syriaca, mixta cum Hebraea, et saeculo vndecimo Graece conuersus per *Oroson* quendam: *Farnesius* eum, propter egregiam scilicet antiquitatem ac

---

a) vt *Cic.* Tusc. 1, 16. et de diu. 1, 50. *Greg. Abulpharagio* l. l. *Androne Ephesio* ap. *Diog. Laert.* 1, 119. *Plinio* H. N. 2, 79. *Clem. Alex.* stromm. 1, p. 300. C. *Tatiano* orat. contr. Graecos p. 246. A. ed. Benedict. ad calcem *Iustini Martyris*, Paris. 1742. fol. cf. p. 265. B. *Euseb.* praep. euang. 10, 4. p. 470. D. *Diogene Laert.* 8, 2. *Iamblicho* vit. Pythag. §. 9. 11. 184. 252. *Porphyrio* vit. Pythag. §. 1. 2. 55. *Augustino* ll. ll. *Aeliano* V. H. 5, 2. *Lactant.* 7, 8. *Apuleio* Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenh. Eustathio* p. 1786, 51. *Iohanne Philopono.* (v. §. 8. fere extr.) cf. *Beger.* spicileg. antiqu. p. 136.

b) stromm. 1, p. 300. D. et 6, p. 643. C. vbi tamen etiam Pythagorae et Thaletis praeceptores ignorari dicit.

c) e *Sanchuniathone* ap. *Euseb.* praep. eu. 1, 10. p. 41. D.

d) ap. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 642. A.

e) v. omnino *Heinius* p. 308–10.

praestantiam, transferri in linguam Latinam iussit ee), et *Guarnerius* e*) tanquam genuinum commendare non erubuit. Aeque improbabile est, quod *Diogenes Laertius* narrat f), eum Pittacum audiuisse. Qua de re non opus est vt plura dicantur post *Heinium* p. 306. et *Tiedemannum* p. 156. qui idem p. 158. de eorum opinione exponit, qui e verbis *Suidae*: ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν, colligere voluerunt, eum Thaletis discipulum fuisse. Vanam hanc opinionem e linguae inscitia patet natam esse. Nam verba illa cum *Heinio* p. 303. et 307. explicanda sunt de aemulatione, qua incitatus Pherecydes ad eandem, quam Thales assecutus erat, laudem et gloriam peruenire studuerit g). Poteram etiam huc referre locos *Tzetzae* supra iam indicatos, qui, quia Thaletem faciunt discipulum Pherecydis, plane refellere posse videantur opinionem paullo ante propositam. Sed quum scirem, hanc *Tzetzae* rationem ferri nullo modo posse propter aetatem Thaletis, qui quadraginta fere annos Pherecyde antiquior est, vti iis nolui. — Magis vera, saltem ex parte, videtur *Iosephi* h) sententia esse, quo auctore Pherecydes Syrius et Pythagoras et Thales ab omnibus Graecis dicebantur fuisse Aegyptiorum atque Chaldaeorum discipuli. Etsi enim non certo constet, Pherecydem ad Chaldaeos iter fecisse discendi caussa, nisi quis hinc velit ortum putare cognomen *Βαβυλώνιος*, dubitari tamen vix potest de peregrinatione eius in Aegyptum suscepta, tum eas ob caussas, quas *Tiedemannus* p. 157. attulit, et quibus infra §. 9.

---

ee) Testis est *Farnesii* epistola apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. XIV. p. 145.

e*) Dissertationum historicarum Catanensium secunda, c. 8. in Thesauri Antiquitatum Siciliae Parte XI. p. 45. sq.

f) 1, 116.

g) *Diog. Laert.* 2. 46. diserte: ἐφιλονείκει Θάλητι Φερεκύδης.

h) contr. Apion. 1, p. 1034. E. quem locum in libros de praep. euang. transtulit *Euseb.* 10, 7. p. 478. B.

a me plures addentur, tum etiam ob locum *Georgii Cedreni* paullo ante indicatum, qui *Tiedemanni* diligentiam fugerat[i]). *Heinius* quidem p. 310—12. *Huetium*,[k]) fecutus, ex ipfis Mofis libris, per mercatores Phoenicios in infulam Syrum delatis, fapientiam fuam haufiffe exiftimat, eamque in rem praeter alia affert locum *Iuuenalis*[l]), vnde appareat, linguam Phoeniciorum fiue Cananaeorum incognitam fuiffe plerisque populis vicinis, atque adeo libros Mofaicos recte vocari potuiffe ἀπόκρυφα βιβλία. Eadem fuit *Guilielmi Irhovii*[m]) opinio. Sed quum eius vanitatem dudum demonftrauerint viri docti, in his peculiari libello *Theophilus Wernsdorffius*[n]), ne verbum quidem ad eam refutandam addendum putaui.

---

i) Verba funt: ὥς Ἕλληνες ἱστοροῦσι, καὶ Φερεκύδης ὁ Τύριος, καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς τούτους (Aegyptios) ἐξεδήμησαν, θεολογίαν καὶ φυσιολογίαν ἀκριβεστέραν μαθήσεσθαι παρ' αὐτῶν ἐλπίσαντες. Similia narrat *Theodorus Meliteniota* in prooemio in aftronomiam c. 12. apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 211. (Vol. X. p. 410. edit. *Harles.*) Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχου ὁ Σάμιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύριος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Ἡγεσιβούλου ὁ Κλαζομένιος, ἔτι τε Θάλης ὁ Μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθήνησι νόμων ἐφευρετής, καὶ μὴν καὶ Πλάτων ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ἄχρι τῆς Αἰγύπτου φιλομαθίας χάριν παρελθόντες, καὶ παρ' αὐτῶν διδαχθέντες τὴν μαθηματικὴν τοῖς ἄλλοις παραδεδώκασιν ἐπιστήμην.

k) *Heinius* laudat *Huetii* demonftr. euang. propof. 4. cap. 7. Sed in prima faltem et fecunda Huetiani operis editione nihil de Pherecyde nominatim reperire potui.

l) fat. 14. 101. fq.

Iudaicum edifcunt, et feruant, ac metuunt ius,
Tradidit arcano quodcunque volumine Mofes.

m) in opere de palingenefia veterum fiue metempfychofi, (Amft. 1733. 4.) lib. 2. cap. 2.

n) in diff. de metempfychofi veterum non figurate fed proprie intelligenda (Viteb. 1741. 4.) p. 36. Praeter hos cf. *Ambrof. Rhodii* dial. de transmigratione animarum Pythagorica, Hafn. 1638. 8. *Paganin. Gaudentius* de Pythagoraea animarum transmigratione, Pifis 1641. 4.

§. 4.

Merita Pherecydis duo tantum commemorat *Suidas*, quorum prius est, quod quibusdam auctoribus primus scripserit oratione prosaica[a]). In qua Lexicographi traditione non nisi de rebus philosophicis intelligendum esse vocabulum *συγγραφή*, videtur apparere ex aliis eius locis[aa]), et e *Diogene Laertio*[b]), qui *Theopompum* secutus philosophum nostrum ait *πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι*. *Plinius*[c]) tamen simpliciter: „prosam, inquit, orationem condere Pherecydes Syrius instituit.“ Consentiunt item hac de re *Apuleius* l. l. *Isidorus*[d]), inprimisque *Strabo*[e]) et ex eo

---

Casp. Loescher de metempsychosi Pythagorica, Lips. 1666. 4. *Wolfg. Henr. Schilling* de metempsychosi, Lips. 1679. 4. *Henr. Ientzsch* de absurdo *μετεμψυχώσεως* dogmate, Lips. 1685. 4. *Ioh. Doppert* de vetusto *μετεμψυχώσεως* commento, Schneeb. 1716. 4. *Eberh. Dau. Hauber* de metempsychosi Pythagoraea, Vlm. 1724. *Ioh. Ad. Hartmanni* metempsychosis Pythagorica ab imputationibus absurdis liberata, Marb. 1733. 4. et quos laudauit *Ioh. Chph. Wolfius* ad *Pseudo-Origenis* Philosophumena p. 36-38.

a) Omnino vid. *Ioh. Gothofr. Wintzeri* specimen obseruationum historico-literarium de orationis Graecae et Latinae solutae antiquitate, iisque, qui primi omnium eius habentur auctores, Cadmo Milesio, Pherecyde Syro, Hecataeo Milesio, Appio Claudio Caeco, Ienae editum 1740. 4.

aa) *Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.* Eadem repetit *Suidas* in v. *ἱστορῆσαι* et *συγγράφω*, nisi quod in v. *ἱστορῆσαι* perperam *Θουκυδίδης* pro *Φερεκύδης* scriptum est v. *Creuzer.* ad Historicorum Graecorum antiquissimorum fragmenta, Heidelb. 1806. 8. p. 17.

b) 1, 116.

c) H. N. 7, 56.

d) origg. 1, 37.

e) 1, p. 18. A. B. Verba sunt: *πρώτιστα ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐδοκίμησεν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τἄλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικά, συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον.*

Euſtathius[f]), qui ita deſcribunt, vt appareat, Pherecydem non a poetica, ſed a metrica tantum oratione receſſiſſe. Vnde cauſſa perſpici facile poteſt, cur *Maximus Tyrius* in loco ſupra iam allato dixerit: τοῦ Συρίου τὴν ποίησιν σκόπει. quanquam ſolum nomen ποίησις ad rem demonſtrandam non ſufficit[ff]). Sed *Freculphus* l. l. dicit, eum hiſtoriarum inuentorem haberi, et *Iſidorus* alio quodam loco[g]) meminit ſententiae quorundam, qui putauerint, Pherecydem Syrum primum apud Graecos verſibus hexametris ſcripſiſſe. Hoc quidem quam ineptum ſit, videtur ita manifeſtum eſſe, vt verbis non ſit opus. Freculphus autem nec per ſe magna auctoritatis eſt, et refellitur locis reliquorum ſcriptorum, quibus iungi poteſt locus *Origenis*[h]), vbi narrat, quae Celſus dixerat, Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecydem, Zoroaſtren, et Pythagoram ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, et paullo poſt primo quidem discernit τὰ Λίνου καὶ Μουσαίου καὶ Ὀρφέως ποιήματα et Φερεκύδου τὴν γραφὴν (fort. legendum συγγραφὴν), ſed mox de hac ita loquitur, vt praeter praecepta quaedam ethica videatur intelligere allegorias et fictas hiſtoriolas. Quod ſtatim addit *Suidas*, alios hoc inuentum tribuere Cadmo Mileſio, id non ſatis recte dictum arbitror. *Plinius* enim l. l. diſerte tradit, Cadmum Mileſium primum condere inſtituiſſe hiſtoriam. e quo loco explicandus eſt eiusdem *Plinii* locus alius[i]), vbi Miletum negat fraudandam eſſe ciue Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit. Itaque certum putari poteſt, Pherecydem primum philoſophorum deſeruiſſe metricam ſcribendi rationem. Alia quaeſtio eſt, quis primus

---

f) ad Il. α, p. 9.

ff) Nam et nomen ποίησις et ποίημα de quolibet libro, etiam proſa oratione ſcripto, non raro dici, ſatis oſtenderunt *Fabricius* Biblioth. Graec. Vol. I. p. 1. ſq. et interpretes *Maximi Tyrii* l. l.

g) origg. 1, 38.

h) contra Celſ. 1, p. 14. ſq.

i) H. N. 5, 29.

fuerit hiſtoricus, quae, quum vix commode poſſit ſolui[k]), nec huc admodum pertineat, recte a me poteſt praetermitti. Hoc vnum addidiſſe ſufficiet, etiam eos ſcriptores, qui merito alias magnis laudibus tolluntur, vt *Strabonem* l. l. quem deinde *Suidas*, *Euſtathius* et *Freculphus* ſecuti ſunt, nullo modo a crimine confuſi Pherecydis philoſophi cum hiſtorico abſolui poſſe. De qua ſolemni Pherecydarum inter ſe confuſione plura poſthac dicere conſtitui.

Alterum, quod Pherecydi tanquam inuentori a *Suida* et *Heſychio Mileſio* tribuitur, eſt dogma de metempſychoſi. In quo vtrum errauerint hi duo ſcriptores, an vera tradiderint, non facile eſt definire. Si tamen, quae mea ſit ſententia, dicere licet, putem ego non temere eorum narrationem reiiciendam eſſe. Verum quidem eſt, reliquos ſcriptores veteres fere omnes Pherecydem dicere dogmatis de animi immortalitate auctorem, hoc eſt, primum qui hoc dogma ſcriptis mandauerit. Ita narrat rem *Cicero*[l]), *Auguſtinus*[m]), *Lactantius*[n]), et vt videtur *Marcianus Capella*[o]).

---

k) Nam ap. *Clem. Alex.* ν. c. ſtromm. 6, p. 629. A. dicitur *Eumelus Corinthius*, qui Olymp. VIIII. floruit, τὰ Ἡσιόδου μεταλλάξαι εἰς πεζὸν λόγον. quanquam ego quidem plane non dubito, quin *Clemens* recentiorem aliquem Eumelum intellexerit, eumque hiſtoricum. cf. *Groddeck* über die Argonautica p. 95. in Biblioth. der alt. Litteratur u. Kunſt, II. Stück. Götting. 1787. 8.

l) Tuſc. 1, 16. Conf. *Ge. Chriſtiani Knappii* commentat. ſuper origine opinionis de immortalitate animorum apud nationes barbaras, Hal. 1790. 4. pag. 5.

m) locis ſupra laudatis.

n) 7, 7. 8.

o) de nuptiis philol. et Mercur. 2, p. 36. Locus ſatis obſcurus eſt hic: „Philologia ex aromate praeparato „acerraque propria Athanaſiae primitus ſupplicauit, matri„que eius gratiam multa litatione perſoluit, quod nec „Vedium cum vxore conſpexerit, ſicut ſuadebat Etruria, „nec Eumenidas ad Chaldaea miracula formidauit, nec „igne vſſerit, nec lympha ſubluerit, nec animae ſimula„crum Syri cuiusdam dogmate verberarit.“ *Grotius* ad

Pherecydis tamen disputationibus de animorum perennitate Pythagoram adductum fuisse, vt a suscepto vitae cursu ad philosophiae studium transierit, vix aliquis credet *Augustino* o*). Sed vix videtur posse dubium esse, quin intelligendum sit dogma de metempsychosi. Vt enim neminem facile negare puto, in vniuersum hoc dogma cum illa de animorum immortalitate doctrina ab antiquis philosophis saepe confusum fuisse: ita speciatim sententia mea non repugnat iis, quae de Aegyptiorum hoc in genere placitis scimus p), a quibus Pherecydem verisimiliter sua accepisse vidimus supra. Accedit, praeter alia quae §. 5. tradentur, locus quidam *Tatiani* q), in quo etiam alius locus r) ad metempsychoseos inprimis doctrinam refertur a viris doctis. Videtur igitur Pherecydes primus ad Graecos transtulisse hanc de animorum migratione sententiam, quanquam *Irhouius* l. l. omnibus viribus id egit, vt Pherecydem ab ea demonstraret alienum fuisse.

§. 5.

Quae *Suidas* porro dicit de mortis genere, quo obierit Pherecydes, ea in vniuersum a plerisque confir-

---

h. l. „Pherecydem, inquit, innuit, qui animae immortalitatem docuerat."

o*) loco quem §. 1. not. w. indicaui.

p) Sic v. c. *Herodotus* 2, 123. πρῶτοι καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται. etc. cf. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 628. B.

q) orat. contr. Graec. p. 265. B. Πυθαγόρας, Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν, (cf. infra fr. LXXIII.) καὶ τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονόμος ἐστί. Ita legendus est hic locus. v. not. r.

r) ibid. p. 266. A. γελῶ τὴν Φερεκύδους γραολογίαν, καὶ τοῦ Πυθαγόρου τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν. quem locum eodem modo intelligit *Ioh. Schefferus* de natura et constitutione philosophiae Italicae cap. 3. p. 12. edit. *Schurzfleisch.* Vitemb. 1701. 8.

mata reperiuntur. Etsi enim ex *Hermippi* narratione[a]) Pherecydes, qui in bello, quod inter Ephesios et Magnetas gerebatur, Ephesii vt victores essent optaret, quum praetereuntium aliquem, cuias esset, interrogasset; et ille se Epheso oriundum ostendisset, ab eo postulasse dicitur, vt ipsum cruribus prehensum in Magnetum regionem traheret, post victoriam ibidem ab Ephesiis sepeliendum, quo nuncio accepto aduenerint etiam postridie Ephesii, et victis Magnetibus Pherecydem, qui interea mortuus esset, sepeliuerint magnifice; etsi item alii[b]) Pherecydem dicunt Delphos venisse, ibique se de monte Coryceo praecipitem dedisse; etsi denique *Plutarchus*[c]) famam quandam, quae Lacedaemone lata fuerit, commemorat, e qua Spartani Pherecydem interfecerint in rei publicae salutem, eorumque reges oraculum aliquod secuti pellem occisi philosophi diligenter custodierint; tamen haec omnia videntur fide indigna esse, quia reliqui scriptores fere omnes[cc]) eadem vel similia narrant atque a *Suida* tradita vidimus, vt *Aristoteles*[d]), *Plutarchus*[e]), *Pau-*

---

a) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

b) eod. loco, vbi tamen *Diogenes* plane tacet de eorum nominibus et fide historica.

c) in Pelopida T. I. p. 289. A. Ferebatur haec fama a vatibus nonnullis et ducibus Pelopidae: *Φερεκύδην τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα, καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην.*

cc) fere omnes, inquam. Nam nonnulli genus morbi et mortis non definiunt. Sic *Dio Chrysostomus* Vol. II. p. 336. edit. *Reisk.* simpliciter dici *τὸν Φερεκύδους θάνατον.* quanquam quin haec verba de misero Pherecydis interitu accipienda sint, nequaquam dubito.

d) hist. animall. 5, 31.

e) in Sylla T. I. p. 474. F. qui etiam aliis in locis huc alludit, vt adv. Stoicos T. II. p. 1064. A. Stoici *Ἡρακλείτῳ φασὶ καὶ Φερεκύδῃ καθήκειν ἂν εἴπερ ἠδύναντο τὴν ἀρετὴν ἀφεῖναι καὶ τὴν φρόνησιν, ὥστε παύσασθαι φθειριῶντας καὶ ὑδρωπιῶντας.* Sic in lib. quo ostendit, non posse suauiter viui secundum Epicurum, T. II. p. 1089. E.

sanias[f]), *Heraclides*[g]), *Antigonus Carystius*[h]), quidam apud *Diogenem Laertium* 1, 118. *Diogenes* ipse[hh]),

negat se exprobrare velle Epicureis morbos, quum soleat, καὶ Φερεκύδην καὶ Ἡράκλειτον ἐν νόσοις χαλεπαῖς γενομένους.

f) 1, 20. p. 48.

g) de politiis Graecorum; p. 518. edit. *Nic. Cragii*, Lugd. Bat. 1670. 8. siue ap. *Gronou.* T. VI. p. 2827.

h) hist. mirab. c. 95.

hh) in epigrammate, quod 1, 120. sq. vitae Pherecydis inseruit:

τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σῦρος,
ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολιήταις·
ἦν γὰρ χρησμὸς, ὃν ᾔδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.
ἄρ' οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθὲς
ἦν, εἴ τις σοφὸς, ὄντως
καὶ ζῶν ἐστιν ὄνησις,
χὤταν μηδὲν ὑπάρχῃ.

Grotii versio in Anthologia Graeca ab *Hieronymo de Bosch* edita T. III. p. 373. ita habet:

Narratur Pherecydes,
Cuius patria Syrus,
Mutauisse priorem
Milleno pede formam:
Et iussisse reponi
Se Magnetibus, vt sic
Ad ciues Ephesinos
Se victoria ferret.
Nam quae nouerat vnus
Id responsa canebant.
Sic exstinctus ibidem est.
Vere, si modo vera
Haec sunt, vir sapuit, qui
Viuus profuit ante,
Et tunc cum nihil esset.

In *Brunckii* Analectis hoc poemation non extat.

Iamblichus [i]), *Porphyrius* [k]), *Photius* ex *Helladio* l. l. *Hesychius Milesius* l. l. *Aelianus* [l]). Horum plerique non solum Pherecydem hoc pessimo morbo periisse dicunt, sed etiam Alcmanem poetam et Syllam dictatorem, item Acastum, Peliae filium, et Callisthenem Olynthium, aliosque. Φθεῖρες autem illae quales fuerint, *Kuhnius* ostendit [m]), nempe vermiculi e nimio humore et concretis sordibus inter cutem et crinem nati, quos a pedibus recte vocare possumus *pediculos*; quanquam *Plinius* [n]) et *Apuleius* [o]) Pherecydem dicunt copia serpentium, h. e. animalium repentium, ex corpore eius erumpente exspirasse. Eodem enim modo apud *Diodorum Siculum* [p]) φθεῖρες et ἑρπετὰ videntur esse synonyma. Dum igitur hoc morbo laboraret philosophus, a multis dicitur ad eum venisse Pythagoras, eum curaturus, cui tamen non magis quam aliis amicis videre eum licuerit. Pherecydes enim, qui sciret, corpus suum per phthiriasin valde deforme factum esse, si qui essent, qui quomodo valeret percontarentur, per fores digitum carne nudatum exeruisse traditur, adiectis verbis χροῒ δῆλον s. χρωτὶ δῆλα, h. e. valetudo mea quae sit, satis cutis demonstrat, quae verba posthac apud philosophos [q]) acceperunt vim prouerbii, cuius vsus esset in summo periculo, in maxima calamitate [r]). Pythagoram etiam narrant suam in magistrum pietatem eo

---

i) vit. Pythag. §. 184. 252.

k) vit. Pythag. c. 16. et 55.

l) V. H. 4, 28. et 5, 2.

m) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

n) H. N. 7, 51.

o) Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenhorst.*

p) 3, 29. quem locum iam ante me hic aptum esse obseruauit *Hieron. Mercurialis* varr. lect. 5, 6.

q) Nam etiam apud *Laertium* l. l. legendum est παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, cum vulgo legatur φιλολόγοις.

r) v. *Diog. Laert.* 1, 118. *Apostolius* prouerbb. 20, 87. *Suid.* in χροῒ δῆλα, *Aelian.* V. H. 4, 28. *Synes.* encom. caluitiei p. 85. C. ed. *Petau.* Paris. 1640. fol. cuius locum laudat *Suidas* in v. ἀπηλγηκότες. Quin ab ipso

declarasse, quod eum mortuum humaret s). Haec quidem est maxime vulgaris de morte Pherecydis narratio, etiam a recentioribus viris doctis credita, vt videtur, saltem saepe repetita. Sed quum neque de ipso morbi et mortis genere consentire videamus veteres omnes, neque de loco in quo sepultus sit Pherecydes, quem alii t) insulam Delum fuisse dicunt, alii u) Samum, alii denique w) ipsam insulam Syrum, neque de tempore quo idem mortuus sit x): non multum abest quin verissima omnium putem, quae *Hippocrates* de Pherecydis morbo nobis tradidit y). Scilicet ex eius narratione

---

Xenophonte cyneg. 5, 31. huc allusum fuisse non improbabiliter existimat *Zeunius*.

s) v. *Laert. Apuleius*, *Iamblichus* ll. ll. *Porphyr.* §. 55. *Diodor. Sic.* in excerptis Vales. p. 242.

t) *Diogenes Laertius*, *Aelianus*, *Diodorus*, *Iamblichus*, *Porphyrius* in locis modo indicatis.

u) vt. *Heraclides* in *Gronouii* thes. antiquu. Gr. T. VI. p. 2827. E.

w) *Maximus Tyrius* diss. 13, 4. νοσεῖ σῶμα, καὶ ταράττεται, καὶ φθείρεται· ἀλλ᾽ ἂν ἐπιστήσῃς αὐτῷ ψυχὴν ἐῤῥωμένην, ἀμελεῖ τῆς νόσου, καὶ ὑπερφρονεῖ τοῦ κακοῦ. Ὡς Φερεκύδης ὑπερεφρόνει ἐν Σύρῳ κείμενος, τῶν μὲν σαρκῶν αὐτῷ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἑστώσης ὀρθῆς, καὶ καραδοκούσης τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δυσχρήστου τούτου περιβλήματος.

x) v. *Tiedemann* p. 165. sq.

y) epidem. 7, 101. T. VIIII. p. 586. ed. *Charter.* in qua editione quum valde corruptus legatur locus, secutus fere sum lectiones in editione opp. *Hippocratis* ab *Ioh. Antonide van der Linden* curata (Lugd. Bat. 1665. 8. 2 voll.) T. I. p. 863. sq. in textum receptas, quamuis non vertendo expressas. Apposui autem ipsa verba Graeca, vt sicubi minus recte sensum assecutus essem, quippe in re nimis mihi familiari, facilius a lectoribus peritioribus posset corrigi: Φερεκύδῃ μεθ᾽ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς τῆς ὀπίσω πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα, καὶ πρότερον εἰθισμένον, ἔληξεν. ἠρίστησεν. ἐξελθὼν ἔφριξε. πυρετὸς ἐς νύκτα φαύλως. βηχίον ῥέον τι ξηρόν. οὖρα οὐ (haec particula, quae abest in ed. *Lind.* non mihi superflua videbatur) πολλὰ, ὑπόστασις πολλὴ ξυσματώδεα, μαδαρά, διεσπασμένα, ὥσπερ ἀφηγής. μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο. Δευτέρῃ

post solstitium hibernum nocte Pherecydes liberatus fuit a dextri lateris doloribus, quibus antea vexari solebat, et pransus est. Sed egressus horrore quodam correptus fuit, quem nocte febris secuta est, non quidem cum doloribus coniuncta, sed comitem tamen habens tussiculam quandam siccam. Vrinae parum reddidit, sed in qua multa subsiderent, eaque ab initio quidem ramentosa, h. e. intestinorum particulis mixta, glabra sine non cohaerentia, ac diuulsa, post quatuor vero dies turbida. [b] Die secundo vrinam mittebat non deco-

(Charter. male καὶ) τὸ οὖρον οὐκ ἄχροον, ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ ξύστημα (Chart. σύστημα) οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ, ψύξιος ἐούσης. Τριταίῳ αὐτομάτη κοιλίη ὑπῆλθε. Τετάρτη, βαλάνου γεγονότος, κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν. ὑγρὸς περίῤῥοος. ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πάνυ, ἡμέρης δέ τι ἐκοιμᾶτο. δίψα οὐ σφοδρή. τεταρταίῳ, μάλιστα ἐς νύκτα, δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα (Hoc nomen in Chart. deest) μαλθακὸν ὑπερεφέρετο αἰεί. (Chart. ὑποφέρειν ἀεὶ. Lind. ὑπεφέρετο ἀ.) σιυρπὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα (h. e. vt quidem e manus contactu colligebatur. v. Foesii oecon. Hippocr. p. 537. b.), καὶ ὑπενότιζεν. ἄδηλος σφυγμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ. φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσι καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσεσι πάσῃσιν, ὀλίγον χρόνον. διὰ παντὸς ἀνώδυνος. ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀσώδης, καὶ κατὰ μικρὸν ἤμει. Ἑβδόμη παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τοῖς χολώδες καὶ κοπρώδεα. ψυχρὴ σφόδρα καὶ ὠχρόν. καὶ ἤδη τι ὑποπαρέκρουσε. καὶ νοτὶς ἐπ᾽ ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον. τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς, ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπέβαλεν. Ἑβδομαῖος (Chart. ἐνναταῖος) ἱδρώς, πρωῒ ἀρξάμενος μέχρι στήθεος, διετέλει ἕως ἐτελεύτησε. καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παραλήρησις. περὶ μέτωπον πλεῖστος ἱδρώς, καὶ οἷον δεινὸν μὲν ἢ ἔκλευκον. τὸ δέρμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐστιγμένον (Chart. ἐσμιγμ.). ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐπηρμένον. ὑφῆκεν ἐφ᾽ ἑωυτὸν χολῶδες. Ὀγδόην ὡς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα. πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μυκήτια ξυνεστηκότα, λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. ἐπεχρέμπτετο δὲ καὶ ἔμπροσθεν σμικρά, λευκά, γαλακτώδεα. Ceterum hic Hippocratis liber, e quo haec petii, praeeunte Galeno (in Praefat. ad commentar. I. in librum VI. Epidemiorum. et περὶ δυσπνοίας 2, 7. et 3, 1.) pro spurio habetur.

lorem, et in matula nulla sedimentorum concretio apparebat, vbi perfriguisset. Tertio die sponte aluus soluta est, et quarto die post subditam glandem [z]) stercorosa et biliosa prodierunt, fluxu quidem liquido. Noctu non magnopere, sed interdiu paullo magis dormiuit. Sitis non erat vehemens. Die quarto, ad noctem maxime, cutis circa frontem et reliquum corpus mollis semper eminebat. Febris vincebatur ad manum et haec paullulum humescebat. Arteriae pulsus in fronte erat valde obscurus; et venarum grauitas quaedam, h. e. tarditas, lassitudo, per paruum tempus apparebat in conuersionibus (np. quando aegrotus se conuertebat) et in omnibus egestionibus. Omnis omnino doloris expers ab initio premebatur anxietate circa cor atque stomachum, et paullatim vomebat. Septimo die post subditam glandem ter egessit stercora felle mixta, valde liquida et pallida. Et iam aliquantum delirabat, ita vt interdum circa frontem humiditas erumperet. Vultum stragula obtexit: oculos frustra contrahebat, quasi aliquid videret, ac rursus nictabat. Stragula abiiciebat. Septimo die sudor, qui mane oriri coeperat vsque ad pectus, permansit donec moreretur. Febris et delirium creuit. Plurimus sudor inprimis circa frontem erat, graueolens ille vel valde albus. Cutis autem sub crinibus erat interpuncta, dextra praecordia tumebant, et demisit sponte biliosa. Octauo die apparebant vari tanquam a culicum morsibus. Ante obitum tussiuit, et eiecit velut ex muco fungos, compacta quaedam et alba pituita circumdata. Sed antea quoque exspuerat parua, alba, lactea. Haec *Hippocratis* narratio quin de Syrio Pherecyde intelligenda sit, dubitare vix licet. Nolo iam vrgere locum *Galeni* supra §. 1. laudatum, in quo

z) *Barthol. Castellus* lex. medic. in v. *Glans*, interpretatur „suppositorium s. medicamentum topicum anodi„catum, oblongum duos, tres, quatuorue digitos transuer„sos, figura tereti et rotunda, candelae instar, olim glan„dis forma, ad aluum solicitandam, maxime et ad alios „ani affectus comparatum."

γναφεὺς veram lectionem esse docet, locus *Hippocratis* aliquis α) quem in mente habuit *Galenus*. Sed quum ex hoc ipso Hippocratis loco recte possit colligi, per insulae Syri mentionem principi medicorum in memoriam simul reuocatum esse celeberrimum olim eius alumnum, quem propter hanc ipsam celebritatem non opus esse putasse videtur vt patriae nomine insigniret: narratio illa si non vera videri viris doctis, certe non omitti ab iis debebat β). Sunt autem multa, quae vehementer eam possint commendare, quorum quaedam hoc loco commemorare non alienum a consilio esse existimabam. Hippocrates enim est omnium, quos nunc quidem de Pherecyde aliquid retulisse scimus, antiquissimus, quippe qui natus sit Olympiade octogesima, atque adeo viginti tantum Olympiadas post Pherecydis mortem. Hippocrates potuit etiam omnium optime de morbis iudicare, et omnium certissime rem cognoscere e tabulis in templo Aesculapii Coi asseruatis, in quibus mos fuerat scribere liberatos morbis et quid auxiliatum esset, vt postea similitudo proficeret γ). Haud dubie enim ta-

α) epidem. 7, 98. T. VIIII. p. 585. B. ed. *Chart.* T. I. p. 861. ed. *Lind.* ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ, ὁ φρενιτικὸς, μετὰ δὲ καύσιος τρομώδης σκελέων. τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθέν· (*Chart.* et hic et in *Galeni* loco male ἐγκαταδαμάσειν) ὁ παλμὸς (*Chart.* ὀφθαλμὸς) μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ κεκλασμένη, σαφὴς δέ. οὖρον καθαρὸν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον. ἢ ῥα διὰ τὴν τῆς θαψίης ἐσχάρωσιν (*Chart.* ὑποχώρησιν) ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε ρολυνθεὶς ἄνευ ἱδρῶτος. Apud *Galenum* γναφεὺς legendum esse, non γραφεὺς, declaratur eo, quod mox ab illo diserte distinguit Pherecydem, remissis lectoribus ad locum Hippocrateum antea exhibitum.

β) Nescio an haec narrationis Hippocrateae omissio inde profecta sit, quod bonis indicibus carent editiones operum Hippocratis.

γ) v. *Plin.* H. N. 29, 1. Haec tamen *Plinii* aliorumque veterum de tabulis illis narratio valde suspecta erat *Henr. Meibomio*, in diss. quam Helmst. 1659. *Conringio* praeside habuit, de incubatione in fanis deorum, §. 52. sq.

lium quoque morborum ibi memoria seruata fuit, quorum nondum remedium repertum et cognitum esset. His meae sententiae argumentis addi alia multa possunt. *Aristoxenus* v. c. δ), maximae auctoritatis scriptor et Aristotelis discipulus, simpliciter νοσήσαντα dicit mortuum esse Pherecydem, et *Diodorus Siculus* l. l. Pythagoram ad Pherecydem venisse auctor est, postquam audiuisset, eum νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν*), mox quoque bis nominat simpliciter νόσον, cui Pherecydes ob senectutem succumbere debuerit. Praeterea in *Aeliani* ε) narratione quaedam reperiuntur, quae cum Hippocratea quodammodo conueniunt. Ait enim, Pherecydem primo emisisse sudorem calidum, viscosum et mucori similem. Videtur igitur Pherecydis morbus nil nisi tabes fuisse, vel potius illa *febris* pestilentis et epidemicae species, quae hodie *petechialis* vocatur, cum tabe coniuncta**). Sic Antiochus Illustris ab auctore libri secundi de rebus Maccabaeorum (9, 9.) dicitur periisse sic, ὥστε καὶ ἐκ τοῦ σώματος σκώληκας ἀναζεῖν, sed apud *Appianum* (Syriac. p. 212. ed. *Toll.*) legitur φθίνων τελευτῆσαι. Quam facile autem fuerit serioribus scriptoribus, propter illa, quae Hippocrates de illo morbo narrauit, v. c. propter pellem sub crinibus eminentem, ionthos siue varos, qui culicum morsus indicare viderentur, h. e. maculas morsibus culicum similes, quae hodie petechiae dicuntur, etc. febrem petechialem in phthiriasin mutare, non opus est vt multis demonstretur. Potuit etiam haec narrationis verae corruptio talibus narrationibus adiuuari, qualis est *Maximi Tyrii* in loco

---

*) De qua formula v. *Triller.* ad *Thom. Mag.* p. 373. sqq.

**) Conf. *Ioh. Gottlob Ferd. Zopfii* diss. de febre cum petechiis, Lips. 1791. 4. qui p. 3. sqq. eodem fere modo, quantum ego quidem intelligo, hanc febrem descripsit, quo *Hippocrates* in verbis a me allatis morbum Pherecydis.

δ) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

ε) V. H. 5, 2.

ad not. ψ. allato, vbi corpus et cineres Pherecydis ſimpliciter dicuntur φθείρεσθαι. Denique ſententia mea non parum eo videtur confirmari, quod etiam aliis conſtat poſterioribus temporibus de Pherecydis morte conficta fuiſſe. Vt enim taceam quae ſupra fabuloſa ex *Hermippo*, *Diogene Laertio* et *Plutarchi* Pelopida narraui, aliud eiusmodi tradit *Aelianus* ς), nempe Delios dixiſſe, Deum in Delo ſ. Apollinem Pherecydi hunc phthiriaſeos morbum iratum immiſiſſe, quia aliquando in Delo diſcipulis praeſentibus quum alia multa de ſapientia ſua iactauerit, tum vero etiam hoc, ſe nulli deo ſacrificia obtuliſſe, et tamen non iniucundius aut triſtius viuere, quam qui hecatombas offerrent. Haec quidem fabulam ſapere plane mihi perſuaſum eſt. Videtur conſtans fuiſſe veterum opinio, maxime impuros et in deum impios homines affligi a diis peſſimis morbis, et in horum morborum numero inprimis eſſe phthiriaſin. Sic auctore *Herodoto**) Pheretima, crudeliſſima mulier, miſera morte obiit. Viua enim vermibus ex cute enatis computruit. *ὡς ἄρα*, inquit, *ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται.* Herodes quum vltra humanam ſortem ſe extuliſſet, *γενόμενος σκωληκόβρωτος, ἐξέψυξεν***). Aliud hanc in rem exemplum etiam in eo ſimile reperitur eſſe noſtrae hiſtoriae, vt fictam narrationem exhibeat. Nam etſi *Pauſanias* η) eo conſilio dicit, Syllam phthiriaſi periiſſe, vt eum oſtendat poenas dediſſe diis Graeciae, quorum templa violauerat; multo tamen ſanior *Appianus* θ) febris tantum mentionem facit, qua correptus dictator mortuus ſit. Sed vix mirari ſatis potui, quum viderem etiam recentioribus viris doctis placuiſſe hanc opinionem, pediculari morbo vix perire quenquam, niſi qui

ς) V. H. 4. 28. vbi vid. *Ioach. Kühn.*

*) 4, 205. vbi v. interpp.

**) v. Act. Apoſt. 12, 21—23. *Elsner.* Obſeruatt. ſacr. p. 417. *Menag.* ad *Diog. Laert.* 4, 4.

η) 9, 33. p. 777.

θ) bell. ciuil. 1. p. 695.

vel inhumana saeuitia vel diuinos honores appetendo humanitatem quasi omnem exuerit¹). In iis, qui hanc sententiam fouerunt, memoratu dignissimus mihi semper visus est vinolentus homo *Dominicus Baudius*, in cuius poematum collectione²) extat carmen funebre in obitum Philippi II., Hispaniarum regis, p. 224—28. In pluribus huius carminis locis diuinae vindictae tribuitur interitus Philippi per morbum pedicularem. Poterat hoc facile ferri in poeta. Sed vere sic statuisse *Baudium*, docent verba eius in nota carmini illi subiecta p. 229. sq. Dum enim caussas afferre studet, cur in eo poemate fuerit acerbior et intemperantior, quam homini priuato in supremam potestatem licere fas piumque sit, praeter alia scribit haec: „Illud etiam vehe„mentiam styli exasperauit, quod non memineram „quenquam excelsae dignitatis principem interisse tali „genere mortis, nisi qui vel saeuiendo, vel diuinos ho„nores affectando humanitatem exuisset.“ Mox tamen sensit, quam temere haec dicta sint. „Ferunt tamen, „inquit, duos poetas, genus hominum innocentissimum, „phthiriasi consumtos fuisse, Pherecyden et Alcmanem.“ Idem in alia nota p. 667. sq. de eodem morbi genere scripsit haec: „Genus ipsum mortis etsi ad naturales „caussas referri solet a medicorum filiis, tamen religio„sius censeo cum Aegyptiorum Magis digitum Dei in „tam notabili casu suppliciter venerari.“ Iam quum recentiores etiam viros satis eruditos ita statuisse appareat, profecto non mirum esse potest, si veteres quoque de Pherecyde talia effinxisse dicam ex illa opinione de eius in deos impietate. Haec autem opinio multis modis et nasci potuit et ali. Quum enim theologia

---

1) quo eodem fortassis referendum est, quod *Aelianus* V. H. 5, 2. Pherecydem dicit sudasse ἱδρῶτα θερμώδη.

2) Notavi paginas ad edit. Amst. 1640. 12. *Baudii* sententiam sequitur *Thomas Lansius*, nobilis ille ὑδροπότης, in consultatione de principatu inter provincias Europae p. 425. edit. a. Tubing. 1620. 4.

Pherecydis aeque obscura esset atque *Heracliti* liber περὶ φύσεως vel *Lycophronis* Cassandra[λ]: quae obscuritas inprimis ex allegorica, qua delectabatur, docendi ratione existebat[μ]: facile fieri poterat, vt ex eius scriptis talia exsculperentur ab hominibus vel minus intelligentibus vel etiam maleuolis, quae occasionem praeberent tam dure de eius in deos animo iudicandi. Huc accedebant iactationes scientiae res futuras praedicendi, et alia, de quibus §. 7. dicetur. Quare ei ab *Apollonio Dyscolo*[ν]) tribuitur τερατοποιΐα, plane vt Pythagorae apud *Eusebium*[ξ]) σοφία τερατώδης. Maxime huc faciebat haud dubie dogma de metempsychosi. Quum enim Pythagoram propterea vehementer irrisum fuisse constet[o]), quomodo Pherecydem, doctrinae illius auctorem, ab eiusmodi cauillationibus et criminationibus liberum tutumque fuisse putabimus? Et magna cum veri specie eum ob illud dogma potuisse impietatis in deos accusari, quum per se quilibet facile intelligit, tum perspicue docuit *Perizonius*[π]). His vero omnibus semel fictis puto quenquam exortum esse, qui, quo verior videretur narratio de Pherecydis phthiriasi, Pherecydi ipsi supponeret epistolam illam ad Thaletem, quam *Diogenes Laertius*[ρ]) seruauit. Hanc enim spuriam esse, post *Salmasium* p. 844. A. qui hoc ex ipsa temporum

---

λ) Ita diserte dicit *Clem. Alex.* stromm. 5, p. 571. C. et *Proclus* ad *Platonis* Timaeum lib. 1. p. 40. ed. Bas. 1534. fol. ἡ Πλάτωνος, inquit, παράδοσις οὐκ ἔστι τοιαύτη αἰνιγματώδης, οἷα ἡ Φερεκύδου.

μ) *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 642. A. Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν. cf. *Origenes* contr. Cels. 1, p. 15. 6, p. 303. sq.

ν) hist. commentit. c. 6.

ξ) praep. euang. 14. 12. extr. it. in epistolis, quae *Xenophonti* adscribuntur, 1, 8.

o) v. *Lucian.* in Gallo T. II. p. 162. ed. *Graeu.*

π) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

ρ) 1, 122. Latine versam epistolis Laconicis atque selectis inseruit *Gilbertus Cognatus*, T. I. Bas. 1554. 12. p. 189. sq.

ratione demonſtrauit, non aliis certioribus argumentis puto oſtendi poſſe, quam appoſitis verbis ipſis: *εὖ θνήσκοις, ὅταν τοι τὸ χρεὼν ἥκοι. νοῦσος με καταλελάβηκε, δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔβρυον πᾶς, καί με εἶχεν ἠπίαλλος. ἐπέσκηψα δ᾽ ὦν τοῖσιν οἰκιήτῃσιν, ἐπήν με καταθάψωσιν, ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. σὺ δὲ ἢν δοκιμάσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμάσητε, μὴ φήνῃς. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὔκω ἥνδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων, οὐδ᾽ ὑπισχνέομαι οὔτ᾽ ἀληθὲς εἰδέναι. ἅσσα δ᾽ ἂν ἐπιλέγῃ θεολογέων, τὰ ἄλλα χρὴ νοεῖν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον, οὔτε τῶν τινα ἰητρῶν, οὔτε τοὺς ἑταίρους ἐσιέμην. προσεστῶσι δὲ τῇ θύρῃ, καὶ ἐρομένοις ὁκοῖόν τι εἴη, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης, ἔδειξ᾽ ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ. καὶ προεῖπ᾽ αὐτοῖσιν ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.*

§. 6.

Iam vt ad ſcripta Pherecydis cum *Suida* veniamus, in vniuerſum e *Ioſepho*[a]) obſeruandum eſt, vetuſtiſſimos philoſophos, vt Pherecydem Syrium, Pythagoram, Thaletem, pauca ſcripſiſſe; quae eorum ſcripta a Graecis omnium antiquiſſima, ſed vix tamen genuina exiſtimata ſint. Ex hoc loco, cui iungi poteſt locus *Plotini*[b]), iam per ſe fortaſſis poterit colligi, vera tra-

---

a) contr. Apion. 1, p. 1034. E. *τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ θείων πρώτους παρ᾽ Ἕλλησι φιλοσοφήσαντας, οἷον Φερεκύδην τὸν Σύριον, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Θάλητα, πάντες συμφώνως ὁμολογοῦσιν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων γενομένους μαθητὰς, ὀλίγα συγγράψαι. καὶ ταῦτα τοῖς Ἕλλησιν εἶναι δοκεῖν πάντων ἀρχαιότατα, καὶ μόλις αὐτὰ πιστεύουσιν ὑπ᾽ ἐκείνων γεγράφθαι.*

b) ennead. 5, 1, 9. *τῶν ἀρχαίων οἱ μάλιστα συνταττόμενοι αὐτοῖς, Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ᾽ αὐτὸν, καὶ Φερεκύδου δὲ, περὶ ταύτην μὲν ἔσχον τὴν φύσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐξειργάσαντο ἐν αὐτοῖς αὐτῶν λόγοις, οἱ δὲ οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ᾽ ἐν ἀγράφοις ἐδείκνυον συνουσίαις, ἢ ὅλως ἀφεῖσαν.*

didisse *Suidam*, quum vnum tantum opus Pherecydi tribueret, quod inscriptum Ἑπτάμυχος, et in libros decem diuisum, complecteretur doctrinam de deorum siue elementorum commixtione ac genere, h. e. theologiam. Nam hanc esse veram verborum *Suidae* sententiam, neque cum *Kustero* legendum Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρατία[bb]), ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία, qua lectione recepta, numerus librorum Pherecydis temere augeretur[c]), satis docent verba statim addita: ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους. Mihi potius alio modo lectio videtur deprauata. Nam primo, omnia illa verba: ἔστι δὲ Θεολογία — διαδόχους, an ab ipso *Suida* profecta sint, dubitari potest. Sapiunt enim hominem, qui non satis perspicua putaret nomina Θεοκρασία et Θεογονία, et qui inter hanc de Syrio et sequentem de Atheniensi Pherecyde relationem vellet similitudinem quandam effingere. Deinde vel Δεκάμυχος legendum puto, vel si illa verba, quae an genuina sint dubitari posse dixi, *Suidam* vere auctorem habent, ἐν βιβλίοις ἑπτά. Et posteriorem quidem rationem, si sana sunt illa quae dixi verba, fateor mihi magis priori placere, quum ob illam caussam quae infra §. 8. tradetur, tum quia facillime potuit ἑπτὰ a librariis mutari in δέκα propter similitudinem sequentis membri de Pherecyde Atheniensi. Vocabulo θεολογία, quod *Suidas* addidit tanquam synonymum vel interpretamentum nominis

bb) *Kustero*, vt Θεοκρατία pro Θεοκρασία reponendum statueret, persuasisse videtur nominis θεοκρασία raritas. Legerat illud quidem haud dubie in *Iamblichi* vita Pythagorae, quam ipse edidit, §. 240. Sed quis omnium, quae vnquam legit, recordatur? Praeterea ibi θεοκρασία eodem fere modo dicitur, quo θεοκρασία μυστικὴ apud *Suidam* in v. διαγνώμων et Ἡραΐσκος. Sed h. l. non differre videtur a μίγματι τῶν στοιχείων, de quo dixi ad *Empedoclem* p. 197—214. Nam nec Pherecydem alienum fuisse ab hac doctrina de elementorum diuina natura et inter se commixtione, paene certum existimo.

c) *Heinii* tamen haec videtur esse sententia p. 326.

'Επτάμυχος, vtitur *Clemens Alexandrinus*[d]) ita, vt illud videatur pro titulo operis ponere. Iam etsi hic locus *Clementis* recte possit de ipsis rebus in Heptamycho tractatis intelligi, sicut *Theopompus*[dd]) Pherecydem ait πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι, quae de argumento operis Pherecydei accipienda esse, nemo facile est qui non videat: vnde etiam, vt supra vidimus[e]), Pherecydes apud eundem *Clementem* dicitur ἀλληγορήσας θεολογῆσαι, et θεολόγος vocatur a *Plutarcho*[f]): tamen in *Apollonii Technici* loco[g]) non puto aliter nisi de ipsa libri inscriptione posse accipi, ita vt recte hinc cum *Salmasio* videatur demonstrari posse, Pherecydem Syrium vsum esse dialecto Ionica. *Apollonii* verba sunt: Ἐμεῦ, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥώγκα. Σώφρων, καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ Ἀστρονομίας, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἄν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ ι οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε. καί τοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι. Poterat *Salmasius* etiam alium eiusdem *Apollonii* locum hanc in rem afferre, vbi Pherecydes

---

d) in loco supra §. 5. not. λ. iam indicato.

dd) apud *Diog. Laert.* 1, 116.

e) in loco, quem §. 5. not. μ. attuli. Sic *Philo Byblius* in loco saepius laudato: Φερεκύδης ἐθεολόγησε.

f) in Sylla, T. I. p. 474. F. cf. *Andron Ephesius* ap. *Diog. Laert.* 1, 119.

g) quem e libro de pronominibus, nondum edito sed in bibliotheca regia Parisiensi latente (v. *Kuster.* ad *Suid.* T. I. p. 284.), exscripsit *Salmasius* p. 841. E. Priora loci verba, vsque ad Ἀστρονομίας, ex *Is. Vossii* Excerptis edidit etiam *Ioh. Fr. Reitzius* ad calcem libri *Maittairiani* de Graecae linguae dialectis p. 423. C. Nunc, postquam *Bekkerus* totum illum *Apollonii* librum edidit in *Wolfii* et *Buttmanni* Museo antiquitatis studiorum (Vol. I. p. 255—476.), locus extat p. 342. C. huius editionis.

diserte dicitur Ionica dialecto scripsisse. Verba sunt: ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας (ʽΗΜΕΙΣ, ʽΥΜΕΙΣ, ΣΦΕΙΣ) παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον [gg]). Non vero ad Pherecydem Syrium pertinere locum *Scholiastis Apollonii* 2, 1214. vbi Θεογονία laudatur, ostendam infra §. 10. et ad fr. XXXVII. Pherecydis Heptamychon nondum perditum fuisse *Suidae* temporibus, videatur quis sibi colligere posse ex eo, quod nullam plane interitus mentionem facit Lexicographus. At nimis leue esse hoc argumentum, per se apparet cuique. Paulo certius putari potest, opus illud adhuc superfuisse, Diogenis Laertii et Origenis aetate [h]). Obscuritatem eiusdem et harum tenebrarum caussam §. 5. iam attuli. Quaerendum nunc esset, annon praeterea quaedam scripserit noster philosophus. Et de epistola quidem quid sentiam, notum est e superioribus. Sed nec aliter videtur posse iudicari de illo libro, qui de victu salubri agit, et in *Hippocratis* operibus [i]) reperitur. Quum enim, teste *Galeno* [k]), alii eum Hippocrati tribuerent, alii non item, hi vero ita inter se dissentirent, vt quidam Philistionem, quidam Aristonem, quidam Pherecydem, auctorem eius agnoscerent; quumque non con-

gg) Leguntur haec p. 378. B. edit. *Bekker*. Vltima, παρ' Ἴωσιν — Ἑκαταῖον, habet etiam *Reitzius* l. l. p. 428. C.

h) *Diog. Laert.* 1, 119. σώζεται τοῦ Συρίου τὸ βιβλίον ὃ συνέγραψεν — *Origene* c. Cels. 1, p. 14. auctore, Celsus dixerat, τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστρην, καὶ Πυθαγόραν — ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Fateor tamen, hunc *Origenis* locum minus luculentum esse. Nam *Zoroastris* certe opus spurium esse, satis inter omnes constat.

i) in edit. *Charter.* vna cum commentario *Galeni*, T. VI. p. 220—37. Sed in edit. *Linden.* sine illo commentario T. I. p. 626—32.

k) ad *Hippocratis* aphorism. 6, 1. T. VIIII. p. 248. B. ed. *Chart.*

fiet, Syrium Pherecydem vnquam operam dedisse rebus medicis: ab hoc saltem istum librum scriptum esse improbabile est. Videtur *Galenus* alium Pherecydem intellexisse, qui a *Sorano*[l]) dicitur Hippocratis genealogiam scripsisse. Plane vero ridiculum non minus quam egregiae ignorantiae est, quod *Gabriel Humelberg*[m]) Pherecydem vocat poetam tragicum percelebrem. Scilicet bonus ille homo videtur ne fando quidem aliquid vnquam audiuisse de locis veterum scriptorum saepe corruptis atque adeo ab interprete bono emendandis. Hinc ille, quum fortassis aliquando incidisset in locum aliquem, in quo Pherecydis opus vocaretur ποίησις[n]), cum plena fide pro veris et genuinis *Sammonici* verbis accepit, quae nunc quidem[o]) sic deprauata reperiuntur:

Sed quis non paueat Pherecydis fata tragoedi.
Qui nimio sudore fluens animalia tetra
Eduxit, turpi miserum quae morte tulerunt?

Etiam *Perizonius*[p]), quod mireris, sine vlla mendi suspicione hunc locum laudavit. Sed *Burmannus*[q]) tentauit saltem aegri huius loci medelam, quanquam an veram lectionem inuenerit valde dubito. Conicit enim vel *tragoedus* legendum esse, vel *tragoeda*. Ipse quidem neutram coniecturam sibi placere ostendit. — Sed mihi non spernenda videtur posterior, vt *tragoeda* positum dicatur pro *tragica*. nisi *Sammonicum* ipsum errasse putare malimus, quod quidem apparet facile potuisse fieri. Nam non solum *Suidas* Pherecydi Lerio

---

l) in vita Hippocratis, huius operibus praefixa, T. I. p. 1. A. ed. *Charter*.

m) in notis ad Q. Serenum Sammonicum p. 28. ed. Tigur. 1540. 4.

n) qua de re v. §. 4. Hinc fortassis ignoscendum est *Baudio*, quum, vt §. 5. vidimus, Pherecydem poneret in poetarum numero.

o) in eius opusculo de medicina c. 5. v. 4. sqq.

p) ad *Aelian*. V. H. 5, 2.

q) in poetis latinis minoribus, T. II. p. 208.

tribuit librum de Iphigenia, quae eius traditio de tragoedia recte potest intelligi, sed etiam tales loci, qualis est *Abulpharagii* (vid. supr. §. 2. not *f.*), in quo Pherecydes philosophus auctor fabularum vocatur, ad fabulas scenicas trahi potuerunt.

De illo *Clementis Alexandrini* loco, e quo videtur colligi posse, Pherecydem Syrium etiam historica quaedam scripsisse, infra dicetur §. 10.

§. 7.

Nunc videndum est, quomodo factum sit, vt Pherecydes, etsi tam pauca scripserit, tantam tamen et auctoritatem olim et nominis celebritatem reperiatur nactus esse. Vt enim taceam, eum non solum saepe a veteribus scriptoribus iungi cum Pythagora, cum Thalete, cum Anaxagora, Platone et Socrate[a]), sed etiam, teste *Clemente Alexandrino*[b]), a nonnullis ipsum relatum esse in numerum septem sapientum, quin adeo, si *Tertulliano*[c]) credimus, pro deo habitum: scimus e

---

a) v. *Themistius* orat. 2. p. 38. A. ed. *Harduin.* *Clem. Alex.* strom. 6, p. 643. C. *Iosephus* I. 1. *Cedrenus* supra not. i. ad §. 3. *Origenes* contra Cels. 4, p. 223. p. 227. it. p. 228. vbi Pherecydis et Pythagorae et Socratis et Platonis ὁμιλίαι vocantur σεμναί.

b) stromm. 1, p. 299. D. Neque falsa tradidisse Clementem, luculenter demonstrat locus *Hermippi* ap. *Diog. Laert.* 1, 42. Conf. *Diog. Laert.* 1, 13. Similiter in epigrammate, quod e *Diog. Laert.* 1, 120. in analecta sua transtulit *Brunckius*, T. III. n. DXII. Pherecydes ita loquens inducitur: τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος. et *Plutarch.* in Pelopida T. I. p. 289. A. vocat eum Φερεκύδην τὸν σοφόν. Illud epigramma Latine sic reddidit *Grotius* (vid. Anthologia Graeca ab *Hieron. de Bosch* edita T. III. p. 333.)

Consummata in me sapientia: visne aliud quid?
Pythagorae dic ergo meo, longe omnibus ipsum
Graiugenis praestare: nihil mentitus in hoc sum.

c) de anima p. 641. ed. *Froben.* „plerosque auctores „etiam deos existimauit antiquitas, nedum diuos, vt Mer-

Plutarcho[d]), eum vna cum Terpandro ac Thalete infigniter honoratum fuisse Spartae, quia hi viri constanter eadem docuerint, quae Lycurgus. Huius igitur magnae auctoritatis plures reperiri possunt caussae, quarum non leuissima videtur esse haec, quod primus omnium Graecorum et prosa oratione de rebus diuinis atque philosophicis scripsit, et dogma de migratione animorum tradidit: cuius vtriusque rei nouitas non potuit hominum animos non percellere[e]). Permultum item ad augendam eius gloriam contulisse putanda est Pythagorae summa auctoritas. Saepe enim factum esse constat, vt non solum discipulus ob magistrum, verum etiam ob discipulum magister magis inclarescerет. Fortassis etiam ipsa libri eius obscuritas famam ei conciliasse videri queat. Certe etiam nostris temporibus id interdum accidisse notum est. Sed quum haec omnia *Suida* duce iam supra attulerim, diutius iis hic immorari nolo. Immo ad ea progrediar, quae ille omisit, sed quae tamen quin inprimis nominis Pherecydei claritatem adiuuerint, dubitari vix a quoquam potest. Et primo quidem in horum numerum referri debet scientia astronomiae, quam praeter *Iosephum*, cuius verba not. a. ad §. 6. posui, et *Christodorus Coptita* ei tribuit[f]), et testatur heliotropium illud in insula Syro, h. e. spelunca

„curium Aegyptium; — vt Orpheum, vt Musaeum, vt „Pherecydem Pythagorae magistrum."

d) in Agide et Cleom. T. I. p. 799. F.

e) Huc pertinent verba *Augustini* epist. 137. T. II. p. 308. E. „quod (nempe animae immortalitatem vitamque post mortem futuram) apud Graecos olim primus Pherecydes Assyrius cum disputasset, Pythagoram Samium illius disputationis nouitate permotum ex athleta in philosophum vertit."

f) v. 351. sqq. in *Brunckii* anall. T. II. p. 469.

καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης.
ἱστάμενος σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα τανύων,
οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.

Grotii versio in Antholog. Graec. ab *Hieronymo de Bosch* edita T. III. p. 35. haec est:

aliqua, per quam obseruari poterat vmbra atque adeo solstitia[g]. Etsi enim spelunca illa erat naturae opus[h]; neque adeo a Pherecyde exstructa putari potest[i]; tamen vsus eius poterat a Pherecyde monstrari, et ipsa huic vsui aptior reddi, quale quid eodem fere tempore, Olympiade duodesexagesima, fecit Anaximander Milesius, discipulus Thaletis[k]). Deinde multa ad augendam Pherecydis gloriam et auctoritatem contulisse arbitror insignem eius mortem et vitae integritatem non minus quam gravitatem et constantiam philosopho dignam. Prioris virtutis testimonium satis honorificum praebent verba *Themistii* l. l. *βασιλέως προμηθεῖται τὸ δαιμόνιον καθαρὰς φυλάξαι καὶ δικαίου φόνου τὰς χεῖρας, μᾶλλον Φερεκύδου καὶ Πυθαγόρου.* Sed constantiam eius, praeter locum *Origenis* not. a. et *Maximi Tyrii* §. 6. not. w. allatum, demonstrat locus *Helladii* apud *Photium*, iam saepius nominatus, vbi agit de phthiriasi, qua periisse Pherecydes ferebatur, *ὃν καί*, inquit, *λέγουσι γεννικῶς τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν.* Pro *γεννικῶς* enim legendum videtur *γενναίως*, quanquam etiam *γεννικῶς* ferri potest, si quis cum *Meursio* verba modo allata sic vertat: *quem et aiunt ab ortu hoc malum habuisse.* Qui vero de generositate et constantia animi, qua Pherecydes pes-

---

Stat Syrius sancti Pherecydes moris in ore
Signa ferens, pascitque animi sapientis acumen,
Templaque sublimi spectat coelestia vultu.

g) *Laert.* 1, 119. *σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ* v. *Hein.* p. 317. sqq.

h) v. *Homer.* Odyss. *o*, 492. sq.

i) *Fabricius*, in biblioth. gr. Vol. I. p. 371. [p. 571. ed. *Harles.*] „heliotropii, inquit, in Syra insula, a Phere„cyde vt aiunt positi, diserta mentio apud Homerum „Odyss. *o*, 405." Haud dubie vir doctus his verbis voluit suspectam reddere et ridere hanc de Pherecydeo heliotropio narrationem.

k) v. *Plin.* H. N. 2, 8. omninoque *Bochart.* geogr. sacr. p. 445. ed. Fref. 1674. 4. Conf. *Hindenburg*, animaduerss. in *Xenoph.* Memorabb. 4, 3, 4. p. 171. sqq.

fuisse illum morbum tulerit, locum intelligens mauult, is si non γενναίως, at γεννικῶς scribat oportet[kk]. Denique plurima reperiuntur in vetustis scriptoribus, e quibus appareat, eum bono quidem, vt videtur, consilio, sed fucum tamen facere studuisse imperitae multitudini, quam scimus rebus miris et quarum originem genuinam non magis quam veram naturam intelligant, saepe magis moueri quam grauissimis et subtilissimis argumentis. Quare fere omnes antiquissimorum temporum viri sapientes, qui vere prodesse cuperent plebi, vt Numa, Zalmoxis[l]), ipse Socrates et Pythagoras, reperiuntur vsi esse hoc artificio. Sunt autem duplicis maxime generis, quae nec Pherecydi illud ignotum fuisse ostendunt. Primo enim iactauit aliquam familiarem cum diis consuetudinem. Iactationis huius exemplum e *Theopompo Diogenes Laertius* (1, 117.) narrat hoc: Iussit ille Lacedaemonios neque aurum magni aestimare, neque argentum. Quod quidem, vt faceret, Herculem sibi dicebat per somnium mandasse, qui eadem nocte reges iussit parere Pherecydi. Voluit igitur haud dubie hoc modo efficere, vt diligenter et semper obseruarentur leges Lycurgi, qui non nisi ferreorum nummorum vsum ciuibus permiserat[m]). Nonnulli quidem apud *Diogenem* voluerunt hanc fraudem tribuere Pythagorae. Sed quum paene certum sit, ad hanc historiam allusisse *Plutarchum* in loco illo, quem not. c. indicaui, non solum istam opinionem puto reiiciendam esse, sed etiam aliam, quam *Heinius* p. 316. proposuit, qui et *Theopompi* locum et locum *Plutarchi* §. 5. not. c.

---

kk) Certe apud *Platonem* in Theaeteto T. I. Opp. p. 144. D. Socrates γεννικὸν vocat eum, cui Theodorus antea ἐλευθεριότητα tribuerat. Rectius vero ibi scribitur γεννικόν. Apud *Antoninum Philos.* 7, 66. pro γενναιότερον editio Argentoratensis (1590. 8.) habet γεννικώτερον. *Hesychius*: γεννικῶς· ἰσχυρῶς, γενναίως. vbi v. *Albert.*

l) v. tamen quae ad *Hellanicum* dixi p. 64. sq.

m) v. *Xenophon* de rep. Laced. 7, 5. sq. *Aeschines* dial. 2, 24, vt mittam alios.

allatum malebat referre ad alium quendam, ignotum nobis, Pherecydem, quia non conſtaret aliunde, noſtrum vnquam Spartae fuiſſe. Accedit quod non veriſimile eſt, eodem tempore alium praeter noſtrum Pherecydem philoſophum vixiſſe. Quo minus enim alium quam philoſophum intelligas apud *Plutarchum*, vetat epitheton τὸν σοφόν. In hac familiaritatis cum diis iactatione eo vsque progreſſus eſt Pherecydes, vt etiam victum eorum et linguam ſibi cognitam eſſe oſtentaret. *Plutarchus* enim [n]) ridet opinionem eorum, qui dicant, lunam, quae et dicatur eſſe et vere ſit Minerua, alere homines, mittendo iis quotidie ambroſiam, qua Pherecydes antiquus putet deos ipſos veſci. Profecto ſi haec tradidit Pherecydes, quae poeta quidem, ſed non item philoſophus videtur dicere poſſe, vix eum defendere auſim. Vt autem haec vere ab eo tradita fuiſſe credam, facit locus *Ariſtotelis* [o]); in quo Pherecydem non minus quam poetas videtur voluiſſe ridiculos reddere. Alterum huius generis exemplum eſt, quod dixiſſe fertur, menſam a diis vocari θυωρόν [p]). Sed de hoc vix dubito quin male intellectus fuerit philoſophus. Voluit enim, quod iam alii obſeruarunt, non quamlibet menſam no-

n) de facie in orbe lunae, T. II. p. 938. B.

o) metaphyſ. 2, 4. p. 42. ed. *Sylb.* οἱ περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνον ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. θεοὺς γὰρ ποιοῦντες τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, τὰ μὴ γευσάμενα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας, θνητὰ γενέσθαι φασί. δῆλον δὲ ὡς ταῦτα τὰ ὀνόματα γνώριμα λέγοντες αὐτοῖς, καίτοι περὶ αὐτῆς τῆς προσφορᾶς τῶν αἰτίων τούτων, ὑπὲρ ἡμᾶς εἰρήκασιν. εἰ μὲν γὰρ χάριν ἡδονῆς περὶ αὐτῶν θιγγάνουσιν, οὐθὲν αἴτια τοῦ εἶναι τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία. εἰ δὲ τοῦ εἶναι, πῶς ἂν εἶεν ἀΐδιοι δεόμενοι τροφῆς; ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν μυθικῶς σοφιζομένων οὐκ ἄξιον μετὰ σπουδῆς σκοπεῖν.

p) *Diog. Laert.* 1, 119. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν. *Suidas:* θυωρός κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι.

mine θυωρὸς significare, sed *anclabrem*[q]), quae fere idem indicabat quod altare, vt apud Hebraeos שֻׁלְחָן. Vtut vero sit, haec atque talia fortassis alia eum iactitasse puto, vel quia ipse per phantasiam deceptus de eorum veritate sibi persuaserat, vel quia, quamuis quam vana essent non ignoraret, sic videbatur sibi viam quoque parare posse ad indoctorum hominum animos, quum doctiorum admirationem insigni sua sapientia excitasset. Eodem consilio eum rerum futurarum praescientiam prae se tulisse dicerem, nisi exempla, quae de ea relata leguntur, tam incerta essent. Scilicet *Diogenes* I, 116. ex eodem *Theopompo*, vt videtur, narrat, eum aliquando, quum ad littus Samium[r]) ambulans nauem vento secundo aduentare vidisset, dixisse fore vt ea paullo post submergeretur: idque eo conspiciente factum esse[s]). Non improbabile hoc videbatur *Heinio* p. 314. Deinde pergit narrare *Diogenes*, hausta ex puteo aqua bibisse eum et praedixisse terrae motum tertio die futurum. Et euentum praedictioni respondisse. Non dicit *Diogenes*, vbi hoc factum sit. Sed *Apollonius Dyscolus*[t]) insulam Syrum nominat, *Maximus*

---

q) *Festus:* anclabris, mensa ministeriis diuinis apta. Etymologiam vocabuli θυωρὸς tradit *Tzetzes* ad *Lycophr.* 93. θυωρός, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα ὡροῦσα καὶ φυλάττουσα. Sic *Schol. Callimach.* h. in Dian. 134. θυωρός, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 1060. et *Hesych.*

r) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Σάμου. Ita enim, non τῆς ψάμμου, legendum esse dudum vidit *Casaubonus*.

s) Eadem paullulum mutata refert *Apollonius Dyscolus* hist. commentit. c. 5. e cuius loco, vt ex iis quae mox e *Porphyrio* afferentur, confirmatur emendatio *Casauboni* apud *Diogenem* τῆς Σάμου.

t) in loco modo indicato, vbi Pherecydes narratur magnam inde gloriam reportasse. Male vulgo hic legitur ἐν Σκύρῳ pro ἐν Σύρῳ. Idem vitium tollendum est e verbis *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 3, 76. „inter Myconem et Gyarum, Scyrum vnam de Cycladibus esse dicunt: vnde fuit Pherecydes philosophus."

Tyrius[u]) Samum. Ceterum etiam terrae motum recte praedici potuiſſe a phyſico, demonſtrare conatus eſt *Heinius* p. 313. Denique quum Meſſenen Pherecydes veniſſet, dicitur a *Diogene* ſuaſiſſe hoſpiti Perilao, vt cum ſuis in aliam regionem migraret. Quod dum facere cunctaretur Perilaus, Meſſene dicitur ab hoſtibus expugnata fuiſſe. Hanc tertiam narrationem *Heinius*, qui priores duas non improbabiles putauerat, p. 325. oſtendit repugnare chronologiae. Sed omnes tres hiſtoriolas iſtas *Porphyrius*[w]) docet ad Pythagoram referendas, et a *Theopompo* mala fraude ad Pherecydem relatas eſſe, quo melius tegeret ipſe plagium in *Androne Epheſio* commiſſum, quare etiam locorum nomina immutauerit. Nam ſecundum *Andronis* narrationem Pythagoram, non Pherecydem, ſubmerſionem nauis non Sami, ſed Megarae in Sicilia; terrae motum non in Syria, i. e. Syro (vid. §. 1.), ſed Metapontii[x]); expugnationem non Meſſenes, ſed Sybaris praedixiſſe. Quanquam vero et per ſe narrationes tales probabilitate omni carent, et ſpeciatim eae, quas narraui, vix putari poſſunt ad Pherecydem pertinere, quum potius vel ab ipſo Pherecyde ob cauſſam ſupra indicatam, vel ab eius diſcipulis aliisue affectatoribus, excogitatae videantur, vel certe a poſteriorum temporum homini-

---

u) diſſ. 19, 5. αὐχμοὺς καὶ ἐπομβρίας καὶ σεισμοὺς γῆς καὶ πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς καὶ ἀέρων μεταβολὰς ὁ θεὸς οἶδε μόνος, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὅσοι δαιμόνιοι. Οὕτω καὶ Φερεκύδης σεισμὸν Σαμίοις προεμήνυσε.

w) apud *Euſeb.* praep. euang. 10, 3. p. 464. ſq.

x) Non igitur bonos auctores ſecuti ſunt *Cic.* de Diu. 1, 50. et 2, 13. et *Plin.* H. N. 2, 79. quum hanc de terrae motus praedictione hiſtoriam referant ad Pherecydem. Sed omnino vanitas rei apparere videtur e narrandi diuerſitate et inconſtantia, quae quum ex parte iam a me paullo ante obſeruata ſit, tum magis debet agnoſci loco *Ammiani Marcellini* 22, 16. collato. Hoc enim auctore nec Pythagoras, nec Pherecydes, ſed Anaxagoras, ab Aegyptiis edoctus, putealem limum contrectans tremores futuros praedixit terrae.

bus nimis scilicet exornatae; tamen eum ab eiusmodi ostentationis vel piae cujusdam fraudis suspicione defendere ego quidem nolim, quum ob ea quae antea similia attuli, tum ob locos quosdam *Origenis*[y]), qui hoc saltem videntur demoustrare, constantem olim famam fuisse de Pherecydis vaticinia iactandi studio. *Origenem* enim ita puto argumentari: „Si Celsus dicit, volucres „magis etiam quam Pherecydem, Pythagoram, Socra„tem et Platonem, qui tamen a popularibus suis diui„ni[z]) putati sunt, diuinae naturae participes esse factas, „nempe quoniam aues olim putabantur rerum futura„rum certissimae indices; apparet, hos philosophos et „graues viros minus a Deo amari, quam animalia ratio„ne carentia. Quae sententia e Celsi placitis sponte „fluens quum et ridicula et absurda sit, opinionem illius „de auium vi diuinatrice, quam opponere conatus est „prophetiis in libris Iudaeorum et Christianorum sacris „commemoratis, vanitas et futilitas a quolibet potest „perspici."

§. 8.

Restat vt de philosophia Pherecydis Syrii, maxime de eius cosmogonia, quaeratur. Quam quaestionem quum vel possem silentio recte praeterire, quia iam a multis non indiligenter tractata fuit[a]), vel etiam debe-

---

y) contr. Cels. 4, p. 223. 227. 228.

z) Huc pertinet locus *Maximi Tyrii* not. u. allatus. Potius tamen physicum, quam diuinum, Pherecydem nominandum putat *Cicero* de Diu. 1, 50. Aliter *Tertullianus* de anima p. 665. ed. *Froben*. „Scimus etiam magos „elicere explorandis occultis procatabolicos et paredros et „pythonicos spiritus. Non enim et Pherecydes Pythago„rae magister his forsan artibus diuinabat, ne dicam som„niabat. Quid si idem daemon in illo fuit, qui et in „Euphorbo res sanguinis gessit?"

a) Ex horum numero maxime nominandum censeo *Scipionem Aquilianum*, cuius librum „de placitis philo„sophorum, qui ante Aristotelis tempora floruerunt" primum edidit *Georgius Moralis*, Venet. 1620. 4. deinde

rem, quia non ego hoc mihi fumo, vt vniuerfae philofophiae veterum capita omnia fatis tenere videri velim: tamen ipfe quoque paullo diligentius contemplari conftitui, tum quia id exigere videbatur differtationis meae ratio atque plenitas, tum quia hoc quoque in genere videbar mihi quaedam animaduertiffe nondum animaduerfa aut tradita a viris doctis. Tale eft v. e. quod *Tiedemannus* p. 176. fecutus fortaffis *Fabricium*[aa]), dicit, folum *Achillem Tatium*[b]) effe, qui Pherecydem perhibeat vna cum Thalete aquam pro primo rerum omnium principio habuiffe. Nam praeter *Ifacium Tzetzen*[c]) plane cum *Achille Tatio* confentit *Scholiaftes Hefiodi*[d]). Iam quum *Sextus Empiricus*[e]) non hoc folum referat, Pherecydem dixiffe, *γῆν τὴν πάντων εἶναι ἀρχήν*, quam

---

propter infignem huius editionis raritatem iterum publicauit, adiectis *Iac. Bruckeri* commentariis, *Car. Frid. Bruckerus*, Lipf. 1756. 4. Huius libri caput XVIII. infcriptum eft: „Pherecydis, Italicae philofophiae inuentoris, „opiniones confiderantur." et in editione Lipfienfi legitur p. 102—108. Conferri etiam poteft *Agatopifto Cromaziano* (hoc eft *Appiano Buonafede*) della Iftoria e della indole di ogni Filofofia Vol. II. in Lucca 1767. 8. pag. 136—141. Recentiores, qui huc pertinerent, praetereundos putaui, quia vel cuique noti funt, vel fupra a me nominati.

aa) in notis ad *Sext. Empir.* hypotypof. 3, 4. §. 30.

b) in Ifagoga ad *Arati* Phaenomena c. 3. p. 123. E. ed. *Petau.* in Vranologio, Parif. 1630. fol. *Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ ὑφιστῶσιν· ὃ δὴ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερεκύδης, ὡς εἰκὸς* τοῦτο ἐκλεξάμενος παρὰ τοῦ Ἡσιόδου οὕτω λέγοντος (theog. 116.).

ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετο.

Παρὰ γὰρ τὸ χεῖσθαι ὑπολαμβάνει τὸ ὕδωρ χάος ὠνομάσθαι.

c) ad *Lycophr.* 145. *παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν.* Eadem leguntur ap. *Phauorin.* in v. *δήναιαν θάλασσαν.*

d) ad theog. 116. p. 239. b. *Φερεκύδης ὁ Σύριος καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ φασιν εἶναι, τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡσιόδου ἀναλαβόντες.*

e) Pyrrhon. hypotyp. 3, 4. p. 30.

eandem ſententiam ſequuntur *Diogenes Laertius* (1, 119.), *Hermias*[f]), atque *Probus*[g]), ſed etiam diſerte[h]) hactenus dicat eum a Thalete receſſiſſe, vt ipſe quidem terram, Thales vero aquam, putaret omnium eſſe principium: videndum eſt, quomodo hae traditiones poſſint inter ſe conciliari.

Scilicet *Diogenes*, *Hermias*, *Probus* ll. ll. *Damaſcius*[i]), et ex parte *Maximus Tyrius*[k]) vno ore conſentiunt, Pherecydem tria ſtatuiſſe rerum principia: *Ζῆνα*, *Χθόνα*, *Χρόνον*. Haec illi varie determinant ac definiunt. *Diogenes* quidem docet, ipſum Pherecydei operis initium fuiſſe hoc: *Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος εἰς ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν. Χθονίῃ δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ.* His in verbis primam difficultatem parere poteſt illud *εις*. Poteſt enim vel *εἰς* legi vel *εἷς*. Illam vero lectionem huic praeferendam eſſe, bene oſtendit *Tiedemann* p. 173. ſqq. et luculenter apparet e *Damaſcio*. Alterum, quod difficile explicatu videtur, Iouem dediſſe *γέρας τῇ Χθονίῃ*, et tum demum hanc fuiſſe terram appellatam, praeclare *Tiedemannus* p. 172. ſq. cum aliis intellexit ſic, vt illud *γέρας* ſit motus, quo confuſum antea Chaos in ordinem

---

f) irriſ. gentilium philoſophorum c. 12. p. 404. D. edit. Benedictin. ad calcem Iuſtini Martyris, Pariſ. 1742. fol.

g) ad *Virgil.* ecl. 6, 31. „Plane trinam eſſe mundi „originem, et *Lucretius* confitetur (5, 93—95.). — *Afra*„*nius* etiam in Augure: Modo poſtquam ernigui trabes, „hunc noſtrum augurem, mare, coelum, terram ruere ac „tremere diceres. Conſentit et *Pherecydes*, ſed diuerſa „adfert elementa. *Ζῆνα*, inquit, *καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον*, „ignem ac terram tempus ſignificans, et eſſe aethera qui „regat terram, qua regatur tempus, in quo vniuerſa pars „moderetur.“

h) aduerſ. Mathematt. 9, 5. §. 360.

i) de principiis c. 14. p. 257. ſq. in *Ioh. Chph. Wolfii* anecdotis Graecis T. III. Hamb. 1723. 8.

k) diſſ. 10, 4.

sit sedditum. Tale quid haud dubie *Grotius* kk) voluit, comparans verba Genes. 1, 10. vbi Deus legitur partem materiae solidam et omni humore destitutam, planeque siccam (הַיַּבָּשָׁה, τὴν ξηρὰν) appellasse tellurem (אֶרֶץ, γῆν). Neque enim cuiquam facile placebit *Thomae Burneti* k*) opinio, qui Ὠγηνὸν vel Ὠγῆνα pro γέρας legendum existimat. *Hermias* per Ζῆνα dicit a Pherecyde intellectum fuisse aethera, h. e. vltimum et altissimum atque vndique circumfusum et extremum omnia cingentem atque complexum ardorem, interprete *Cicerone* (de Nat. D. 1, 14.), qui breuius etiam (2, 15.) interpretatur summam partem coeli. *Hermiae* explicationi nec *Eustathius* l) repugnat, nec ipse *Euripides* m). Etiam *Iohannes Lydus* mm) ita sensisse videtur, per Iouem ex Pherecydis sententia solem intelligendum esse docens.

---

kk) de veritate religionis Christ. 1, 16. p. 27. edit. Amstel. 1709. 8.

k*) Archaeol. philosoph. I. 11. p. 220.

l) ad *Homer.* Odyss. α, p. 1387, 24. quem locum non laudassem, nisi ibidem paullo post, vbi de diuersis Iouis nominibus agit, haec addidisset: Ζῆνα καὶ Ζᾶν, καὶ Ζὰς, καὶ Ζὴς, παρὰ Φερεκύδῃ. Loci classici de illis Iouis nominibus apud *Platonem* in Cratylo T. I. Opp. p. 396. et *Aristot.* de mundo c. 7. cuilibet noti sunt. Adde *Heraclidis* allegorias, in *Galei* opusculis mytholog. (Amst. 1688. 8.) p. 441.

m) ap. *Clem. Alex.* protrept. p. 48. A. et stromm. 5, p. 603. C.

ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

quem locum sic vertit *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui tenero terram circumuectu amplectitur?
Hunc summum habeto diuum: hunc perhibeto Iouem.

cf. *Lucret.* 1, 251. sq. *Virgil.* Ge. 2, 325. sqq. Sed *Plato* in Timaeo T. III. p. 58. D. ed. *Steph.* nulla Iouis mentione facta aethera explicat sic: ἀέρος τὸ εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.

mm) περὶ μηνῶν, in Bibliothek der alten Literatur und Kunst, P. VII. inter Inedita p. 34.

Per *Χθονίην* autem idem *Hermias* a Pherecyde dicit terram fuiſſe ſignificatam; per *Κρόνον*[n]), tempus. Aethera quidem eſſe principium agens, terram autem principium patiens, et tempus id, in quo fiunt quae fiunt. Sed *Leucippum* haec vt nugas ſpreuiſſe, et principia rerum putaſſe infinita et minima quaeuis, quorum quae tenuiſſima eſſent, ea in altum aſcenderent et ignis atque aer fierent, quae vero craſſiora, ea ſubſiderent et aqua ac terra exiſterent. Ab *Hermia* non diſſentit *Damaſcius*[o]), qui Pherecydem docuiſſe dicit: „Iouem, „tempus, et terram fuiſſe tria aeterna rerum principia, „ita quidem vt vnum eorum ante duo exiſtat.“ Quodnam fuerit hoc principium, quod ante reliqua exiſtat, h. e. prius quam reliqua cogitandum ſit, apparere videtur ex iis, quae mox addit: „tempus ſuo partu produ„xiſſe ignem, aerem, aquam.“ Haec enim conueniunt cum iis, quae ex *Hermia* attulimus: in tempore omnia fieri. ita vt ſenſus verborum *Damaſcii* ſit: ſenſim atque adeo procedente tempore e reliquis principiis, aethere

---

n) Ita etiam legi vidimus in loco *Probi*. Sed haec vocabula: *Χρόνος* et *Κρόνος*, promiſcue poſita eſſe a veteribus ita puto notum eſſe, vt omni demonſtratione recte mihi videar poſſe ſuperſedere. Sufficiat vnus *Heraclidis Pontici* locus, Allegor. Homer. p. 465. *Κρόνον ὀνομάζει* (Homerus) *τὸν χρόνον, κατὰ μετάληψιν ἑνὸς στοιχείου. πατὴρ δὲ τῶν ὅλων ὁ χρόνος, καὶ τελέως ἀμήχανον τι γενέσθαι τῶν ὄντων δίχα χρόνου.*

o) Verba ſunt: *Φερεκύδης ὁ Σύριος Ζῆνα μὲν εἶναι* (ita enim legendum eſt pro *ζῶντα μενέναι*) *ἀεὶ, καὶ Χθονίαν, τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχάς. τὴν μίαν φημὶ πρὸ τῶν δυοῖν, καὶ τὰς δύο μετὰ τὴν μίαν· τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ Πῦρ καὶ Πνεῦμα καὶ Ὕδωρ· τὴν τριπλῆν οἶμαι φύσιν τοῦ νοητοῦ· ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διῃρημένων πολλὴν γενεὰν συστῆναι θεῶν τὴν πεντέμυχον καλουμένην. ταυτὸν δὲ ἴσως εἰπεῖν πεντέκοσμον.* Fortaſſis ad haec poſtrema reſpexit *Plato* in Timaeo T. III. p. 55. D. vbi, poſtquam dubitari poſſe dixit, vtrum ſtatuendi ſint mundi infiniti, an finiti, illud quidem arbitratur hominis indocti futurum eſſe, *πότερον δὲ*, differere pergit, *ἕνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν προσήκει, μᾶλλον ἂν*

et chao, orta esse haec elementa: ignem, aerem, aquam. Statim addit *Damascius*; „haec tria elementa vna cum „aethere et chao diuisa fuisse per quinque conclauia," h. e. vnumquodque peculiarem aliquam, in qua operaretur, regionem accepisse, quodque destinatum fuisse peculiari cuidam vsui. „Ex his natam esse magnam „gentem deorum, quae *πεντέμψυχος* fuerit vocata." nempe quia et ex illis quinque principiis alia existerent, et haec rursus alia gignerent. „Sed eandem quoque „vocari fortassis posse *πεντέκοσμον*." nempe quia vnumquodque illorum patet latissime°°). Iam si cum his duobus principiis, aethere et chao, et tribus elementis, igni, aëre, aqua, coniungas tempus ac terram, quae non separatim hic iterum commemorare *Damascio* placuit, intelligi poterit inscriptio operis Pherecydei *Ἑπτάμυχος*, supra e *Suida* tradita. Porro *Probi* locus quam similia contineat iis, quae iam ex *Hermia* atque *Damascio* apposui, non est opus vt multis demonstrem. Leuem

---

ταύτῃ στάς, εἰκότως διαπορῆσαι. Illos *μυχοὺς* *) commemorat etiam et explicat *Porphyrius* de antro Nymphar. c. 31. *πανταχοῦ τοῦ διθύρου φύσεως ὄντος συμβόλου, εἰκότως καὶ τὸ ἄντρον οὐ μονόθυρον, ἀλλὰ δύο ἔχον θύρας, ὡσαύτως τοῖς πράγμασιν ἐξηλλαγμένας· καὶ τὰς μὲν, θεοῖς τε καὶ τοῖς ἀγαθοῖς προσηκούσας· τὰς δὲ, θνητοῖς καὶ φαυλοτέροις. ἀφ' ὧν καὶ Πλάτων ὁρμώμενος, οἶδε καὶ αὐτὸς κρατῆρας, καὶ ἀντὶ τῶν ἀμφορέων λαμβάνει πίθους, καὶ δύο στόματα — τῶν δύο πυλῶν· καὶ τοῦ Συρίου Φερεκύδου μυχοὺς, καὶ βόθρους, καὶ ἄντρα, καὶ θύρας, καὶ πύλας λέγοντος· καὶ διὰ τούτων αἰνιττομένου τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.*

*) De notionibus nominis *μυχός* breuiter, sed bene, egit *Koeppen* ad Iliad. ζ, 152.

°°) Non inepte huc retuleris verba *Plutarchi* de defectu oraculor. c. 23. p. 422. F. *τῶν γραμματικῶν ἀκούομεν εἰς Ὅμηρον ἀγόντων τὴν δόξαν, ὡς ἐκείνου τὸ πᾶν εἰς πέντε κόσμους διανέμοντος, οὐρανὸν, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν, ὄλυμπον. — οὕτω δὲ καὶ Πλάτων ἔοικε τὰ κάλλιστα καὶ πρῶτα σωμάτων εἴδη καὶ σχήματα συννέμων ταῖς τοῦ ὅλου διαφοραῖς, πέντε κόσμους καλεῖν, τὸν γῆς, τὸν ὕδατος, τὸν ἀέρος, τὸν πυρός.* et quae plura dixit.

tantum eius verborum transpositionem postulo hanc: „ignem (h. e. aethera), terram, ac tempus significans." Videtur ille quidem sententiam Pherecydis in eo non satis recte cepisse, quod tempus dicit terra regi, quam *Hermias* vocauerat patiens principium. Sed quum in vniuersum reliquis, qui philosophiam Pherecydeam exposuerunt, non repugnet, ipse potius terram ab aethere regi dicat: videri potest recte quidem rem intellexisse, verum obscurius explicasse. *Maximus Tyrius* denique *Ζῆνα* solum et *Χθονίην* affert, omisso *Χρόνῳ*, sed addit *τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα*, quo quid significetur intelligi satis potest e *Procli* aliquo loco p), et e consuetudine loquendi omnium, qui cosmogonias olim condiderunt, vt *Hesiodi* q), *Empedoclis* et *Parmenidis* r), atque ipsius *Platonis* s), qui omnes secuti videntur *Or-*

---

p) ad *Plat.* Timae. lib. 3. p. 155. sq. *τὴν Ἀφροδίτην παρήγαγεν ὁ δημιουργὸς, ἵνα καλῶς ἐπιλάμπῃ, τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ κοινωνίαν πᾶσι τοῖς ἐγκοσμίοις, καὶ τὸν ἔρωτα ὀπαδὸν αὐτῆς, ἑνοποιὸν ὄντα τῶν ὅλων. ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν. ἔστι γὰρ καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής. εἰκότως ἄρα φιλίας ἐστὶν αἴτιος τοῖς δημιουργήμασι, καὶ ὁμολογίας. καὶ ἴσως πρὸς τοῦτο ἀποβλέπων καὶ ὁ Φερεκύδης ἔλεγεν, εἰς ἔρωτα μεταβεβλῆσθαι τὸν Δία, μέλλοντα δημιουργεῖν. ὅτι δὴ τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἐναντίων συνιστὰς, εἰς ὁμολογίαν καὶ φιλίαν ἤγαγε, καὶ ταυτότητα πᾶσιν ἐνέσπειρε καὶ ἕνωσιν, τὴν δι' ὅλων διήκουσαν.* Hunc locum de Pherecyde Atheniensi intelligendum esse, qui in Theogonia (de quo opere vid. §. 6.) haec scripserit, opinatur *Ioh. Laurent. Moshemius* in Obseruatt. ad *Rudolphi Cudworthi* Systema intellectuale huius Vniuersi, Ienae 1733. fol. ab eo Latine editum, p. 615. quae opinio mihi non probatur.

q) theog. 120. de quo loco inprimis v. *Plat.* Sympos. T. III. p. 178. vbi praeter alia, *ὁμολογεῖται*, inquit, *ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. πρεσβύτατος δὲ ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός ἐστιν.* cf. p. 180. B. et *Plutarch.* amatorr. T. II. p. 756. F.

r) v. *Plutarch.* de facie in orbe lunae T. II. p. 926. sq.

s) in Symp. l. l. et p. 202. E. et aliis in locis.

phei placita [t]). Scilicet intelligitur vis genitrix omnium rerum, quam vix viuidius pingere poterant, quam imagine amoris, qua et coniunctio fimilium partium cum fimilibus et aetheris fiue Iouis vis penetrandi per materiam et e chao elementa atque ex his reliqua omnia procreandi egregie defcribitur. Infignis hanc in rem eft locus *Euripidis* hic [u]):

τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ᾽ ἂν εἴποις, οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε, καὶ ἐφ᾽ ὅσον διέρχεται.
Αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
Ἐρᾷ μὲν ὄμβρον γαῖ᾽, ὅτε ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει.
Ἐρᾷ δ᾽ ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταὐτὸν δύο,
φύουσιν ἡμῖν πάντα καὶ τρέφουσ᾽ ἅμα,
δι᾽ ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Reftant nunc reliqua *Maximi Tyrii* verba: *καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν, καὶ τὴν θεῶν μάχην, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸν πέπλον.* quae, fi nullum praeter hunc locum haberemus, plane non poffent intelligi. Sed priora,

---

t) Certe in Argonauticis v. 422. leguntur haec:
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα.
Addi poteft locus *Damafcii* p. 256. *Ἡσίοδος μοι δοκεῖ πρῶτον γενέσθαι τὸ χάος ἱστορῶν, τὴν ἀκατάληπτον τοῦ νοητοῦ καὶ ἡνωμένην παντελῶς φύσιν κεκληκέναι χάος· τὴν δὲ γῆν πρώτην ἐκεῖθεν παράγειν, ὥς τινα ἀρχὴν τῆς ὅλης γενεᾶς τῶν θεῶν· εἰ μὴ ἄρα χάος μὲν τὴν δευτέραν τῶν δυοῖν ἀρχῶν. Τὴν δὲ, καὶ τάρταρον, καὶ ἔρωτα τὸ τριπλοῦν νοητόν. τὸν μὲν ἔρωτα ἀντὶ τοῦ τρίτου, ὡς κατὰ ἐπιστροφὴν θεωρουμένην. τοῦτο γὰρ οὕτως ὀνομάζει καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις.* etc.

u) qui locus propter praecipuam praeftantiam faepe et a multis veteribus laudatus reperitur, in his ab *Athenaeo* 13, p. 599. fq. qui etiam alios fimiles locos addidit.

vsque ad *μάχην*, satis bene illustrantur ab *Origene*[w]). Scilicet hic apud Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de exercitu contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri *Κρόνος* praefit, alteri *Ὀφιονεὺς*, ita vt vterque alterum prouocet atque aemuletur. Hos narrabat Pherecydes pactionem inter se fecisse, vt, vtri eorum in Ogenum incidissent, hi pro victis haberentur, qui vero illos expulissent, ii coelum tenerent. His *Origenis* non minus quam illis reliquis *Maximi Tyrii* verbis lucem affert locus *Clementis Alexandrini*[x]): *Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει· Ζὰς ποιεῖ φάρος μέγα τε καὶ καλόν. καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγῆνον, καὶ τὰ Ὠγήνου δώματα*[**]). Hoc pallium f. *φάρος* apud eundem *Clementem*[y]) dicitur Pherecydes collocasse in alata quercu: *τί ἐστιν ἡ ὑπόπτερος δρῦς*[yy]) *καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτῇ πεποικιλμένον φάρος· πάντα ὅσα Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν, λαβὼν ἀπὸ τῆς τοῦ Χὰμ προφητείας τὴν ὑπόθεσιν.* Igitur haec omnia allegorice explicanda esse, ipse *Clemens*, vel potius, cuius verba ille retulit, *Isidorus*, testatur. Sed quomodo explicari possint, de eo dissentiunt viri docti, quorum variorum

---

w) contra Cels. 6, p. 303.

x) stromm. 6, p. 621. A. vbi Pherecydem dicit sua sumsisse ex *Homer.* Il. σ, 483. et 606.

**) *Wakefield* Silv. crit. P. I. p. 131. emendat *Ὤγενον, καὶ τὰ τῶν θεῶν δώματα.* Nam *Ὠγένου* per *Ὠκεανοῦ* explicat *Tzetzes* ad *Lycophr.* 231. Sic *Hesychius*: *Ὠγενίδαι· Ὠκεανίδαι. Ὠγὴν γάρ, ὠκεανός.* Confert *Wakefield* etiam locum *Homer.* Il. σ, 483.

y) stromm. 6, p. 642. A.

yy) *Ioh. Ern. Grabe* Spicilegii SS. Patrum Tomo II. (Oxon. 1699. 8.) p. 68. legendum suspicatur *Δρύοψ*, quia in auem potius, quam in quercum, epitheton *ὑπόπτερος* conueniat. Nam *Δρύοψ* apud *Aristophanem* in Auibus v. 304. est nomen auis. At in eo ipso, quod *quercus* dicitur alata, cernitur allegoriae studium. Et *Maximus Tyrius*, vt paulo ante vidimus, non *δρῦς* quidem, nomen speciei, sed nomen generis, *τὸ δένδρον*, posuit.

variae interpretationes attulit *Heinius* p. 330. sq. Mihi fateor vnice placere eorum explicationem, qui per pallium extensum significari putant, materiam antea conglobatam tandem ab Ioue extensam fuisse, h. e. coelum factum esse, ita vt plana sub coelo existeret superficies, quam deinde divideret in terram continentem et aquas siue Oceanum. Haud enim esse vim verborum *'Ωγῆνος* et *'Ωγήνου δώματα*, neque cum *Heinio* p. 330. intelligi debere Gehennam, e libris Mosis desumtam, satis perspici potest ex *Hesychio*, et ex iis quae *Salmasius* p. 842. C. atque *Bochartus* p. 708. sq. ea de re disputauerunt. cf. *Apollon. Rhod.* 1, 506. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 231. Iam quum quercus, quam quasi fundamentum fecit Iupiter, in quo coelum collocaret, firmitatis ac duramenti imago sit, alis autem significetur motus atque celeritas: recte videtur hic verbis Pherecydis tribui posse sensus: Iupiter coelum non solum firmum et durabile effecit, variisque modis exornauit *), sed ad celerem quoque motum aptum reddidit. Quae mea interpretatio si cui displiceat, placebit ei fortassis *Ioh. Alb. Fabricii* sententia, quam his verbis proposuit **): „ὑπόπτερος δρῦς nihil aliud est quam quercus patula, „quae arbor aetatem ferens est, licet fluxis foliis. Vi„dendum igitur, an quercus illa cum velamento varie„gato apud *Clementem* sit potius imago vniuersae Natu„rae fluxae et in mille formas variabilis, nec minus an„tiquissimae, obnuptaeque ac velatae, vti nota imago „Naturae apud Aegyptios velata ex *Plutarcho* de Iside „et Osir. c. 9. p. 354. C. cum inscriptione: ἐγώ εἰμι „πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον· καὶ τὸν ἐμὸν

---

*) Dignus est qui hic conferatur locus *Platonis* in Tim. T. III. p. 40. A. Deus τοῦ θείου τὴν πλείστην ἰδέαν — εὔκυκλον ἐποίει, τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν, ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανὸν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι καθ' ὅλον.

**) ad Codicem pseudepigraphum Veteris Testamenti, T. I. p. 293. sq.

„πέπλον οὐδεὶς πω θνητὸς ἀπεκάλυψεν." Neque enim cum *Tiedemanno* p. 184. per quercum illam puto intelligi posse terram, quia ipsa *Clementis* verba videntur huic interpretationi repugnare, et quia veterum philosophorum fere constantem opinionem fuisse scimus hanc: terram quiescere, coelum moueri. Ego certe quidem nullo modo possum adduci vt credam, quod quidam tradiderunt, Pythagoram terrae adscripsisse motum, nedum vt Pherecydem iam ita sensisse mihi persuadeam. Immo antiquis quoque temporibus impiam putatam fuisse hanc sententiam satis constat. Quare vel vnum *Plutarchi* α) locum attulisse sufficiet: *Ἀρίσταρχος ᾤετο δεῖν Κλεάνθη τὸν Σάμιον ἀσεβείας προσκαλεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς κινοῦντα τοῦ κόσμου τὴν ἑστίαν, ὅτι φαινόμενα σώζειν ἀνὴρ ἐπειρᾶτο, μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος, ἐξελίττεσθαι δὲ κατὰ λοξοῦ κύκλου τὴν γῆν, ἅμα καὶ περὶ τὸν αὑτῆς ἄξονα δινουμένην.* Et quanquam Plato β) sententiam illam amplexus esse videtur, tamen hoc ab eo paullo obscurius dictum fuisse ipse *Cicero* γ) obseruauit. Itaque quum haec constituta essent, poteram pergere in explicandis allegoriis Pherecydeis, nisi impedimentum obiectum viderem ab *Heinio* p. 331. sq. Is enim ea, quae supra e *Clemente* attuli, quia hic ipse desumsisse se illa dicit ex *Isidoro*, Basilidis Gnosticae sectae auctoris filio, pro suppositititiis habere non dubitauit. Inprimis eum, vt sic statueret, mouisse videtur illa ipsa obscura et symbolica loquendi ratio. Ego vero temere hoc factum esse arbitror, quia nihil videtur certius esse, quam in

α) de facie in orbe lunae T. II. p. 933. A. v. omnino *Achill. Tat.* introd. in Aratum c. 4. p. 127. D. cf. c. 28. init.

β) in Timaeo p. 40. B. vbi tamen non eum proponere voluisse sententiam supra allatam, clarum fit ex alio loco p. 55. D. E.

γ) Acad. 4, 39.

antiqua theologia reperta fuiſſe talia ſymbolica. Satis perſpicue iam *Clemens* id oſtendit δ): *παρεστήσαμεν τὸ συμβολικὸν εἶδος ἀρχαῖον εἶναι, κεχρῆσθαι δὲ αὐτῷ οὐ μόνον τοὺς προφήτας τοὺς παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παλαιῶν τοὺς πλείονας, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ τὰ ἔθνη βαρβάρων οὐκ ὀλίγους.* His poſitis — nolo enim plura hanc in rem argumenta afferre — facilius erit ea quoque, quae ex *Origene* attuli, et quae plane non tetigit *Tiedemannus*, expedire. *Origenes* quidem ipſe p. 304. et *Heinius* p. 329. illum Ophionea in theologiam Pherecydis tranſlatum fuiſſe dicunt e libris Moſis, vbi extat notiſſima illa hiſtoria de ſerpente, ὄφει. Conſentit etiam quodammodo *Philo Byblius* in loco ſupra indicato: *παρὰ Φοινίκων καὶ Φερεκύδης λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, ἐθεολόγησε περὶ τοῦ παρ' αὐτῷ λεγομένου Ὀφιωνέως θεοῦ, καὶ τῶν Ὀφιωνιδῶν.* At vero quominus hanc ſententiam ego veram putem, his impedior argumentis. Primo enim manifeſtum eſt, Ophionea apud Pherecydem fuiſſe deum quendam, qui pugnauerit contra *Κρόνον*, quem ſupra vidimus a Pherecyde poſitum eſſe in rerum principiis. Iam vero notiſſimum eſt, veteres cosmogoniarum conditores ita deſcripſiſſe mundi originem, vt dicerent, deos cum diis vehementer et aſſidue bella geſſiſſe: quibus narrationibus vix aliquid aliud potuerunt ſignificare velle, quam ab initio omnia confuſa fuiſſe, et alterum alteri quaſi repugnaſſe. Apparet igitur, per proſopopoeiam veteribus vſitatiſſimam ex primis rerum principiis et elementis deos factos eſſe ε). Hinc illae gigantomachiae et titanomachiae. Deinde valde veriſimile eſt, Ophioni

---

δ) ſtromm. 6, p. 618. A. cf. 2, p. 358. B. 5; p. 569. A. et multis aliis in locis.

ε) Huc pertinet locus *Ariſtotelis* ſupra iam §. 7. not. o. allatus. cf. *Plat.* Timae. T. III. p. 56. ſq. Sic fabula de Pelei ac Thetidis nuptiis non nemini referenda videtur ad philoſophema cosmogonicum de aquae vel plurium elementorum certamine tandemque coniunctione cum terra.

illi a Pherecyde nomen a ſerpente deriuatum ita tributum fuiſſe, vt notio ſerpentis ipſius plane periret, nec niſi repugnantiae et inimicitiae idea inde remaneret. Huius enim ſymbolum videtur ſerpens fuiſſe ζ). Denique *Origenis* et reliquorum, quos modo commemoraui, opinionem variam eſſe, declarant et alii ſcriptorum loci, in quibus Ophioneus non hominibus, qui tum nondum erant, vt apud Moſen, ſed diis inimicus fuiſſe dicitur η), et inprimis totius Pherecydeae philoſophiae nexus, qui videtur hic fere fuiſſe: Ab initio ſtatim tria rerum principia erant, Iupiter, Chthonia, Tempus. Nondum autem ordo quidam rerum apparebat; omnia quae erant, h. e. Chaos ſ. Chthonia, confuſa inter ſe iacebant. Iupiter igitur ea voluit ordinare. Id vero non vno quaſi ictu, ſed ſenſim demum potuit fieri. Cronus

---

ζ) Satis hoc poteſt intelligi ex *Artemidoro* onirocrit. 2, 13. p. 101. ed. *Rigalt.* Pariſ. 1603. 4. qui, ὄφις, inquit, np. quem quis per ſomnium vidit, ἔχθραν ἐπάγει.

η) Talis eſt *Claudiani* locus de raptu Proſerp. 3, 339. ſqq.

Hic (in Aetnaeis cacuminibus) patuli rictus: hic
  prodigioſa Gigantum
Tergora dependent, et adhuc crudele minantur
Affixae truncis facies, immaniaque oſſa
Serpentum paſſim cumulis exſanguibus albent,
Et rigidae multo ſuſpirant fulmine pelles,
Nullaque non magni iactat ſe nominis arbor.
Haec centumgemini ſtrictos Aegaeonis enſes
Curuata vix fronte leuat. liuentibus illa
Exultat Coei ſpoliis. haec arma Mimantis
Suſtinet. hos onerat ramos exutus Ophion.
Altior at cunctis abies vmbroſaque late
Ipſius Enceladi fumantia geſtat opima
Summi terrigenum regis, caderetque grauata
Pondere, ni laſſam fulciret proxima quercus.

Quatenus hic locus meam ſententiam adiuuet, non videtur opus eſſe vt oſtendam. Fere eadem quae Pherecydes cecinit *Orpheus* ap. *Apollon. Rhod.* 1, 503. ſqq. cf. *Schol. Aeſchyl.* Prometh. 964. *Schol. Ariſtoph.* nubb. 246. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 1191.

enim fiue Tempus in grauem aduerfarium incidit, neque adeo Iouem in rebus ordinandis adiuuare fatis potuit, h. e. multum temporis effluxit, antequam Chaos ordinaretur. Hi tamen, Cronus eiusque aduerfarius Ophioneus, tandem conuenerunt inter fe, hoc quidem pacto, vt qui in Oceanum incidiffent, pro victis haberentur, reliqui coelum tenerent. Iam vero Cronus f. Tempus per ipfam fui naturam non potuit in Oceanum deiici. Ergo Cronus coelo potitus eft*), h. e. poft longum temporis fpatium tandem coelum exortum eft. Tum Iupiter, fugato aduerfario, h. e. rerum omnium confufione fublata, diftinxit intra pallium fuum, h. e. fub coelo ϑ), terram et aquas. Itaque Iupiter f. aether, coniunctus per Ἔρωτα cum Chthonia f. Chao, vel vt *Proclus* tradebat, totus quafi ipfe Amor factus, produxit terram, ignem et aquam. Ex aqua tandem natus eft aer ι).

Ex his omnibus, quae hactenus dicta funt, recte videtur colligi poffe, Pherecydem ab *Achille Tatio* aliisque recte dici aquam pro primo elemento habuiffe, modo non negligamus difcrimen, quod conftituendum eft inter principia rerum et elementa κ). Principia enim

*) Huc fpectare videtur locus *Tertulliani* de corona militis p. 451. ed. *Froben.* Bafil. 1562. fol. „*Saturnum Pherecydes ante omnes refert coronatum.*" np. poft victoriam de aduerfario reportatam, cuius fymbolum olim erat corona.

ϑ) Ita enim intelligenda effe verba *ἐν αὐτῷ* in loco *Clementis*, quem fupra priori loco pofui, facile patet ex altero loco, et magis ex ipfa re. Particula *ἐν* igitur idem valet quod *ἐντός*. *Plato* T. III. Opp. p. 40. C. dixit *ἐντὸς οὐρανοῦ*. fed T. I. p. 109. B. *αὐτὴν δὲ τὴν γῆν, καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ*.

ι) cf. *Plato* T. III. p. 32. B. p. 49. C.

κ) Neque enim nobis licere ab iis quae poetae atque adeo cosmogoniarum auctores vetuftiffimi de rerum principiis tradiderunt, recedere, contendit *Plato* p. 40. D. E. p. 53. D. Scilicet fuum cuique. — *Ariftotelis*, etiam *Platonis*, in hoc genere diligentia laudanda eft,

Pherecydi erant aether, chaos, tempus; elementa autem, ignis, terra, aqua, aer. Igitur aqua fuit in secundariis quasi rerum principiis, sed tamen ipsa quoque, quum multis aliis rebus originem dederit, censerit potuit in primis rerum elementis. Accedit quod ne *Aristoteles* λ), quidem huic explicationi dici potest aduersari. Tradit enim, eos qui miscuerint cum veritate fabulas, nec tamen omnia his inuoluerint, h. e. philosophos vetustissimos, vt Pherecydem et alios nonnullos, primum rerum principium posuisse optimum. Siue enim principium intelligamus, recte potest aether atque adeo Iupiter et agens aliquod principium intelligi, siue de elemento explicemus, possumus de aqua accipere, modo memores simus loci *Pindari* μ): ἄριστον μὲν ὕδωρ, vel *Homeri* ν), vbi Neptunus vocatur πρεσβύτατος καὶ ἄριστος. Vnde etiam Zeno χάος apud *Hesiodum* dixit aquam esse, e qua omnia fierent, etiam terra ξ). Neque reiicienda videtur haec sententia. Vt enim Hera-

---

qui distinguere solent τὰς ἀρχὰς et τὰ στοιχεῖα. Vid. *Ioh. Stobaei* eclogg. phys. lib. 1. p. 310. sq. edit. *Heeren*.

λ) metaph. ν, 4. p. 246. ed. *Sylb.* οἵ γε μεμιγμένοι αὐτῶν (antiquorum poetarum ii, qui fabulas veris quibusdam praeceptis temperauere), καὶ τὸ μὴ μυθικῶς ταῦτα λέγειν, οἷον Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες, τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων δὲ σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας, ὁ μὲν τὴν φιλίαν στοιχεῖον, ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀρχὴν ποιήσας. *Iohannes Philoponus* in commentario ad hunc locum, fol. 65. b. ex versione *Franc. Patricii* (Ferrar. 1583. f.): „qui fabulose simul et demonstratiue dicunt, qualis Pythagorae praeceptor Pherecydes, bonum et optimum dicunt esse omnium causam et principium. Similiter et Magi.“ De sententia loci Aristotelici bene dixit *Moshemius* ad *Cudworthi* systema intellectuale p. 207. cf. *Heinius* p. 332. sq.

μ) Olymp. 1, 1. cf. *Schol. Hom.* Il. ξ, 302.

ν) Odyss. ν, 142.

ξ) v. *Schol. Apollon.* 1, 498.

clitus (v. §. 9.), ita etiam Hesiodus, (si Tzetzae credimus o), permulta hausit ex Orpheo.

§. 9.

Quae §. superiori, fortassis vberius iusto, de Pherecydis philosophia exposui, ea si quis diligenter perpendere voluerit, docere possunt, Pherecydem per Iouem suum s. aethera intellexisse naturam aliquam ratione praeditam et sapientem, quae vi diuina in chaos operata sit: quam sententiam et Platonem a) postea secutum esse constat, et a Pherecyde aliisque antiquis philosophis atque poetis ex Aegyptiorum theologia in Graecam translatam fuisse probabile est. Omnino enim, vt non commemorem, quia spuria non sine caussa putantur, quae *Hermes Trismegistus* b) habet de cosmogonia Aegyptiorum, plura sunt, quae supra §. 3. traditam *Iosephi* narrationem de Pherecydis peregrinatione ad Aegyptios suscepta demonstrare posse videantur, etiamsi *Diodorus Siculus* (1, 96.), vbi recenset eos Graecorum philosophos, qui discendi caussa Aegyptum adierint, nullam Pherecydis mentionem faciat.

---

o) ad *Lycophr.* 399. Ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ, τὴν Ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας θεογονίαν.

a) Saepe miratus sum, cur *Plato*, quantum mihi quidem constat, ne semel quidem meminerit Pherecydis. Et ex eo quidem, quod ille non pauca suppilasse ex scriptorum ipso antiquiorum libris narratur, (v. *Thom. Crenii* de furib. librariis diss. epistolica II. Lugd. Bat. 1705. 8. p. 54—56. et *F. V. L. Plessing* über den Aristoteles, in *Caesaris* Denkwürdigkeiten aus der philosoph. Welt, Vol. III. Lips. 1786. 8. p. 105—108.) possit quis colligere, id fortassis a Platone factum esse, quo melius furtum commissum celaret. Sed potest etiam eius rei caussa ex nimis magno librorum illo tempore pretio repeti, cuius exempla post alios attulit idem *Plessing* p. 10. sq.

b) serm. sacr. c. 3. ἦν σκότος ἄπειρον ἐν ἀβύσσῳ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα λεπτὸν νοερὸν δυνάμει θείᾳ ὄντα ἐν χάει. ἀνείθη δὲ φῶς ἅγιον, καὶ ἐπάγη ὑπ' ἄμμῳ ἐξ ὑγρᾶς οὐσίας στοιχεῖα· etc.

Cogitemus enim illum Ophionem: Nonne plane idem est cum Typhone[c]), h. e. deorum aduerſarius, atque adeo pugnae elementorum et extremae in chao confuſionis egregia imago[d])? Cogitemus etiam locum *Damaſcii*[e]): *ἐν Αἰγυπτίοις τισὶ λόγοις — ἡ μὲν μία τῶν ὅλων ἀρχὴ σκότος ἄγνωστον ὑμνουμένη· καὶ τοῦτο τρὶς ἀναφωνούμενον οὕτως· τὰς δὲ δύο ἀρχὰς ὕδωρ καὶ ψάμμον, ὡς Ἡραΐσκος· ὡς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ Ἀσκληπιάδης, ψάμμον καὶ ὕδωρ.* etc. Cogitemus denique, apud *Origenem*[f]) Heraclitum quoque dici de illa deorum pugna expoſuiſſe. Cuius placita de rerum omnium origine eadem fuiſſe, quae Orphei, ſatis colligere poſſumus e *Platone*[g]), et diſerte dicit *Clemens Alexandrinus*[h]). Orpheum autem ſcimus ab Aegyptiis petiiſſe maximam ſuae ſapientiae partem. Quum igitur Orphei principia theogonica non admodum diuerſa ſint a Pherecydeis[i]): luculenter inde apparere

---

c) v. *Hellanic.* fragm. III. p. 41. ſqq.

d) *Celſus* ap. *Origenem* 6, p. 306. poſtquam de Ophione dixit, *τούτου βουλήματος φησὶν ἔχεσθαι καὶ τὰ περὶ τοὺς Τιτάνας καὶ Γίγαντας μυστήρια, θεομαχεῖν ἀπαγγελλομένους· καὶ τὰ παρ' Αἰγυπτίοις περὶ Τυφῶνος, καὶ Ὥρου, καὶ Ὀσίριδος.*

e) in *Wolfii* anecdotis Graecis T. III. p. 260. ſq.

f) contr. Celſ. 6, p. 303.

g) in Cratylo, T. I. p. 402. B.

h) ſtromm. 6, p. 629. A. *σιωπῶ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, ὃς παρ' Ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν.*

i) Non potui mihi temperare, quin huc apponerem locum *Damaſcii* de principiis c. 13. in *Wolf.* anecd. Graec. T. III. p. 253. ſq. praeſertim cum *Hellanici* in eo fiat mentio: *ἡ κατὰ τὸν Ἱερώνυμον φερομένη (Ὀρφικὴ θεολογία), καὶ Ἑλλάνικον* †), *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν, οὔ-*

†) De Hieronymo illo pauca monui ad *Hellanici Φοινικικά. Hieronymum* Rhodium, Peripateticum, intelligit *Tiedemannus* p. 61. qui idem verba ſtatim ſequentia, *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν*, ita corrigenda putat, vt pro *ὁ αὐτός* reponatur *ἡ αὐτή*, *eadem quae praecedens.*

puto veritatem narrationis illius *Iosephi*. Possit etiam quis huc trahere locum *Ammiani Marcellini*[k]), vbi iis, quae de Anaxagora narrat, paullo ante praemisit haec: „si intelligendi diuini aditionem multiplicem, et prae„sensionum originem mente vegeta quisquam voluerit „replicare, per mundum omnem inueniet mathemata „huiusmodi ab Aegypto circumlata."

§. 10.

Satis iam de Syrio Pherecyde dictum videtur. Postulat instituti ratio, vt de Pherecyde Atheniensi et

---

τως ἔχει· ὕδωρ ἦν, φησὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ ὕλη, ἐξ ἧς ἐπάγει (leg. ὑπάγει) ἡ γῆ, δύο ταύτας ἀρχὰς ὑποτιθέμενος πρῶτος, ὕδωρ καὶ γῆν· ταύτην μὲν ὡς φύσει σκεδαστήν· ἐκεῖνο δὲ, ὡς ταύτης κολλητικόν τε καὶ συνεκτικόν· τὴν δὲ μίαν πρὸ τῶν δυοῖν ἄῤῥητον ἀφίησιν· αὐτὸ γὰρ τὸ μηδὲ φάναι περὶ αὐτῆς, ἐνδείκνυται αὐτῆς τὴν ἀπόῤῥητον φύσιν· τὴν δὲ τρίτην ἀρχὴν μετὰ τὰς δύο γεννηθῆναι ἐκ τούτων, ὕδατος φημὶ καὶ γῆς· δράκοντα εἶναι, κεφαλὰς ἔχοντα προσπεφυκυῖας ταύρου καὶ λέοντος, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦ πρόσωπον· ἔχειν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων πτερά· ὠνομάσθαι δὲ χθόνον*) ἀγήρατον· καὶ Ἡρακλῆα τὸν αὐτόν· συνεῖναι δὲ αὐτῷ τὴν ἀνάγκην φύσιν οὖσαν· τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν, ἀσώματον, διοργωμένην, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην· ταύτην οἶμαι λέγεσθαι τὴν τρίτην ἀρχὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ἑστῶσαν· πλὴν ὅτι ἀρσενόθηλυν αὐτὴν ὑπεστήσατο**), πρὸς ἔνδειξιν τῆς πάντων γεννητικῆς αἰτίας· καὶ ὑπολαμβάνω τὴν ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις θεολογίαν ἀφεῖσαν τὰς δύο πρώτας ἀρχὰς, μετὰ τῆς μιᾶς πρὸ τῶν δυοῖν τῆς τῇ σιγῇ παραδοθείσης, ἀπὸ τῆς τρίτης μετὰ τὰς δύο, ταύτης ἐνστήσασθαι τὴν ἀρχὴν, ὡς πρώτης ῥητόν τι ἐχούσης καὶ σύμμετρον πρὸς ἀνθρώπων ἀκοάς· οὗτος γὰρ ἦν ὁ πολυτίμητος ἐν ἐκείνῃ χρόνος ἀγήραος, καὶ αἰθέρος καὶ χάους πατήρ. — καὶ ἤδη ἡ θεολογία πρωτόγονον ἀνυμνεῖ καὶ Δία καλεῖ, πάντων διατάκτορα καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. cf. *Tiedem.* p. 60—63. et supra §. 8. not. η.

*) χρόνον reponi iubet *Iablonski* Panthei Aegyptiorum P. I. p. 191. recte, ni fallor.

**) v. *Ioh. Chph. Wolf* ad *Pseudo-Origenis* Philosophumena p. 39. sq.

k) 22, 16. quem locum attuli §. 7. not. κ.

Lerio exponatur. Et Atheniensem quidem Pherecydem *Suidas* dicit antiquiorem esse Syrio, quanquam et *Porphyrius*, vt ipse *Suidas* addit, nullum Syrio Pherecyde antiquiorem agnouit, et *Strabo*[a]) diserte dixit: *νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου* (*τοῦ Συρίου*). Lerium *Suidas* dicit natum esse[b]) paullo ante Olympiadem LXXV. a quo non dissentit *Eusebius* in canone chronico, qui ad Olymp. LXXXI, 1. p. 169. *Φερεκύδης*, inquit, *ὁ δεύτερος, ἱστοριογράφος, ἐγνωρίζετο.* Hunc sequitur auctor Chronici Paschalis p. 163. B. Pherecydem secundum, historicum, ponens Olymp. LXXXI. anno imperii Artaxerxis Longimani quinto decimo, qui tamen annus incidit in Olymp. LXXXII, 3. Scilicet si Pherecydes Lerius natus est paullo ante Olymp. LXXV, recte potest inclarescere coepisse Olymp. LXXXI. Sed idem *Eusebius* ad Olymp. LX, 2. p. 163. dicit: *Φερεκύδης ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος*, a quo non multum abit auctor Chronici Paschalis p. 144. A. vbi haec leguntur: *νζ ὈΛΥΜΠΙΑΣ. κά, κβ'.* (h. e. anno Cyri maioris vigesimo primo et secundo) *Φερεκύδης ἱστοριοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Πυθαγόρας.* Apparet igitur, hos confudisse inter se historicum et philosophum, et quae ad hunc pertinerent, illi tribuisse. Quod ipsum quum ab aliis etiam scriptoribus factum esse obseruauerim, recte hic mihi videor quaedam dicere posse de solemni ista Pherecydarum confusione. Et de *Luciani* quidem ac *Freculphi* hoc in genere erroribus supra iam dictum est §. 1. et 4. Nunc addo alios. *Georgius* enim *Syncellus*[c]) statim postquam de Theognide et Pisistrato dixit, *Φερεκύδης*, inquit, *ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος.*

---

a) 10, p. 487. B.

b) Ita enim accipiendum videtur participium *γεγονὼς* propter locum *Eusebii* mox sequentem.

c) chronograph. p. 238. ed. Paris. 1652. fol. — *Eusebium* laudaui ex edit. *Scaligeri* in thes. temporum, et Chronicon Paschale ex edit. *du Fresne*, Paris. 1688. fol.

Clemens Alexandrinus [d]), φασὶ, inquit, καὶ Ἰδάνθουραν [e]) τὸν Σκυθῶν βασιλέα, ὥς ἱστορεῖ Φερεκύδης ὁ Σύριος [ee]), Δαρείῳ διαβάντι τὸν Ἴστρον, πόλεμον ἀπειλοῦντα πέμψαι σύμβολον ἀντὶ τῶν γραμμάτων, μῦν, βάτραχον, ὄρνιθα, οἰστὸν, ἄροτρον. ἀπορίας δὲ οὔσης οἵας εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις, Ὀροντοπάγας [f]) μὲν ὁ χιλίαρχος ἔλεγεν, παραδώσειν αὐτοὺς τὴν ἀρχήν· τεκμαιρόμενος ἀπὸ μὲν τοῦ μυὸς, τὰς οἰκήσεις· ἀπὸ δὲ τοῦ βατράχου, τὰ ὕδατα· τὸν ἀέρα τε ἀπὸ τῆς ὄρνιθος· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ, τὰ ὅπλα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρότρου, τὴν χώραν. Ξιφόδρης δὲ ἔμπαλιν ἡρμήνευσεν· ἔφασκε γὰρ, ἐὰν μὴ ὡς ὄρνιθες ἀναπτῶμεν, ἢ ὡς μύες κατὰ τῆς γῆς, ἢ ὡς οἱ βάτραχοι καθ' ὕδατος δύωμεν, οὐκ ἂν φύγοιμεν τὰ ἐκείνων βέλη· τῆς γὰρ χώρας οὐκ ἐσμὲν κύριοι. Ἀνάχαρσίν τε τὸν Σκύθην φησὶ καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν, τῇ μὲν λαιᾷ, τὰ αἰδοῖα· τῇ δεξιᾷ δὲ, τὸ στόμα· αἰνιττόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν ἢ ἡδονῆς. Iam vero *Vossius* [ff]) videtur satis demon-

---

d) stromm. 5, p. 567. C. D.

e) *Herodotus* 4, 126. sq. hunc regem vocat Ἰνδάθυρσον; *Iustinus* 2, 5, 8. Iancyrum. Sed fortassis apud *Herodotum* vera scriptura fuit Ἰδάνθουρος, apud *Iustinum* Idantyrus vel Idanthyrus. v. *Salmas.* ad *Solin.* p. 846. A.

ee) ὁ Λέριος legendum esse, recte animaduertit *Wesseling.* ad *Herodot.* 4, 131. Conf. quae paullo post dixi.

f) Pro Orontopaga *Herodotus* 4, 132. ipsum Darium, et pro Xiphodre Gobryam nominat. Sed narratio de Anacharside ita traditur a *Plutarcho* de garrulitate cap. 6. p. 505. A. Ἀνάχαρσις ἑστιαθεὶς παρὰ Σόλωνι, καὶ κοιμώμενος, ὤφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορίοις, τὴν δὲ δεξιὰν τῷ στόματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεστέρου γὰρ ᾤετο χαλινοῦ δεῖσθαι τὴν γλῶτταν, ὀρθῶς οἰόμενος.

ff) p. 445—47. cuius disputationi, quae inprimis in eo versatur, vt ostendat, plures olim scriptores duplicibus gentis nominibus appellatos fuisse, altero petito ab illo loco, in quo nati, altero ab eo, vbi diu commorati essent, iungi possunt, quae *Salmasius* habet p. 846. A. et quae de Hellanicorum confusione ipse dixi, in Commentat. de Hellanico p. 29. sq. item quod Linus, licet vere Chalci-

strasse, Lerium Pherecydem eundem esse atque Atheniensem, et historici, non philosophi, nomine hic opus esse patet. Itaque plane non dubito, quin apud *Clementem*; siue huic ipsi tribuendus sit error, siue descriptoribus eius, cum *Tiedemanno* p. 169. pro *Σύριος* legendum sit *Λέριος* g). *Photius* ex *Helladio* Pherecydem Syrum, qui genealogiam scripserit, narrat phthiriasi laborasse et magno animo h) hanc calamitatem tulisse. Scimus vero e superioribus, Syrio Pherecydi, h. e. philosopho, a multis tribui istum morbum. Et quanquam *Andron Ephesius* i) duo Syrios Pherecydas fuisse dicit, alterum astrologum, alterum theologum, filium Badyis et Pythagorae magistrum k): tamen *Eratosthenes* vnum tantum Syrium Pherecydem agnoscit, qui sane potuit et astronomiam callere et de cosmogonia philosophari l), et alterum Atheniensem, *γενεαλόγον*, quod ipsum a *Dionysio Halicarnassensi* m) confirmatur.

---

densis fuerit, tamen quum diu Thebis permanserit, ibique fuerit humo conditus, teste *Pausania* (9, 29. extr.), ideo Thebanus vocatus est. Quod aperte probat eius epitaphium a *Diogene Laertio* (1, 4.) allatum. v. *Montfaucon* diss. de priscis Graecorum et Latinorum litteris, adiecta eius Palaeographiae Graecae, §. 22. p. 559. Adde *Conr. Rittershusii* orat. de Zaleuco et Charonda, Altorph. 1591. 4. p. 6. quo ipso loco monet, etiam *Ciceron*e de legib. II. 2. auctore, vni homini duas esse posse patrias: vnam naturae: alteram, ciuitatis.

g) cf. *Salmas.* p. 842. C. p. 846. A. et supra, not. e).

h) Nam *γενναίως* vel *γεννικῶς* pro *γενικῶς* mihi legendum videri, iam supra ostendi §. 7.

i) ap. *Diog. Laert.* 1, 119. vbi etiam *Eratosthenis* sententia commemoratur.

k) Hanc sententiam post longam et confusam disputationem tandem amplectitur *Salmasius* p. 844. C.

l) *Plato* in Timaeo T. III. p. 27. A. ἔδοξεν ἡμῖν Τίμαιον, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευτῶντα δὲ εἰς ἀνθρώπων φύσιν.

m) archaeol. 1, p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

Fuit enim antiquissimorum historicorum haec consuetudo, vt genealogias conderent [n]), quod studium quam vtile fuerit ad constituendam aliquam chronologiam, et quam praeclare viam parauerit ad verae historiae tractationem accuratiorem, nulla eget demonstratione [o]). Ergo plane errasse putandus est *Photius* siue *Helladius*, qui Pherecydi Syno s. Syrio tribueret opus genealogicum, quod a Pherecyde Atheniensi s. Lerio profectum esse probabile sit ex iis, quae de huius scriptis *Suidas* attulit. Quare etiam cum *Salmasio* p. 846. sq. opus hoc genealogicum puto esse illud ipsum opus de theogonia, quod idem vir doctus p. 842. A. recte videtur longe diuersum putare a *θεολογίᾳ*, quam supra §. 6. vidimus esse Syrii Pherecydis [oo]). Scilicet vterque Pherecydes tractauit mythologiam: Syrius in *Θεολογίᾳ* siue Heptamycho philosophicam, Atheniensis in *Θεογονίᾳ* historicam. Praeter hos antiquos scriptores poteram etiam multos recentiorum temporum viros doctos, eiusdem in confundendis Pherecyde philosopho et historico negligentiae reos, commemorare. Sed sufficiat vnum *Spanhe-*

---

n) Sic *Acusilai γενεαλογίας* laudat *Schol. Apollon.* 4, 1142. et *Hecataei γενεαλογικὰ Stephanus Byzant.* in v. *Ἀμφαναὶ* et *Μελία*, et *Athenaeus*. 4, p. 148. F. cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 911. sq.

o) Pertinet huc locus *Platonis* in Timaeo T. III. p. 22. *Σόλων ἔφη — προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς* (Aegyptiorum sacerdotes) *περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, — τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὖ περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας, ὡς διεγένοντο, μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν· καὶ τὰ τῶν ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειρᾶσθαι διαμνημονεύων, τοὺς χρόνους ἀριθμεῖν.* cf. *de Bougainville* vues générales sur les antiquités Grecques du premier âge, et sur les premiers historiens de la nation Grecque, considérés par rapport à la chronologie, in Memm. de l' acad. royale des I. et des B. L. Vol. XXVIIII. p. 67. sq.

oo) *Salmasium* sequitur *Fabricius*. Biblioth. Graec. Vol. II. p. 665. ed. *Harles*.

mium [r]) nominasse. Iam ex his omnibus simul sumtis recte colligi arbitror, historicum nostrum tertio fere anno post Herodotum esse natum, quinto decimo post Hellanicum [q]). Non igitur vixit Darii Hystaspidae temporibus, quae erat *Vossii* p. 444. opinio, nec ante Xerxis expeditionem in Graeciam, vt *Heynius* putabat [r]), nec fuit Herodoto antiquior, aut Hecataeo Milesio aequalis [s]). Non igitur reprehendenda est *Isidori* [t]) ratio, qua Pherecydem dicit fuisse Esrae aequalem, et post Herodotum claruisse. Esra enim anno Artaxerxis Longimani septimo, h. e. Olymp. LXXX, 3, accepit a rege potestatem in Iudaeam migrandi, ibique et religionem et politiam instaurandi. Quodsi verum est, quod *Lucianus* tradit [u]), Pherecydem octoginta quinque annos vixisse, apparet eum mortuum esse Olymp. LXXXXI, 1. qui ipse annus erat Platonis trigesimus secundus.

---

p) ad *Callimach.* hymn. in lauacr. Pall. 82.

q) Herodotus enim natus est Olymp. LXXIIII., 1.

r) ad *Apollodor.* p. 923. Scilicet natus esse potuit Pherecydes ante Xerxis expeditionem illam paucos tantum annos.

s) Ita aetatem Pherecydis definiuit idem *Heyn.* p. 994. et 809. Sed Hecataeus Milesius non videtur vltra Olymp. LXXIII, 4. vixisse. v. Commentat. de Hellanico p. 4.

t) origg. 1, 41. Per hanc occasionem addere liceat verba *Lucae Tudensis* in Vita Isidori Hispalensis (T. I. Actor. Sanctorum April. p. 333.): „hic (scil. in Isidori „originibus) ephemerides, epactas, idus et kalendaria, „annales et historias distinguendo Pherecydem et Iosephum ebibisse probabis.“

u) Huius enim locum non de Pherecyde philosopho, sed de historico accipiendum esse, quum supra iam §. 1. innuerim, tum ex eo luculenter cognosci potest, quod primo dicit se expositurum esse de historicis, deinde vero Hellanicum affert, et statim post hunc aetatem Pherecydis indicat. Facile igitur *Ioh. Henr. Maio* assentirer, qui pro *Φερεκύδης ὁ Σύρος* in loco *Luciani* legi posse coniicit *Φερεκ. ὁ Λέριος*, nisi a *Luciano* ipso, non a librariis, peccatum fuisse probabile esset.

Pherecydis effigies extat in *Gronouii* Thes. antiquitatum Graecarum [w]).

§. 11.

De scriptis huius Pherecydis nihil, quod plane certum sit, relatum legimus. Nam quod *Suidas* dicit, eum a nonnullis perhiberi *τὰ Ὀρφέως* collegisse, id, nisi me omnia fallunt, dupliciter explicari potest. *Τὰ Ὀρφέως* enim possunt vel scripta Orphei siue poemata esse, vel de rebus philosophicis placita. Si prior explicatio vera est, nil obstat quo minus Pherecydem Atheniensem dicamus versiculos Orphei passim sparsos collegisse atque sic ab interitu seruasse. Sed si alteram interpretationem sequendam putamus, prope est, vt Pherecydem Atheniensem hic quoque confusum existimem cum Syrio. Hic enim, vt supra §. 9. demonstratum est, de nonnullis consensit cum Orpheo; et ad hunc Syrium etiam apud *Suidam* referri potest articulus *ὄν*. Vtut sit, ea saltem certa videntur esse, quae *Suidas* tradit de eius operibus reliquis, praeter illud, quod inscriptum fuisse ait *Αὐτόχθονες*. Etsi enim ab Etymologici magni auctore [a]) laudatur *Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν*, tamen *Sylburgius* in indice reponendum ibi putauit *Φερεκράτης*. quam correctionem plane sibi placere ostendit

---

w) Vol. II. Tabula XXXVII.

a) Verba sunt: *Βοηδρομιών, μὴν παρὰ Ἀθηναίοις εἴρηται· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐτιμᾶτο Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. τὴν δὲ ἀρχὴν ἔλαβεν, ὅτι πολέμου συστάντος Ἀθηναίοις καὶ Ἐλευσινίοις, συμμαχήσαντος Ἴωνος κατὰ συγγένειαν, ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἄστει δραμούσης, ὅ τε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μήν. καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή· Φερεκύδης δὲ ἐν τοῖς Αὐτόχθοσι, διὰ τῆς φωνῆς σημεῖον, ἣν τὸ πρότερον ἀξύνετον οὖσαν εὗρε καὶ διήρθρωσεν.* De re ipsa v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 69. *Pet. Castellan.* de festis Graec. in *Gronouii* thes. antiquitt. Graec. T. VII. p. 624. sq. *Meurs.* Graecia feriata, in eodem Gronouiani operis tomo p. 741. et in *Meursii* Opp. Vol. III. p. 824.

Heynius b), ita vt etiam *Suidam* putet in similem locum corruptum incidiſſe. Sane ego quoque vt horum virorum ſententiae accedam, paene moueor his fere argumentis. Quanquam enim non conſtat, Pherecratem quandam comoediarum ſuarum inſcripſiſſe *Αὐτόχθονας*, quare fortaſſis quis hoc nomen putare poſſit e nomine *Αὐτόμολοι* ortum eſſe, quo nomine fuit Pherecratis fabula aliqua *); tamen ſimili omnino ratione ſaepius errauit *Suidas*, cuius generis luculentum exemplum detexiſſe mihi videor in commentatione de Hellanico p. 28. Facile item fieri potuit, vt *Suidas* in libris, quos exſcripſit, reperiret lectionem ita deprauatam, quia librariis notiſſimum erat Pherecydis nomen. Vnde etiam intelligi poteſt me in Hellanico meo p. 106. contra viros doctos recte tuitum eſſe lectionem *Φερεκράτης* apud *Schol. Eurip.* Phoen. 666. vbi emendarant *Φερεκύδης*. Similiter apud *Erotianum* †) perperam *Φερεκύδης* editur, vbi *Φερεκράτης* eſſe debebat. Profecto enim vix eſt credibile, quam ſaepe turpiſſime, etiam in nobiliſſimis veterum ſcriptorum nominibus, peccatum fuerit a recentioribus librorum editoribus aeque atque a ſuperiorum ſeculorum librariis. Quis v. c. non miretur, apud *Iſidorum* (origg. 1, 37. et 38.) non animaduerſum fuiſſe vitium ſcripturae *Phercides* **), et

b) ad *Apollod.* p. 995.

*) v. *Meurſ.* biblioth. Att. in *Gronou.* theſ. T. X. p. 1679. D. et in *Meurſii* Opp. Vol. II. p. 846. it. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 474. edit. *Harles.* Saltem etiam aliis in locis librarii reperiuntur poſuiſſe hoc notius nomen *Αὐτόχθονες* pro minus notis, vt apud *Achillem Tatium* introd. in Arat. c. 29. extr. pro *ἀντίχθονες*.

†) in Lexico Hippocrat. p. 98. vbi verba ſunt: *τὸ μολῦναι ἢ ῥυπῶσαι κορδυλῶσαι λέγεται. — Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ.* Atqui non Pherecydes comoediae ſic inſcriptae auctor fuit, ſed Pherecrates. Ab *Athenaeo* enim lib. 8. p. 365. A. laudatur *Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ.*

**) Etiam in Philoſophorum ſententiis de Fato, qui libellus Amſtelod. 1648. 12. prodiit, et *Grotium* auctorem

c. 41. *Phaerecides*, item apud *Galenum*[c]) Φερεκίδου, apud *Stephanum Byzantinum* (in v. Ἀώτιον) Φερηκίδας, de quo tamen vitio viri docti monuerunt[cc]), etc.? Cui non bilem moueat librariorum tam veterum quam recentiorum supina negligentia, qua impediti non viderunt, apud *Isidorum* (origg. 1, 38.) pro *Achatesius* ponendum esse *Hecataeus*, apud *Freculphum* in loco ad §. 2. indicato pro *Ferechites* scribendum esse *Pherecydes*, et *Xenophanes* pro *Xenohipries*? Quidni igitur etiam Pherecydis nomen substitui potuerit a sciolis scribis pro Pherecratis nomine? Certe similis error latet apud *Phauorinum*[d]): πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι, Φερεκύδης. Veram enim lectionem docet *Eustathii* locus[e]), e quo *Phauorinus* sua descripsit: πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν συγγενικοῖς. Hic patet male a lexici compilatore omissum esse nomen operis, quod, si additum fuisset, facile potuisset attentos reddere lectores[f]). Quae quum ita sint, quumque Pherecydis Αὐτόχθονες a nemine praeter Etymologum laudati fuerint vnquam, saepissime autem e Pherecydis Ἱστορίαις testimonia petantur, ita vt non verisimile sit, *Suidam*, quum semel

---

habet, p. 68. male scriptum est *Pherecydes*, quamuis in loco *Maximi Tyrii*, quem ibi Latine vertit, et quem supra §. 7. not. *u* attuli, legatur Φερεκύδης. Istud vero vitium *Grotio* tribui non posse, quilibet ipse intelligit.

c) ad *Hippocr.* epidem. 2, 5. T. VIIII. opp. p. 156. A. ed. *Chart.*

cc) v. c. *de Montfaucon* in Biblioth. Coislin. p. 289. Neque vero recte. v. infra ad fragm. IV.

d) in v. Παλλάδα. De re ipsa cf. *Eustath.* ad Odyss. *α*, p. 1419. 50.

e) ad *Homer.* Il. *α*, p. 84.

f) Hoc idem *Philistidis* nomen suspicabar aliquando reponendum esse ap. *Strab.* 3, p. 169. C. Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης. Nam *Plinius* H. N. 4, 22. „insula, inquit, in qua prius oppidum Gadium fuit, vocatur ab *Ephoro* et *Philistide* Erythia.“ Conf de Erythia etiam *Herodot.* 4, 8. ibique interpp.

exponere conſtituiſſet de eius ſcriptis, omiſſurum fuiſſe opus illud nobiliſſimum: poſſit ſane quis exiſtimare, in *Suidae* loco vel *Αὐτόχθονας* mutandum eſſe in *Ἱστορίας*, vel omnino ſic reſcribendum: *ἔγραψε περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας*. Ego tamen id non facile auſim, quoniam, ſi quis mihi opponeret Pherecydis Syrii exemplum, cuius opus et ipſum a ſolo *Suida* vidimus nominari *Ἑπτάμυχον*, non haberem quod reſponderem, niſi forte hoc: videri tamen inſcriptionem *Αὐτόχθονας* fabulam potius ſcenicam ſapere, quam veram hiſtoriam. Quodſi ſolum Etymologici M. locum haberemus, vbi Pherecydes *ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν* ad fidem rei propoſitae faciendam teſtis citatur, neque *Suidas* diſerte diceret, *Αὐτόχθονας decem* libros de originibus Atticis complecti, per *Αὐτόχθονας* intelligendum cenſerem librum Archaeologiae Atticae primum. Nunc ratio modo allata ſic iudicari vetat, certe diligentem iudicii cautionem ſuadet. Sed tamen ſi quis omnia, quae hac paragrapho non minus quam §. 6. et 10. de verbis *Suidae* corruptis dixi, in vnum collegerit, fortaſſis ille me non nimiae audaciae accuſabit, ſi ita refingendum vtrumque *Suidae* membrum exiſtimem: *ἤτοι Θεοκρασία. ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις ἑπτὰ, ἔχουσα — ἔγραψεν Αὐτόχθονας, ἢ Θεογονίαν. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἢ ἱστορίας ἐν βιβλίοις δέκα* vel *δώδεκα*. Pherecydem enim Athenienſem in hiſtoria ſcribenda hoc praecipue ſpectaſſe, vt ciuitatis ſuae gloriam extolleret atque augeret, haud dubie quilibet mihi ſua ſponte largiatur. Quum vero Athenienſes eo maxime, quod *αὐτόχθονες* eſſent, et a Diis ipſis originem ducerent, gloriam ſibi honoremque accreſcere opinarentur[g]), euidens eſt partim cur Pherecydes primo ſtatim libro, non decimo demum, quae erat *Matthiae* opinio, poſuerit ſtemmata et proſapiam virorum ſuae gentis inſignium ac multis magniſque in patriam meritis clarorum, vt Theſei, Codri, Solonis, Miltiadis, et aliorum, quorum non tantum res geſtas

g) vid. *Iſocrat.* Panathen. c. 48. et Panegyr.

ſplendide ornaſſe intelligitur, ſed genus quoque ad antiquiſſima tempora, quin ad ipſos Deos, retulit, partim quomodo factum ſit, vt in Archaeólogia Attica totam quoque reliquam mythologiam hiſtoricam ſibi ſumeret pertractandam. *Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας*, inquit *Plutarchus*[h]), *μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις, ἔτι δὲ πρὸς τοὺς ἐπαίνους.* Nimirum nobiliſſimi Athenienſes cognati erant viris magnis et heroibus aliorum populorum; cuius rei ſingulare exemplum eſt Fragm. V. vbi inter Miltiadis maiores numerantur Agenor, Typhon, Laius, atque alii, quos non Athenienſes fuiſſe ſcimus, ſed quorum facta et fortunae viciſſitudines exponendi paſſim opportuniſſima per cognationem oblata erat occaſio. Conf. Fragm. II.

§. 12.

Hoc opus *Ἱστοριῶν* ego quidem ſemper intelligendum puto, quotiescunque Pherecydis *ἱστορίαι* laudantur, vel vbi ille dicitur *ἱστορῆσαι* de aliqua re. Etſi enim *Tiedemannus* p. 171. etiam Syrii opus opinatur *ἱστορίας* dici potuiſſe, tamen hanc rationem non ſequendam arbitror ideo, quia et alias, quum de vetuſto aliquo ſcriptore verba *ἱστορία* et *ἱστορεῖν* adhibita legimus, fere ſemper quin recte ea de hiſtorico intelligantur nemo dubitat, et, quod maximum eſt, ex iis, quae ſupra de Syrii Heptamycho attuli, ſatis conſtare videtur, in hoc nil niſi cosmogoniam tractatam fuiſſe. A cosmogonia autem plane diuerſam eſſe mythologiam illam, quae hiſtoriis in Pherecydis Athenienſis opere narratis immixta reperitur, neque vetuſtiſſimos hiſtoricos a mythis plane abſtinuiſſe, diſerte indicatur a *Dionyſio Halicarnaſſenſi*[a]), vbi Pherecydem *τὸν γενεαλόγον* ponit in *μυθογράφων* veterum numero, et intelligetur ex ipſis

---

h) de malignitate Herodoti c. 3. Vol. II. Opp. p. 855. D.

a) archaeol. 1, 13. p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

reliquiis libri paullo post a me exponendis[b]). Mihi certe distinguenda videtur mythologia philosophica et historica. Illa tractat rerum originem ac naturam, et, quia antiquissimis temporibus homines nimis subiecti erant sensuum imperio, atque adeo vix aliquid de rebus metaphysicis nisi per symbola et imagines cognoscere poterant, a philosophis adhibenda fuit necessario, ita vt rerum principia et elementa mutaret in personas, hasque ad certius excitandam hominum indoctorum attentionem deos faceret. Haec exponit de hominibus rerum gestarum splendore et meritorum in alios praestantia olim nobilitatis, qui vere aliquando vixerunt, sed quorum et aetas incognita erat, et merita maiora videbantur, quam quae ab hominibus proficisci potuissent. Mythologia igitur historica illos in deorum numero recenset. Quum vero a diis non nisi magna et eximia fieri probabile esset, per poetarum phantasiam factum est, vt multa de iis mira et fabulosa narrarentur, quorum admixtione verum a falso vel plane non vel raro ac dubie discerni nunc potest. Hac igitur mythologia, in qua etiam gentium atque vrbium origines tradebantur, vsi sunt Hecataeus Milesius, Hellanicus Lesbius, Pherecydes Atheniensis, et alii. Prius mythologiae genus celebrarunt Orpheus, Hesiodus in theogonia[c]), Pherecydes Syrius, Empedocles, etc. Negari tamen non potest, antiquissima iam aetate quosdam, quibus paullo subtilius meditari datum esset, v. c. Thaletem, hausisse quidem sua ex antiquis cosmogoniis siue theogoniis, sed verbis magis propriis proposuisse, ita vt paullo propius accederent ad posteriorum philosophorum grauitatem et subtilitatem. Debemus etiam

---

b) cf. quae de Hellanici more dixi in commentat. de eo p. 9. sq. laudato etiam loco *Cic.* de Or. 2, 12. vbi simul de Pherecyde agitur.

c) Ab hoc tamen, et multo magis ab *Homero*, quos deinde alii poetae longo ordine secuti sunt, iam commixtum videtur vtrumque genus.

fateri, non tam religiose obseruatum fuisse ab omnibus mythologiae philosophicae et historicae discrimen, quin poetae maxime, sed etiam philosophi, vel imprudentes et inuiti, vel data opera, quum ad sententiam suam confirmandam traditionibus quibusdam alterius utrius mythologiae vidissent opus esse, vtramque iunxerint, vel potius confuderint, ita vt difficillimum sit factu, interdum etiam plane non fieri possit, vt alteram recte ab altera distinguamus. Sed de his omnibus alio tempore fortassis plura exponendi erit occasio d). Nunc ad Pherecydem redeamus, cuius opus historiarum *Suidas* dicit partitum fuisse in decem libros. Quae eius relatio num omnino vera putanda sit, equidem definire me posse nego. Quum enim non solum apud *Scholiasten Apollonii* e) Pherecydes laudetur ἐν δωδεκάτῳ, quod sane cum *Heynio* l. l. quis mutari facile posse putet in τῷ δεκάτῳ, sed etiam apud *Phauorinum* in v. Ἀχρίσιος, et in *Eudociae* Violario p. 32. in quibus locis verba illius Scholiastae exscripta reperiuntur, ἐν δωδεκάτῃ, quae lectio non aeque facile refingi potest ee): fateor me dubium haerere, vtrum apud *Suidam* legendum arbitrer

d) Interim hac de re legi potest *Herm. von der Hardt* diss. de Pherecyde et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere, quae extat in eius Aenigmatis prisci orbis, (Helmst. 1723. fol.) p. 478—95. Nunc, postquam *Frid. Creuzerus* egregium opus edidit: *Symbolik und Mythologie der alten Völker, besonders der Griechen*, Lips. et Darmst. 1810—1812. 8. IV. voll., neque aliorum magnopere indigemus opera, neque mea qualicunque opus est. Quanquam enim in illo opere reperiri, quae non omnino placere possint, haud diffiteor, pleraque tamen talia in editione secunda, 1819—1821. emissa, per egregiam auctoris eruditionem sublata sunt.

e) 4, 1091. quem locum *Tiedemannus* p. 171. inuenire se potuisse negat. v. fragm. II.

ee) *Matthiae* loco paulo inferius laudando p. 324. legi iubet ἐν δευτέρῳ, nimirum *ENB* pro *ENIB*. Codex Parisinus tamen hoc habet, non illud. Ex ipso operis

δωδεκα, an in reliquorum grammaticorum locis τῷ δεκάτῳ et τῇ δεκάτῃ. Vnde inceperit et quousque perduxerit Pherecydes hoc opus, plane nos ignorare fatendum est. *Salmasius* tamen p. 847. videtur non improbabiliter statuere, illud et argumento et ambitu simile fuisse bibliothecae *Apollodori*, quam docet fuisse synopsin et epitomen cycli epici, atque adeo a deorum generatione ex Coelo et Terra vsque ad reditum Vlyssis in Ithacam pertinuisse[f]). Idem *Salmasius* p. 846. hunc quoque Atheniensem Pherecydem scripsisse putat Ionica dialecto, quum quia Leros fuerit Ionici generis insula, tum ob locum aliquem Pherecydis a *Scholiasta Apollonii* (3, 1178.) seruatum, qui legi potest infra fragm. XVI. et quem idem vir doctus hanc in rem laudavit in libro de Hellenistica p. 409. Et ex hac quidem sententia vere fluere puto, quod ipse vir magnus inde deriuauit, Pherecydem hunc nostrum natum esse in insula Lero, cuius etiam origines et fortunam libro peculiari descripsisse dicitur a *Suida*, diu autem commoratum Athenis. Possit quis ad hanc veterem, qua Pherecydes vsus sit, dialectum Ionicam referendum putare nominis βοῦς accusatiuum βόα, de quo *Choeroboscus*[g]): *σπανιωτέρα ἐστὶν ἡ εἰς ᾱ (αἰτιατικὴ), οἷον τὸν βόα· εὑρέθη δὲ σπανίως παρὰ Φερεκύδει τῷ Ἀθηναίῳ.* Saltem *Philippus Thessalonicensis*, quem scimus dialecto Ionica delectatum esse, in aliquo epigrammate[h]) dixit *τὴν βόα.* Fortassis ad eandem dialectum Pherecydeam referri potest vocabulum *κρώπιον*, quod ille pro vocabulo *δρεπάνη* legitur adhibuisse[i]) in nobilissima illa de morte Codri

---

argumento ac dispositione rem conficere velle, nimis lubricum est.

f) cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 940. sqq.

g) ad *Theodosii* canones, in *Bekkeri* Anecdott. Graec. Vol. III. p. 1196.

h) quod in Anthologia Graeca legitur lib. I. tit. 23. carm. 4. editionis Boschianae T. I. p. 98.

i) *Pollux* 10, 128. *δρεπάνη, καὶ ὡς Φερεκύδης ὠνόμασε, κρώπιον· περὶ γὰρ τοῦ Κόδρου λέγων, ὅτι ὡς ἐπὶ*

historia, regis Atheniensium vltimi, de quo, vt hoc obiter addam, sic indicat apud *Platonem*[k]) Diotima: οἴει σὺ — ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἂν τὸν ὑμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν; Certe *falx* simpliciter vocatur a *Valerio Maximo* (5, 6, ext. 1.) et *Iustino* (2, 6, 20.). Sed fuit haud dubie peculiare aliquod falcis maioris genus. Nam eo, quo gramina secantur, vix quenquam interfecisset. Puto igitur, non peculiari cuidam dialecto, sed ipsi rei naturae obsecutum Pherecydem illo nomine vsum esse, quo magis appareret, qua potissimum falcium specie[l]) caedem Codrus patrauerit. Sed quum etiam prior illa *Salmasii* ratio mihi valde probetur, inprimis quia nemo, qui Pherecydis narrationes cum traditionibus Apollodori contulerit, negare potest, Pherecydem ab Apollodoro lectum fuisse: in ordinandis historiarum Pherecydis reliquiis ita versari conabor, vt quantum quidem per earum paucitatem et per librorum ordinem a grammaticis indicatum aliasue caussas fieri potuerit, sequar maxime bibliothecam Apollodori. Quanquam enim alio, quam

---

φρυγανισμὸν ἐξῆλθεν ἐν ἀγροίκῳ τῇ σκευῇ βουλόμενος λαθεῖν, φησὶν ὅτι τῷ κρωπίῳ τινὰ παίσας ἀπέκτεινε. Haec a *Varrone* apud *Nonium* in v. Rutrum, p. 47. edit. *Mercer.* sic expressa esse: „rutro caput displanauit," dicit *Scaliger* Coniectan. ad Varronem p. 61.

k) in Sympos. T. III. p. 208. D. ed. *Steph.* Omnino de hoc Codri facto non eodem modo iudicasse reperiuntur veteres. Alii ex insigni quadam animi magnitudine deriuabant, vnde prouerbium εὐγενέστερος Κόδρου (v. *Zenodot.* prouerbb. 4, 3.), quo praeter alios *Lucianus* vsus est sub finem dialogi inter Simylum et Polystratum, T. I. Opp. p. 362, 21. alii tribuebant nimiae simplicitati ac temeritati, vnde factum est, vt Κόδροι appellarentur οἱ δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις. v. *Eustath.* ad Odyss. *α*, p. 1391, 37.

l) De variis falcium generibus, apud Romanos saltem, locus classicus est ap. *Catonem* de re rust. c. 11. Vid. quae not. *i* e *Scaligero* attuli.

qui mihi placuit, ordine reliquias illas collocare non difficile fuisset[m]), tamen id facere omisi, partim quia, quemcunque ordinem praeferam, res aeque incerta est neque vllo modo potest definiri, partim quia iis, qui priore mea editione vtuntur, sic illam omnino inutilem redditurus fuissem; quod nolui. Mirum sane est, fateor, opus Pherecydeum dici *Atticam* potissimum archaeologiam fuisse, neque tamen de rebus Atticis multa exponere reperiri: Sed de ea re iam dixi §. 11. extr. Praeterea quis in tanta fragmentorum paucitate talia expediuerit? — Multo minus, si quis postularet, vt ab initio statim totum opus vno in conspectu videndum exhiberem, lacunis tam ex ingenio et coniectura, quam ex aliis scriptoribus, inprimis *Apollodoro*, vtcunque expletis, ei vel tantillum obsequendum putarem. Vt enim taceam, fieri vix posse, vt, quodcunque tandem operis argumentum mihi finxerim atque excogitauerim, idem omnibus verum videatur, quoniam, vt dixi, nihil hic certum est, omnia meris coniecturis nituntur, quas quidem temere augere ineptum foret, vt igitur hoc et alia praetermittam, nequaquam corpus aliquod historiae antiquissimae, atque adeo mythicae, compingere et construere volui, sed simpliciter, quae particulae operis Pherecydei superessent, eas colligere, emendare, illustrare.

---

m) Exempli loco esse possunt, quae *A. M.* (h. e. *Augustus Matthiae*) de Pherecydis Fragmentis scripsit, inserta *Fried. Aug. Wolfii* Analectorum literariorum Parti II. (Berolini 1817. 8.) p. 321—331. inserta etiam meae ad hanc Pherecydeorum editionem alteram praefationi.

HISTORIARVM PHERECYDIS RELIQVIAE

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLECTAE EMENDATAE ILLVSTRATAE.

E LIBRO I.

I.

Steph. Byz. Ὑσία, πόλις Βοιωτίας. — ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ.

Hoc oppidum, quod etiam Ὑσίαι vocabatur, situm fuit in confinio Arcadiae et Argolidis, iuxta Parthenium montem, quod apparet e *Pauſ.* 8, 6. qui 2, 24. extr. oppidum iſtud in Argolide collocat aeque ac *Strabo* 8, p. 376. C. vbi τόπος γνώριμος vocatur. Nec diuerſum videtur oppidum Hiſiae ap. *Plin.* H. N. 4, 5. quanquam in Achaia ponit.

II.

Schol. Apollon. 4, 1091. et *Eudocia* p. 32. ſq. et *Phauorin.* in v. Ἀκρίσιος· Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῳ (*Phau.* et *Eudocia* δωδεκάτῃ, v. ſupra §. 12.) ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δὲ αὐτῷ (τῷ Ἀπόλλωνι temere addit Cod. Pariſ.) περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυγατρός· πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολέσθαι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν (*Phau.* παρελθὼν) εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ. ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς (*Phau.* ὁ Ζεὺς) τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ· ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. καὶ ἐκφήνας (*Phau.* ἐκφήνας δὲ) αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται· τῶν δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι (*Phau.* κρύπτουσα) Ἀκρίσιον. (Melior videtur Codicis Pariſ. lectio: κρύφα Ἀκρισίου). ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. μόνος (Cod. Pariſ. μόνον) δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη· ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ᾽ εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει (Cod. Pariſ. ἐμβάλλει) αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός. καὶ κλείσας (Cod. Pariſ. κατακλείσας) καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον. καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵ τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. (Cod. Pariſ. καθάπερ συγγενεῖς). ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάστορος, (Cod. Pariſ. Περικάστορος) καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμυμώνης (Cod.

Parif. et *Phau.* Ἀμυμόνης), ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ (*Phau.* πρώτῃ). ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προστίθησι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρισίου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τῷ (Lege καὶ τῶν. Nam in Cod. Parif. eft: μετὰ τὸ ἀπολιθωθῆναι Πολυδέκτην καὶ τοὺς σ. αὐτ.) σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἐν Σερίφῳ (*Phau.* paullo clarius: μετὰ τὴν ἐν Σερίφῳ ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τοῦ σὺν αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς Γοργόνης (leg. Γοργόνος) κεφαλῆς), Δίκτυν μὲν Πέρσευς ἀπολείπει (Cod. Parif. καταλείπει) ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων (Ita e *Phau.* legendum pro πλέον. Cod. Parif. habet ἀπόπλει) εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ, καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ, καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελασγοὺς, εἰς Λάρισσαν (Cod. Parif. dat: ἦν γὰρ διὰ τὸν Περσέως φόβον προαπελθὼν εἰς Λάρισσαν τὴν Πελασγικήν). μὴ καταλαβὼν (*Phau.* μεταλαβὼν) δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει (Cod. Parif. ἀφίησι) παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ τοὺς Κύκλωπας. αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν. καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἕπεσθαι (Cod. Parif. ἐπελθεῖν) εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει. τὸ δὲ (Cod. Parif. γὰρ) πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ᾽ ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν· ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει αὐτόν· καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ. καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι, πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ (*Phau.* αὐτῷ) ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

Quum difficillimum effet hic discernere, quae effent e Pherecydis libro duodecimo, quae e primo petita, et tota hiftoria bene cohaereret, locum integrum apponendum putaui. *Eurydicen*, Lacedaemonis filiam,

habet etiam *Apollodor.* 2, 2, 1. et 3, 10, 3. vbi ſimul Lacedaemonis genus ab Ioue repetitur. Lacedaemon enim fuit Taygetes Atlantidis filius. cf. *Hellanic.* fr. XXIIII. Haec Eurydice in colle quodam Spartae dicitur aedificaſſe templum Iunonis Argiuae. v. *Pauſan.* 3, 13. p. 239. De thalamo Danaës aeneo ita ſcribit *Pauſan.* 2, 23. p. 164. ἄλλα δέ ἐστιν Ἀργείοις θέας ἄξια. κατάγαιον οἰκοδόμημα, ἐπ᾽ αὐτὸ δὲ ἦν ὁ χαλκοῦς θάλαμος, ὃν Ἀκρίσιός ποτε φρουρὰν τῆς θυγατρὸς ἐποίησεν· Περίλαος δὲ καθεῖλεν αὐτὸν (θάλαμον) τυραννήσας. Θάλαμος autem, quod per ſe intelligitur, h. l. neque cubile aut lectum coniugalem ſignificare poteſt, neque partem gynaecei, quae fere in ſuperiori aedium parte exſtrui ſolebat, ſed omnino domicilium ſ. conclaue. Sic in epigr. ap. *Brunck.* anall. T. III. p. 297. n. DCLXXXV. Nicolai Patriarchae ψυχὴ dicitur μακάρων ἀμφιπολεῖν θαλάμους, et ap. *Sophocl.* Electr. 190. filia habitat θαλάμους πατρός. Verba διὰ τῶν θεραπόντων videntur gloſſemati deberi. Iupiter Ἕρκιος ſ. Ἑρκεῖος (niſi forte Ὁρκίου legendum eſt. v. *Schol. Sophocl.* Ai. 492. cuius verba exſcripſit *Schol. Eurip.* Hecub. 345.) videtur non admodum differre ab Ἐφεστίῳ. Nomen enim haud dubie inde accepit, quod in aedium penetralibus vel in loco ſepto coleretur. Hoc autem intelligi poteſt non ſolum ex etymologia et e diſertis verbis *Feſti* in v. Herceus, atque *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 2, 506. ſed etiam ex eo, quod Priamus, quem Neoptolemus Achillis filius interemit, ad Hercei Iouis aram confugerat (v. *Ouid.* in Ibin. 284. *Eurip.* Troadd. 17. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. *Pauſ.* 4, 17. p. 321. etc.), et quod, teſte *Dionyſio Halic.* archaeol. 1, 67. p. 54. ed. *Sylb.* p. 169. ed. *Reisk.* qui Penates graece vertere vellent, illi eos et aliis nominibus et Μυχίους vel Ἑρκίους vocabant. Quid ſibi velit praepoſitio ὑπὸ ante verba τοῦ Ἑρκίου, plane non capio. Videtur illa primo occupaſſe locum praepoſitionis ἐπὶ, ſed per hanc, quae forte tanquam interpretamentum margini adſcripta fuerat,

loco suo mota, postea vero a sedulo aliquo librario renocata quidem, sed alieno loco posita fuisse. Etiam *Eudocia* in Violario p. 32. habet ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. Sed haud dubie vera atque adeo praeferenda est lectio, quam *Schaeferus* e Codice Parisino Schol. *Apollon.* p. 314. edidit: εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἕρκιον τοῦ Διὸς βωμὸν, *ad Iouis aram, quae est sub maceriam*, nimirum maceriam aulae, per quam porta in viam patebat. Ita nec Ὀρκίου pro Ἑρκίου, legendum esse manifestum est. v. *Creuzer.* commentatt. Herodot. P. I. p. 232. et 238. Historiam de Danaë cum filiolo vndis data carmine elegantissime complexus erat *Simonides Ceus*, quod non integrum ad nos peruenisse valde dolendum est. Reliquiae eius legi possunt in *Brunckii* anall. T. I. p. 121. n. VII. et in *Koeppen* griech. Blumenlese, T. III. (Brunovici 1787. 8.) p. 163. sqq. *Dictys* iste, qui Magnetis filius, Aeoli nepos, vocatur ab *Apollodoro* 1, 9, 6. et vna cum fratre Polydecte colonos deduxisse dicitur in Seriphum, vnam ex Cycladibus insulam (v. *Strab.* 10, p. 487.), videtur a solo Pherecyde Castoris e filia nepos vocari. Omninoque in horum hominum genealogia magna differentia cernitur. Sic *Apollod.* 2, 1, 4. extr. dicit, Nauplium, e Neptuno et Amymone natum, *in summa senectute* vxorem duxisse, ex Tragicorum quidem sententia Clymenen, Catrei filiam, (quam rationem secutus videtur *Pausan.* 2, 18. in.) sed secundum alios Philyram vel Hesionen. Idem *Apollodorus* tres eius filios commemorat, in quorum tamen numero non est Damastor. Scilicet potuit etiam *iunior* aliam quandam vxorem duxisse, e qua genuerit Damastorem: nisi dicere velimus, discrepantiam fortassis ortam esse e confusione huius antiquioris Nauplii cum Nauplio recentiori: qui fuit ex illius posteris, et in Argonautis recensetur ab *Apollonio* 1, 134. de qua confusione satis dixit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 274. Potuit autem Dictys Danaën et Persea recte vt cognatos excipere. Nam Acrisius (οὐκ

Πελασγῶν Ἀκρίσιος Callimach. epigr. XX. ap. *Brunck.*), Danaës pater, erat filius Abantis, Abas filius Lyncei ex Hypermnestra. (v. *Pauſ.* 2, 16; *Apollod.* 2, 2, 1.) Lynceus patrem habuit Aegyptum, Aegyptus Belum, Belus Neptunum. (v. *Apollod.* 2, 1, 4.). Similiter Hypermneſtra, Acriſii auia, fuit filia Danai natu maior, Danaus autem fuit et ipſe Beli filius, atque adeo nepos Neptuni. vid. l. l. Igitur vterque, et Dictys et Acriſius, genus a Neptuno ducebant. Iam vt ad reliqua pergamus, quae videntur e Pherecydis libro ſecundo petita eſſe, (v. fragm. X.) Dictys, poſtquam Perſeus Polydecten, quia Danaës amore captus tenebatur, in ſaxum mutauerat, ſolus regnauit in Seripho; Perſeus vero Acriſium videndi cupidus Argum feſtinauit, ſed imprudens auum interfecit diſco, cuius ipſe inuentor dicitur ap. *Pauſ.* l. l. cf. *Apollod.* 2, 4, 3. ſq. *Cyclopes*, qui non confundendi ſunt cum Cyclopibus Homericis, et ad quos fortaſſis pertinet locus *Pollucis* 10, 139.

Ἀορτὴ, (immo *Ἀόρτης*), *παρὰ Φερεκύδῃ εἶς τῶν Κυκλώπων*,

erant proprie gens Thracica, qui deinde bello patria pulſi, alii alias regiones incolebant, plurimi Cureti dem, h. e. Cretam. v. *Schol. Eurip.* Oreſt. 963. Plura de iſtis Cyclopibus habet *Creuzerus* ad Hiſtor. antiqu. Graec. fragmenta p. 72. ſq. Seriphus autem non nimis longe diſtabat ab inſula Creta. Fortaſſis igitur nonnulli eorum etiam Seriphum occupauerant, et comitati ſunt Perſea, vel quod ſocietate iuncti eſſent cum Dictye, Perſei cognato, vel omnino vt haberent, quod agerent. A poetis tamen haec videri poſſunt afficta eſſe. Certe *Pauſan.* 2, 21. p. 159. narrat, Perſeum ſecutos eſſe *λογάδας ἐκ Πελοποννήσου*. *Andromedam* Perſeus nactus eſt itineris ſociam, quia Meduſae capite accepto venit etiam in Aethiopiam, Cepheo regi parentem, eiusque filiam Andromedam a bellua marina liberatam ſibi vxorem duxit. v. *Apollod.* l. l. coll. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. e cuius loco explicari poteſt fabula

ab *Strab.* 16, p. 759. A. vbi fabulae scena male in Syria ponitur. Larissa, Thessaliae oppidum, satis notum est. (v. *Hellanic.* fragm. CXVI.) *Pausan.* 2, 16. p. 145, in hac ipsa historia: ἐς Λάρισσαν ἀπεχώρησε τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ. Plura enim hoc nomine oppida fuerunt. v. *Strab.* 9. p. 440. C. Notandum videbatur, quod tradit *Aristides* Aegypt. T. II. p. 351, ed. *Iebb.* τὸ περὶ Λάρισσαν πεδίον, θάλατταν εἶναι τὸ παλαιὸν, πολλὰ τεκμήρια. Certamen illud, cui interfuit Perseus, instituerat rex Larissaeorum, Teutamides, in honorem mortui patris. v. *Tzetz.* l. l. qui omnino cum nostro conferendus est. Participium τροχαλισθεὶς intelligi auctore *Schaefero* debet: *quum rotatus incidisset*. Idem verbum κατατίθεσθαι, pro *reponere, sepelire*, rarius dici obseruat. Pro αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον, οἱ ἐπιχώριοι, in Codice Paris. est: αὐτῷ μὲν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι ἐδείμαντο. Vltima verba: ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους, videntur vitio quodam laborare. Ego scriberem: εἰς τὸ Ἄργος. Et sane Codex Paris. dat. ἀνεχώρησεν εἰς Ἄργος. Reliquam lectionis diuersitatem, quae quidem alicuius momenti videretur, supra iam quolibet loco vncis inclusam addidi. Apud *Eudociam* vbique ita vt in *Phauorini* lexico legitur, nisi quod illa habet ἐμφήνας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς etc.

III.

Schol. Pindar. Nem. 4, 81. ἔοικε ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει·

Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. primo dicit, se totam historiam narraturum esse κατὰ Φερεκύδην καὶ ἑτέρους. quare verba eius non exscribenda putaui. Sed deinde, ὁ Πηλεὺς, inquit, κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπὸ Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ

Θέτιν ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἧκεν ἐν Φαργάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. Ex hoc *Tzetzae* loco priorem emendandum esse nemo non videt. Sed pro Φαργάλῳ reponi debet Φαρσάλῳ. Nam haud dubie oppidum illud Phthiotidis in Thessalia intelligendum est, quod et Pharsalus dicebatur et Pharsalia. Et vltimum illud in vtroque loco, ἡ πόλις, videtur cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 795. delendum esse. Ad rem ipsam haec poterunt sufficere. Peleus fuit filius Aeaci ex Endeide (vnde ap. *Tzetz.* l. l. Δηΐδος mutandum est in Ἐνδηΐδος, vt recte editum est ap. eundem ad v. 53.) quibus parentibus etiam Telamonem natum esse fere omnium constans traditio est.

Φερεκύδης δὲ φησι, ap. *Apollod.* 3, 12, 6. Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κυχρέως.

Hic pro Ἀκταίου placet *Heynio* vt legatur Ἄκτορος, qui fuerit Menoetii ex Aegina, filia Asopi, pater. v. *Hellanic.* fragm. LXXXXVIIII. De Cychreo, Salaminiorum heroe, vid. quos laudauit *Heyn.* p. 776. A *Tzetze* vocatur Κεγχρεύς, Neptuni e Salamine, Asopi filia, filius. Sed ad v. 451. scripsit: ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυγχρεὺς, — ἐβασίλευσε Σαλαμινίων — τοῦτον δὲ τινὲς τὸν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Potest sane non spernenda videri Pherecydis ratio. Vt enim *Pausanias* 8, 15. p. 631. duo Telamonas distinguendos putauit, ita etiam alius Telamon, Peleo amicus, praesertim quum cognatus esset (Aeacus enim fuit filius Aeginae), facile potuit pro eius fratre haberi. Etiam *Ouidius* metamm. 13, 151. Telamonem et Pelea vocat fratres. Alius Aeaci filius, sed e Psamathe, Nerei filia, fuit Phocus. Hunc quum ob insignem virtutem a patre praecipue amari vidisset, Peleus a Telamone adiutus clam interfecit. Pulsi igitur ab Aeaco, Telamon in Salaminem se contulit, Peleus confugit ad Eurytum,

qui alio nomine etiam Eurytion dicitur. De genere Euryti magna veterum traditionum differentia est, quam quum satis iam explicauerit *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 38. p. 256. sq. recte potui praetermittere. Vnum locum addo, qui pertinebat ad *Antonini* locum, vbi Peleus dicitur confugisse ad Eurytionem, Iri filium, *Schol. Aristid.* ad Platon. 2. T. II. p. 125. μέμνηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν πολύμηλον (leg. Πολυμήλαν f. Πολυμήλην) εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ, πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Hanc traditionem, quae quibus ex auctoribus hausta sit nescio, commemorat sub finem scholii etiam *Tzetzes.* Filiam Euryti etiam *Apollodorus* 3, 13, 1. vocat Antigonem, e qua Peleus Polydoram susceperit. In hoc secutus est Pherecydem, quod docent verba *Schol. Homer.* Il. π, 175.

ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν γ' (*Villoif.* ἐν τῇ Σ) Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Ἄκτορος θυγατρός. Φερεκύδης δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος. Ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

In edit. *Villoif.* praemissa huic loco sunt ista:

ἡ διπλῆ (h. e. tale signum >), ὅτι Φερεκύδης τὴν Πολυδώραν φησὶ ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον διαβεβαιώσασθαι.

Scilicet ad hos quoque locos pertinet obseruatio, quae a multis iam facta est, v. c. a *Verheykio* l. l. cf. ad *Hellanic.* p. 71. et multis confirmari potest exemplis, saepe in genealogiis antiquis inter se permutari auum et patrem, filium et nepotem, filiam et neptidem. De Polydora cf. ad fr. VII. Pergit *Tzetzes:* ἀναρτηθείσης — Φθίαν. quo in loco haud dubie vitium inest. Eurytum enim constat Phthiae in Thessalia regem fuisse. Hunc autem Peleus, vt vidimus, in venatione impru-

dens et inuitus interfecit, eamque ob caussam Iolcum confugit, Magnesiae in Thessalia oppidum, ad Acastum regem, a quo expiatus est. Postea vero Iolco, et quidem solus ac sine exercitu, potitus dicitur a *Pindaro* Nem. 3, 55. contra quam Pherecydes tradidit.

Schol. Pindar. Nem. 3, 55. οὐ γὰρ (ὁ Πηλεὺς) μόνος εἷλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Nam Atalanta, Acasti vxor, Pelei amore capta, quum non ei persuadere potuisset, vt cum ipsa coiret, vltionis cupida per calumniam Peleum apud maritum accusauit tanquam pudicitiae suae tentatorem. Acastus eam ob rem Peleo insidias struxit, quibus cognitis hic bellum parauit. v. *Suid.* in Ἀταλάντῃ, qui Pherecydis narrationem secutus videtur. Praeterea eadem Atalanta nunciari iussit Antigonae, fore vt Peleus Acasti filiam, Steropen, vxorem duceret. Quo nuncio territa Antigone fauces sibi praeclusit laqueo. v. *Apollod.* 3, 13, 3. Ergo non post Antigonae demum mortem Peleus petiit Phthiam, atque adeo in vtroque Scholiasta legendum puto ἐκ Φθίας. Postea Peleus relicto rursus Iolco Thetidem duxit, Nerei filiam, et cum ea Pharsalum venit, ac Thetideum vel condidit vel incoluit atque auxit. De hoc Θετιδείῳ v. ad *Hellanic.* fragm. CX. Sed de nuptiis Pelei cum Thetide possunt omnia satis nota esse ex locis ab *Heynio* ad *Apollod.* p. 794. sq. laudatis. Quare nihil addo, nisi hoc, etiam in argumento isto celebratissimo multas reperiri diuersitates narrandi, quarum maxime memorabilis videtur illa, quam *Schol. Apollon.* 4, 816. et *Schol. Aristoph.* nubb. 1064. e *Staphylo* attulerunt, Chironis tantum artificio deberi famam de nupta Peleo Thetide, reuera Pelei vxorem fuisse Philomelam s. Polymelam, Actoris filiam.

IIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 60. ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης· ἡ δὲ

Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ *Κορωνὶς* ἐν *Λακερείᾳ* ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ *Αμύρου*, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ· ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἣ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι.

Coronis fuit filia Phlegyae, qui in Theſſalia ponitur ab *Apollodoro* 3, 10, 3. cf. *Schol. Nicandr.* theriac. p. 32. ed. *Morell.* Ex hac nonnulli narrant Apollinem genuiſſe Aeſculapium. Ἀζανὶς κούρη vocatur illa in hymno Homerico in Apoll. 209. Videtur igitur fabula in Arcadia nata eſſe, ſed deinde in Theſſaliam translata propter ſimilitudinem nominis Phlegyarum, Theſſalicae gentis. Poteſt etiam tota difficultas e *Pauſania* explicari (2, 26. p. 170.). Is enim narrat, Phlegyam vna cum filia in Peloponneſum profectum eſſe, et hanc in Epidauriorum finibus peperiſſe Aeſculapium. Potuit igitur ex eo, quod in Argolide, quae confinis erat Arcadiae, Coronis partum edidit, tota res in Arcadiam transferri, indeque variis modis exornata denuo in Theſſaliam, Coronidis patriam. Sed auctor hymni Homerici in Aeſculapium v. 2. Aeſculapium vocat

υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,

ita vt omnem rem pateat incertiſſimam eſſe. Putem vero, Pherecydem certe de loco, vbi Coronis Aeſculapium enixa ſit, eadem retuliſſe. Niſi enim ita exiſtimemus, minus explicari poſſunt haec verba *Stephani Byzant.* in v. *Δώτιον*:

Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας. — ἐκλήθη δὲ ἀπὸ *Δωτίας* τῆς *Ἐλάτου*· Φερεκύδης δὲ, ἀπὸ *Δώτιος* τοῦ *Ἀστερίου*, καὶ *Ἀμφικτυόνης* τῆς *Φθίου*.

In media fere Theſſalia Dotion, et campum inde nomen habentem, ſitum fuiſſe docet *Strabo* 9, p. 442. qui et verſus *Heſiodi* attulit, vbi campus Dotius eſſe dicitur ἀντ' Ἀμύροιο, oppoſitus *Amyro fluuio* v. *Span-*

hem. ad *Callimach.* h. in Ceren. v. 25. et quos laudauit. *Laceria* erat Magnesiae in Thessalia oppidum. v. *Hellanic.* fragm. XXXIIII. *Amyrus*, auctore *Schol. Apollon.* 1, 596. erat fluuius e Thessalia profluens, post Meliboeam, quod oppidum *Strabo* 9, p. 443. C. ponit ad sinum, qui inter Peneum et Ossam fuit. Addit Scholiastes, Amyrum nomen accepisse ab Amyro quodam, filio Neptuni. cf. omnino *Apollon. Rhod.* 4, 616. sq. De *coruo* res ita narratur. Coronis, quum ex Apolline grauida esset, coiit cum Ischye, Elati filio, Arcadis nepote. Qua de re quum Apollinem certiorem fecisset albus coruus, Apollo Coronidem interfecit, et corui colorem album in nigrum mutauit. cf. *Ouid.* metamm. 2, 541. Apollinem in interficienda Coronide ope Dianae vsum esse, narrat etiam *Pausan.* l. l. p. 171. Cur autem eadem simul interfecerit multas feminas Thessalas, videtur haec caussa fuisse, quod illae adiuuissent concubitum Coronidis cum Ischye. Aesculapium Apollo δίδωσι Χείρωνι, nempe instituendum. v. *Apollod.* l. l. *Ouid.* 2, 628. sqq. *Lactant.* 1, 10, 2. Ex huius disciplina tantum profecit Aesculapius, vt etiam mortuos in vitam reuocare auderet, quod ipsum quoque tradidit Pherecydes.

Schol. Eurip. Alcest. 2. *Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.*

Ap. *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 96. Aesculapium ab Ioue occisum esse tradit *Φερεκύδης, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίει.*

Per haec ornamenta poetica nihil puto significari nisi insignem quandam et inauditam Aesculapii peritiam artis medicae. Sed quum ille esset filius Apollinis, hic vltionis caussa filios Cyclopum interfecisse fictus est.

Schol. Eurip. l. l. *Φερεκύδης οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, γράφων οὕτω· παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας.*

κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων, Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν, τὸν παῖδα αὐτοῦ, κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας.

De Cyclopibus his, Coeli et Terrae filiis, qui fulmen Ioui fabricauerant, v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 9. ſq. Hos ipſos, non eorum filios, ab Apolline interemtos fuiſſe tradiderunt alii, vt *Apollod.* 3, 10, 4. Sed cum Pherecyde facit *Eurip.* Alceſt. 5. ſq. Admetus, filius Pheretis, Crethei nepos, rex Pherarum in Theſſalia, ſatis notus eſt per vxorem Alceſtidem. Fuit Δωτιεὺς, *Dotio oriundus*, yt Pherecydes in eodem *Stephani Byz.* loco ſcripſiſſe fertur. *Montefalconium* ſaltem ita opinatum eſſe, ſupra §. 11. indicaui. Verum loco illo diligentius inſpecto apparet, non de Pherecyde ibi cogitandum eſſe. *Stephanus* enim poſtquam dixit: ὁ πολίτης (Dotii), Δωτιεὺς, huius gentiles exempla duo *Sophoclis* locos affert, alterum e Λαρισσαίοις, qui nihil hoc loco ad nos pertinet, alterum ex Λημνίαις προτέραις hunc:

Φερηκίδας δ' Ἄδμητος ἢ δ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός.

Quis non videt legendum eſſe: Φερητίδας δ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτ. Λαπ. Κορ. ita vt Φερητίδας ſit patronymicum: *Pheredis filius*, neque adeo Admetus, ſed Lapithes, Δωτιεὺς dicatur, qui κορωνὸς appellari potuit propter improbitatem et ferociam. Nam κορωνὸς ab *Heſychio* explicatur πονηρὸς, a *Suida* γαυριῶν, a *Phauorino* ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην. Quum tamen Lapithes non ſit nomen proprium viri, ſeruanda videtur ſcriptura Κορωνὸς, vel potius, vt in nominibus propriis fieri ſolet, Κόρωνος. Ita intelligendus eſt Coronus ille Caenei filius, Idmonis auus (vid. fragm. XXXXIIII.), dux Lapitharum in bello contra Aegimium. v. *Apollodor.* 2, 7, 7. Hunc enim Coronum *Apollonius Rhod.* 1, 57. in Argonautarum numero poſuit, vt Admetum 1, 49. Conf. *Adriani Heringae* Obſeruatt. p. 235. qui legendum putat Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' — Κορωνός.

Pro vtroque *κτείνει* post ὅτι *Heyn.* ad *Apollod.* p. 708. sq. mauult *ἔκτεινε*. Hanc mutationem ego quidem minus necessariam puto, quam alteram, qua *ἀνέστησε* legitur pro *ἀνέστη*. Mortem Aesculapii probabiliter sic explicat *Heraclitus* de incredibilib. c. 26. *ἰατρικὴν νικήσας, καὶ ὑψώσας, αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς* (febri feruida s. ardente) *ὤλετο. ὅθεν διὰ τὴν φλεγμονὴν αὐτὸς κεραυνωθῆναι λέγεται.* Electrum ortum esse ex Apollinis lacrymis, quas fuderit iussus ab Ioue seruire, Celtarum erat traditio. v. *Schol. Apollon.* 4, 611.

V.

Marcellinus in vita Thucydidis, non longe ab initio: *Θουκυδίδης — ἀπόγονος τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο δὲ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν. τῷ δὲ Μιλτιάδῃ, πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν·*

Φιλαίας δὲ ὁ Αἴαντος, οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται Δαΐκλος. τοῦ δὲ, Ἐπίδυκος. τοῦ δὲ, Ἀκέστωρ. τοῦ δὲ, Ἀγήνωρ. τοῦ δὲ, Ὄλιος. τοῦ δὲ, Λύκης. τοῦ δὲ, Τύφων. τοῦ δὲ, Λάϊος. τοῦ δὲ, Ἀγαμήστωρ. τοῦ δὲ, Τίσανδρος, ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης. τοῦ δὲ, Ἱπποκλείδης, ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης, ὃς ᾤκησε Χεῤῥόνησον.

In vniuersum de Miltiadis genere vid. quos laudaui ad *Hellanic.* frag. VIIII. inprimisque *Rutgers.* varr. lectt. 1, 9. p. 28—44. Philaeam etiam *Herodotus* 6, 35. vocat filium Aiacis, qui Aeaci nepos fuit, eumque dicit primum ex hac gente Athenis habitasse. *Pausanias* quidem 2, 29. p. 177. ita scripsit: *βασιλεύσαντα ἐν τῇ γῇ* (in insula Aegina) *πλὴν Αἰακοῦ, οὐδένα εἰπεῖν ἔχουσιν* (Aeginetae), *ἐπεὶ μηδὲ τῶν Αἰακοῦ παίδων τινὰ ἴσμεν καταμείναντα· Πηλεῖ μὲν συμβὰν καὶ Τελαμῶνι*

ἐπὶ φόνῳ φεύγειν τοῦ Φώκου, τῶν δὲ αὖ Φώκου παίδων περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκησάντων ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Φωκίδι. et paucis interiectis p. 178. γεγόνασι δὲ ἀπὸ μὲν Πηλέως οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ βασιλεῖς. Τελαμῶνος δὲ τῶν παίδων, Αἴαντος μὲν ἐστιν ἀφανέστερον γένος, οἷα ἰδιωτεύσαντος ἀνθρώπου· πλὴν ὅσον Μιλτιάδης ὃς Ἀθηναίοις ἐς Μαραθῶνα ἡγήσατο, καὶ Κίμων ὁ Μιλτιάδου προῆλθον ἐς δόξαν. Sed quo minus haec vera videri possint, plurimae caussae impediunt. Nam *Pausaniam* apparet haec e vulgari Aeginetarum fama hausisse: Pherecydi consentit Herodotus, qui praeterea Miltiadem diserte dicit fuisse οἰκίης τεθριπποτρόφου atque adeo nobilissimae. Ex Pausaniae sententia Philaeas vel Aiacis nepos habendus esset, vel omnino vnus posterorum eius e Telamone. quae genealogia quam longe absit a Pherecyde, patet abunde ex illo loco, quem *Apollodoro* debemus, iam ad Fragm. III. p. 78. allatum. Reliqua virorum hic commemoratorum nomina pleraque sunt obscura. *Λαΐος* edidit cum *Dukero* pro *Λάοϊς*. Agamestor in archontum Atheniensium numero ponitur a *Dodwello* in opere de cyclis ad annum periodi Iulianae 3895. Tisander eidem *Dodwello* videtur circa Olymp. LIII. archon fuisse. Post verba *ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις* deesse quaedam quilibet videt. Quae ratio, coniuncta cum aliis caussis, nempe quod in vniuersum apparet totum locum esse mutilum, et quod ab *Herodoto* 6, 36. Miltiades ille, qui *πρῶτον ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου*, diserte vocatur Cypseli filius, mouit *Rutgersium* vt verba *τοῦ δὲ Ἱπποκλείδης — ἐτέθη* poni iuberet ante verba *τοῦ δὲ Μιλτιάδης — Χεῤῥόνησον*, et ante haec excidisse putaret Miltiadis patrem, Cypselum. Quae viri docti sententia mihi plane probatur. Sic etiam post Chersonesium Miltiadem ponendus est ille Miltiades, qui nunc post Tisandrum collocatus est, ita quidem vt statui debeat lacuna, quia Miltiadis Marathonii pater, Cimon, desideratur. Nam hic alter Miltiades ab aliis quidem Cimonis, ab

aliis Cypſeli filius vocatur (v. interpp. ad *Cornel. Nep.* Milt. 1, 1.), ſed nunquam Hippoclidis, omninoque hic Miltiades cum priori, Cypſeli filio, ſaepe confuſus reperitur a ſcriptoribus. Cuius generis locus notiſſimus eſt ap. *Aelian.* V. H. 12, 35. vbi primus Miltiades dicitur ὁ τὴν Χεῤῥόνησον κτίσας (vnde et ex *Herodoti* loco paullo ante allato in noſtro loco ſcribendum eſt ᾤκισε pro ᾤκησε), ſecundus Cypſeli, tertius Cimonis filius. Immo primus eſt is, quem *Pauſan.* 8, 39. p. 681. dicit Olymp. XXX, 2. archontem fuiſſe, ſed 4, 23. extr. Olymp. XXVIIII. de qua differentia v. *Perizon.* ad *Aelian.* l. l. Hic fortaſſis plane non pertinet ad noſtrum ſtemma. Certe nec Tiſandri filius putari poteſt, et ob temporum rationem, et ob locum *Herodoti* 6, 127. ſqq. in quo Hippoclides diſerte vocatur filius Tiſandri. Ceterum Hippoclides, qui archon fuiſſe dicitur Olymp. LIII, 3, vel LIIII, 3. putatur occaſionem praebuiſſe prouerbio οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, de quo v. *Rutgerſ.* l. l. et *Eraſm.* Chill. 1, 10, 12.

E LIBRO II.

VI.

Schol. Apollon. 2, 992. et ex eo *Phauorin.*: Ἁρμονία, νύμφη Ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.

Eſſe haec e libro Pherecydis ſecundo petita, cognoſci poteſt ex alio illius Scholiaſtae loco ad v. 994. vbi ad verba *Apollonii* ἄλσεος Ἀκμονίοιο adſcripſit haec: ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα (Cod. Pariſ. ἐν Θερμώδοντι). μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β΄. (Hanc notam, ἐν β΄, Codex Pariſ. non habet) quae ipſa quoque in lexicon ſuum transtulit *Phauorinus* in v. Ἀκμονίοιο ἄλσος.

Verum ne haec quidem sufficiunt. Haud dubie enim cum *Brunckio* legendum est Ἀλκμονίου, propter Scholion ad *Apollon.* 2, 373. Δοίας καὶ Ἄκμων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Pro his, τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, Codex Paris. habet ὧν ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται. Hinc quoque, quanquam contra dicit *Holstenius*, emendandus est locus *Steph. Byz.* Ἀκμόνια, πόλις Φρυγίας. κτίσαι δ' αὐτὴν Ἄκμονα τὸν Μανέως. ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης. Scribe Ἀλκμόνιον. Non haec vidit *Petitus* de Amazonib. c. 38. vbi tractat hos locos. Fortassis ex his locis explicari possint origines et genealogia Amazonum. Marte enim dicuntur prognatae, quia bellicosissimae putabantur; Harmonia, quia fortitudo sine ordine et concordia nihil plane valet. Haec Harmonia non illa fuisse perhibetur, quam Cadmus vxorem duxit, sed Ναΐς, quia Amazones primum innotuisse videntur ad fluuium Thermodonta in Ponto, (v. *Strab.* 12, p. 547. C.) a quo diuersus est torrens, ποταμὸς χειμάρρος, in Boeotia, ap. *Paus.* 9, 19. p. 747. Naides enim non tantum fontium, sed omnino aquarum praesides putabantur. *Porphyr.* antr. Nymphar. c. 8. ταῖς Ναΐσιν, αἳ ἐπὶ πηγῶν εἰσιν, καὶ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαὶ, Ναΐδες ἐκαλοῦντο. c. 10. Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων παρεστώσας δυνάμεις. De Amazonibus v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 117. cf. *Petri Wollenii* diss. de republica Amazonum, Vpsal. 1721. 8. et quos *Creuzerus* ad Historicor. antiquissimor. Graecorum fragmenta p. 83. laudauit.

VII.

Schol. Apollon. 1, 1213. Φερεκύδης ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρα τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

Codex Paris. suadere videtur, vt hunc locum ex libro Pherecydis tertio desumtum esse iudicemus. Nam

statim post illud fragmentum, quod nr. XIII. posui, ita pergit: καὶ τοῦτο δέ φησι Φερεκύδης, ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ τοῦ Δαναοῦ συνεγένετο Πηνειὸς ποταμὸς, καὶ ἔτεκε Δρύοπα, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἐκλήθη. ᾤκουν δὲ οὗτοι παρὰ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

Pro Πηνειὸς Berkel. et Kerheyk. ad Anton. Liberal. c. 32. recte emendasse Σπερχειὸς, docet totus locus. Spercheus erat Thessaliae fluuius. Polydora haec nostra mater Dryopis, distinguenda est a Polydora, Pelei filia, de qua v. ad fragm. III. Haec enim, etsi Boro, Perieris filio, nupta esset, mixta quidem ipsa quoque legitur cum Sperchéo; sed peperit ex eo Menesthium, Achillis λοχαγὸν, (v. Strab. 9, p. 433, C. Homer. Il, π, 173. sqq.), non confundendum cum Arethi filio ap. Homer. Il. η, 9. Aliam Dryopis stirpem tradit Tzetz. ad Lycophr. 480. De Dryopibus v. fragm. XIII.

VIII.

Schol. Apollon. 1, 146. Φερεκύδης ἐν τῇ β΄, ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίῳ γενέσθαι φησὶν, ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας, αἰνίττεται λέγων, τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκου μάκαιρα.

Pro his vltimis, ὅτι δὲ Γλαύκου — μάκαιρα, Codex Parisiensis haec habet; τοὺς δὲ Διοσκούρους, Πολυδεύκην μὲν φησὶν ἐκ Διὸς συλλαβεῖν τὴν Λήδαν, Κάστορα δὲ ἐκ Τυνδάρεω.

Scilicet Endymion, qui parentes habuit Calycen, Aeoli regis Thessaliae ex Enareta filiam, et Aethlium, Elidis conditorem, ex Neide nympha vel Iphianassa suscepit Aetolum, a quo Aetolia dicta est regio. Hic e Pronoa genuit Pleuronem, qui Xanthippe, Dori filia, vxore ducta, et aliorum liberorum pater extitit, et vero etiam Laophontes, quae adeo fuit e stirpe Deucalionis, cuius nepotes fuerunt Aeolus atque Dorus v. Apollod. 1, 7, 3 — 7. De Ledae et Althaeae parentibus magna veterum controuersia est. Apollodor. §. 10. matrem Eurythemidem nominat, Hygin. fab. 14.

Leucippen. cf. *Heyn.* p. 311 sq. Cuius diuersitatis mihi quidem haec videtur esse caussa, quam ipse Pherecydes innuit, quia Thespius s. Thestius habuit quidem in suis vxoribus Laophontam, sed a Glauco deceptus fuit. Hic enim, fortassis ille qui Sisyphi fuit filius, concubuit cum Laophonta, et Althaeam genuit, quae alias ipsa quoque putatur Thestii filia. Ex Althaea deinde etiam Ledam suscepit, quae videtur itidem vt filia educata fuisse in Thestii aedibus, atque adeo vulgo pro ea habita. De Leda cf. *Hellanici* fragm. CXXV.

VIIII.

Schol. Apollon. 2, 1252. Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος (Cod. Pariss. addit εἶναι) φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ· καὶ ὅτι δὲ (Cod. Pariss. quasi sequentia non sine e Pherecyde petita, habet φασὶ δὲ, ὅτι) ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ ἀναλισκόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον.

In vniuersum consentit *Apollodorus* 2, 5, 11. Sed Echidnam dicit Tartari ac Terrae filiam, 2, 1, 2. ita vt Typhonis soror exsistat, quem iisdem parentibus natum tradit 1, 6, 3. Videtur igitur ille parentes Typhonis et Echidnae inter se confudisse. Nam *Hesiodus* theog. 295. sqq. Echidnam facit filiam Chrysaoris et Callirrhoes, Oceani filiae; *Epimenides* ap. *Pausan.* 8, 18. p. 635. Stygis et Pirantis. Iam vero Echidna nihil aliud videtur significare nisi serpentem aliquam vel hydram monstrosae magnitudinis et saeuitiei. Phorcys autem Pontum dicitur patrem habuisse ap. *Hesiod.* theog. 233—38. Remotis ergo fabulis manet hoc: in aqua natam esse illam Echidnam. Haec postea, quum semel a poetis et in feminam esset mutata, et summae perniciositatis imago facta, recte potuit Typhoni nupta dici, qui ipse quoque maximorum malorum auctor fingebatur, et noua mala protulisse, rursus illa προσωπο-

ποιηθέντα. In quorum numero quia recte poni potuerit aquila ista Promethei carnifex, dubitari vix potest. Prometheus enim magnis beneficiis affecerat homines.

X.

Schol. Apollon. 4, 1515. *Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἡβήσαντος* (Cod. Parif. addit *ἤδη*), *Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφὸς, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι* (Cod. Parif. *συγγενέσθαι αὐτῇ*). *καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς, ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς* (Cod. Parif. *ἐντυχὼν*), *καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου.* (Cod. Parif. *τῆς λύπης.* omisso verbo proximo *ἡγεῖται*, et particula *καὶ* ante *πρῶτον*) *ὁ δὲ ἡγεῖται, θαῤῥεῖν εἰπὼν, καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖτο αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεμφρηδὼ* (Cod. Parif. *Πεφριδὼ*) *καὶ Ἐνυὼ καὶ Ἰαινὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης. καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται* (Cod. Parif. *ἀφαιρεῖται*) *τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις.* (Cod. Parif. *ὃν ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις ὤρεγον.*) *αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας αἳ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησιν. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ*

*λαβὼν ὑποδεσμεῖται**) *καὶ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει* (*κίβισιν* emendatius ſcribi ait *Valckenar.* Animaduu. ad *Ammon.* p. 196. (149.) Et Cod. Pariſ. melius *περιβάλλεται*, et mox *τοὺς ὤμους*) *κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησι. εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ* (Cod. Pariſ. *εἰς*) *τὸν ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν* (Cod. Pariſ. addit *τῆς Γοργόνος*) *ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον·* (Cod. Pariſ. *ἀπεστρ. δὴ κάτοπτρον ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς.* vbi *Schaefero* auctore legendum eſt *ἀπεστρ. δηλονότι, καὶ κάτοπτρον ἔχ.*) *καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἅρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι* (Cod. Pariſ. *βοῶσι.* Leg. *βοῶσαι*) *διώκουσιν. οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὸν, διὰ τὴν Ἄϊδος κυνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαὸν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. ὁ δὲ Πολυδέκτης, ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαίρει ἐκ τῆς κιβίσεως, καὶ δείκνυσιν. οἱ δὲ ἰδόντες, λίθοι ἐγένοντο. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα· τὴν δὲ κίβησιν Ἑρμῇ ἀποδίδωσι, καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν ταῖς Νύμφαις. Ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.*

Pertinet hic locus ad fragm. II. atque adeo omnino conferendus eſt cum *Apollod.* 2, 4, 2. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. Scilicet Polydectes, qui ab aliis dicitur Magnetis et Naidos nymphae, ab aliis Neptuni et Cere-

---

*) Rarum eſſe huius verbi vſum, *Schaeferus* iam monuit. Eo tamen vtitur etiam *Scholiaſtes Sophoclis* Trachinn. 782.

biae filius, quo poſſet facilius cum Danaë congredi, conuocauerat amicos eo quidem, vt ſimulabat, conſilio, vt munera nuptialia ipſi conferrent, quibus moueret vel vinceret Oenomaum, Hippodamiae parentem. Haec quidem narratio etiam *Heynio* ad *Apollod.* p. 293. videbatur prima fuiſſe, ſed corrupta a grammaticis per illatam conuiuii notionem. quae quidem corruptela vel inde repetenda eſt, quod tum quoque, quum Polydectes amicos munera rogaret, conuiuium celebratum eſt, vel potius ex ambiguitate vocabuli *ἔρανος*, de quo v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Cer. 73. A noſtro ſaltem loco alienum puto conuiuium. Vix enim ἔρανος dici poteſt *εὐωχεῖσθαι*. Debebat eſſe *εἰσφέρεσθαι* vel *συλλέγεσθαι*. Lenior lectio eſt Codicis Pariſini: *παραγενόμενος δὲ ὁ Περσεὺς πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου, ἐπὶ τίνι εἴη ὁ ἔρανος συνάγεσθαι. τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος, ἐπὶ ἵππῳ, ὁ Περσεὺς ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος ἔφη κεφαλῇ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἕκαστος τῶν ἐρανιστῶν τὸν ἵππον ἐκόμιζε, καὶ δὴ καὶ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχετο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποσχέσθαι, φέρειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνος κεφαλήν* etc. Non tamen auſim tale aliquod verbum reponere, quia tum neſcirem, quomodo explicari poſſent verba: *ἐπὶ τίνι*, *ἐπὶ ἵππῳ*, *ἐπὶ τῇ — κεφαλῇ*. Iam quum ſemel mentionem fecerim Oenomai, quae Pherecydes de eo tradidit, ſtatim huc inſeram. Ferebatur ille Hyperochi et Steropes, Atlantis filiae (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 149.) vel Martis et Harpinnae, Aſopi filiae, filius, rex Piſae in Elide, (v. *Pauſ.* 5, 22. extr.) qui oppidum aliquod in Elide condidit, quod a matre Harpinnam vocauit. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. Hic ab oraculo monitus fore vt a genero interficeretur, filiam Hippodamiam, quam ex Eurythoe, Danai filia, ſuſcepiſſe dicitur a *Tzetza* ad *Lycophr.* 156. ſe nemini in matrimonium daturum eſſe edixit, niſi qui viciſſet ipſum in certamine curruli. Polydectes igitur, quanquam non ſerio videtur Hippodamiam vxorem cupiuiſſe, poſtulauit a reliquis amicis equos, a

Perseo vero, quem remotum vellet, caput Medusae. In procorum Hippodamiae numero, quos tantum tredecim facit *Pindar.* Ol. α, 127. vbi v. *Schol.* nondum inueni Polydecten. Primus eorum fuit Marmax. Hunc secuti sunt Alcathous, Porthaonis filius (cf. *Pauf.* 6, 20, p. 505.), quem nonnulli habebant pro Taraxippo in stadio Olympico, deinde Euryalus, Eurymachus, Crotalus, Acrias, qui Acriarum in Laconica conditor putatur, Capetus, Lycurgus, Lasius, Chalcodon, Tricolonus, nepos Tricoloni illius, qui Lycaonis fuit filius, tum Aristomachus, Prias, Pelagon, Aeolis, Cronius. Hos omnes, in *μεγάλαις Ἠοίαις* memoratos, non solum interfecit Oenomaus, sed etiam sepultura honesta indignos iudicauit. Alii addunt Erythrum, filium Leucónis, Athamantis nepotem, et Eionea, filium Magnetis, nepotem Aeoli: v. *Pauf.* 6, 21. p. 507. sq. vbi postremi nomen, ita vt scripsi, debet restitui, quum vulgo legatur sine vllo sensu, *καὶ Ἠϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου.* Scribe: *καὶ Ἠϊονέα Μάγνητος τοῦ Α.* Hanc veram lectionem diserte docet *Pisander* ap. *Schol. Eurip.* Phoenn. 1748. vbi etiam mater Eionei commemoratur Philodice. Hippodamia tandem rei pertaesa,

ἐρασθεῖσα Πέλοπος (vt vtar verbis *Schol. Apollon.* 1, 752. exscriptis etiam a *Phauorino* in v. *Οἰνόμαος*), *ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ᾽ ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. οὗ γενομένου Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν.*

Pro *ἐμβαλόντα κήρινον — τὸν ἔμβολον*, Codex Paris. habet: *ὥστε κατατροχίσαι Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον.* Illud *κατατροχίσαι Schaeferus* interpretatur *rotarum circumactu necare, rädern.* Recte. Sed legendum etiam puto *οὐκ ἐμβαλόντα τ. ἐ.*

Myrtili et Pelopis genus maternum diuersis modis traditur a veteribus. Sic *Schol. Eurip.* Orest. 11.

ἐξ Εὐρυσθανάσσης τῆς Ξάνθου, ἢ Κλυτίας τῆς Ἀμφιδάμαντος, ὥς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Euryſthanaſſa ab eod. Schol. ad v. 5. et a *Tzetz.* ad *Lyc.* 52. vbi pater eius eſt Pactolus, rectius vocatur Euryanaſſa. Reliqua nomina ſatis obſcura ſunt. Clytia non confundenda eſt cum ea, quam in Niobae filiabus poſuit Pherecydes. v. fragm. XXVIIII.) Myrtilus, de cuius genere mox plura dicendi occaſio erit, ap. *Schol. Apollon.* l. l. et *Schol. Eurip.* Oreſt. 999. dicitur Mercurii e Phaethuſa, Danai filia, vel e Myrto, Amazone, filius. *Tzetzes* l. l. matrem eius vocat Cleobulen, Aeoli vel Aepoli filiam. Hic tanta cum dexteritate rexerat Oenomai equos, vt Oenomaus procos, qui iam in eo eſſent, vt vincerent, aſſecutus iaculis conficeret. v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. Videtur in noſtro loco infinitiuus aliquis deeſſe, qui pendeat a verbo ἔπεισε. Sed ne potitus quidem Hippodamia Pelops omnino poterat ſecurus eſſe, quod apparet ex alia Pherecydis narratione:

Schol. Sophocl. Electr. 505. φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου. καθ᾽ ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν.

Scilicet, vt rem narrat *Pauſ.* 8, 14. p. 129. Myrtilus iam dudum Hippodamiae amore captus prodidit ac perdidit dominum, quia Pelops ei cum iureiurando promiſerat, ſe ei permiſſurum eſſe vt vnam noctem cum Hippodamia conſueſceret, ſed poſthac a Pelope, cui promiſſa in memoriam reuocaſſet, e naui fuit in mare deiectus. Quod poſtremum quum etiam *Euripides* tradat Oreſt. 991. ſqq. quumque Schol. ad v. 991. et 999. vt *Tzetzes* ad *Lycophr.* 156. hinc profectum dicat nomen maris Myrtoi, *Pauſan.* p. 630. haec vera eſſe negat. Fama tamen de interfecto ſaltem a Pelope

Myrtilo valde celebris fuerit necesse est. Idem enim *Pauf.* 6, 20. p. 504. meminit narrationis, e qua Myrtilo Pelops in stadio Olympico dicebatur κενὸν ἠρίον posuisse, et θῦσαι, τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, idque appellasse Taraxippum. et 5, 1. p. 376. habet aliam traditionem, quae primum aiebat Pelopem in Peloponneso templum aedificasse et sacra fecisse Mercurio, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. In his, vt supra, constanter Myrtilus dicitur filius Mercurii. Sed tamen etiam hactenus variatum fuisse scimus e *Schol. Eurip.* Orest. 999. vbi quidam eum natum dicebant Clymene et Ioue. Qui auctores, quum non constet quantae fidei fuerint, non sequendi videntur. Certe Mercurii filium eum plerisque putatum fuisse testatur alia historiola a *Schol. Eurip.* l. l. narrata. Nimirum Mercurius, iratus de filii caede, gregi Atrei, Pelopis filii, agnum quendam immiscuit aureo vellere praeditum. Atreus igitur, orta inter ipsum et fratrem Thyesten contentione de regno (cf. *Hellanic.* fragm. LXXXV.), regnum ad se pertinere conabatur demonstrare ex eo, quod talis agnus χρυσόμαλλος ipsi natus esset. Sed Thyestes, vxore Atrei Aerope corrupta, furatus est agnum, atque adeo, quum Atreus a Graecis, qui se deceptos putarent, eiectus esset, regnum occupauit. Atreus deinde, vlturus hanc iniuriam, decantatas illas epulas Thyesteas fratri parauit, cf. *Pauf.* 2. 18. in. *Plat.* Polit. T. II. p. 268. A. Ita satis apparere videbatur Mercurii ira. Haec fere erat traditio ab Alcmaeonidis auctore allata, et a *Dionysio Cyclographo.* Sed Φερεκύδης οὐ καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν φησὶ τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι.

Etsi igitur Polydecti non vere fuerit ambiendae Hippodamiae consilium, Perseus tamen promissis satisfacturus exiit ad interficiendam Medusam, quae ab *Apollod.* 2, 4, 2. ad Oceanum fuisse dicitur. quod quam vim habeat, luculenter ostendit *Pauf.* 2, 21. p. 159. Hoc enim auctore regnauit illa post patris mortem in

Africae circa paludem Tritonidem, quumque bellicosissima esset, exercitum opposuit Perseo, sed noctu dolo occisa et a Perseo truncata fuit. Quo facto Perseus caput eius in Graeciam tulit ἐς ἐπίδειξιν. Idem eodem loco aliam *Proclis* Carthaginiensis narrationem affert. Sed in Libya s. Africa eam ponit etiam 3, 17. p. 251. Nomina filiarum Phorci (non Phorbi, vt est ap. *Pauf.* 2, 21. p. 159.) et Cetus, quae statim vetulae natae fingebantur ob deformitatem, quae postea reliquas quoque fabulas de vno oculo et dente omnibus tribus communi peperit, scribenda sunt *Πεφρηδὼ* s. *Πεμφρηδὼ*, *Ἐνυὼ* et *Δεινώ*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 298. Primae nomen etiam in *Tzetzae* libris ad *Lycophr.* 836. male editum est *Πεμφρηδώ*. Non a Nymphis, sed a Mercurio, Perseum accepisse calceos istos et galeam et peram, tradit *Eratosthenes* catast. 22. Nempe videtur ille eo respexisse, quod Mercurio adiutore Perseus impetrauit a Nymphis haec dona. nisi velimus ab eo confusam dicere harpen cum donis reliquis. Harpen enim, h. e. ensem falcatum, Mercurius dederat, teste *Apollodoro*. Sed Nymphas dedisse galeam et calceos, e monimento aereo tradit *Pauf.* 3, 17. p. 251.

De Pelopis filio Argio tradidit Pherecydes nonnulla minus cognita.

Scholia Buttmaniana ad *Homer.* Odyss. δ, 22. *Φερεκύδης ἱστορεῖ οὕτως· Ἀργεῖος δὲ ὁ Πέλοπος ἔρχεται παρ' Ἀμύκλαν εἰς Ἀμύκλας, καὶ γαμεῖ Ἀμύκλα θυγατέρα Ἡγησάνδραν.*

Vltima debentur *Buttmanni* emendationi. In MSS. enim legitur *Ἀμύκλαν θυγ. Ἡγησάνδρας.* In filiorum Niobes numero itidem ponitur *Ἀργεῖος* quidam. v. ad fragm. XXIX.

XI.

Schol. Pindar. Isthm. 4, 104. *περὶ τοῦ ἀριθμοῦ (sc. τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρας παίδων) διαλλάττουσι.*—

Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι.

Clymenus hic a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vocatur ἀπόγονος Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου, h. e. eius, qui primus instituisse perhibetur ludos Olympicos, (v. *Pauſ.* 5, 7. p. 392. *Diodor. Sic.* 3, 73. Vnde non eſt in Herculis Thebani filiis ap. *Apollod.* 2, 7, 8.) et quum ex Cydonia Cretae oppido et ab Iardano fluuio veniſſet, Phrixae dicitur aedificaſſe templum Mineruae Cydoniae. Antimachus ab *Apollod.* l. l. vocatur Herculis e Nicippe, quae fuerit vna e quadraginta Theſpii filiabus, filius; Glenus, e Deianira, Oenei filia. *Tzetzes* ad *Lycophr.* 38. filios Herculis e Megara vocat Θυίτην, Θηρίμαχον, Δηϊκόωντα, καὶ Κρεοντιάδην. Megaram idem *Apollod.* 2, 4, 11. et *Homer.* Od. λ, 268. vocant filiam Creontis, Thebanorum regis, natu maiorem, quae tres tantum Herculi filios pepererit; Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόωντα. *Pauſ.* 1, 41. p. 98. non nominatim recenſet Herculis e Megara filios, ſed ſolum ſepulcra eorum Thebis eſſe narrat. Plures narrationum diuerſitates afferre non opus eſt. Satis iam ex allatis elucet, a ſcriptoribus inter ſe confuſos eſſe et Hercules diuerſos, et plures Herculis vxores. Supereſt, vt de cauſſa quaeratur, cur pater filios igni iniecerit. Puto autem eam reperiri poſſe in locis *Apollod.* 2, 6, 1. qui Megaram tradit ab Hercule datam fuiſſe Iolao, et *Euſtathii* ad *Hom.* Od. λ, p. 1683, 44. vbi quidam narrant, eam ab ipſo Hercule interfectam fuiſſe. Videtur igitur Hercules cum matre etiam filios ex ea natos faſtidiuiſſe. *Tzetzes* l. l. inſaniam patri a Iunone immiſſam dicit facinoris cauſſam fuiſſe.

XII.

Athenaeus 11, p. 474. F. ἀρχαιότατον ἐστὶ ποτήριον τὸ καρχήσιον, εἴγε ὁ Ζεὺς ὁμιλήσας Ἀλκμήνῃ,

ἔδωκε δῶρον αὐτὸ τῆς μίξεως, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἱστορεῖ.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Eſt autem carcheſium poculum Graecis tantummodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris hiſtoriarum, aitque Iouem Alcumenae pretium concubitus carcheſium aureum dono dediſſe.*

Vberius rem e Pherecyde tradit *Schol. Hom.* Od. λ, 265. *Τηλεβόαι στρατεύσαντες, κτείνουσι τὸν Ἠλεκτρύωνος παῖδα περὶ θρεμμάτων ἀγωνιζόμενον. καὶ Ἀμφιτρύων ἀποκτείνας ἀκουσίως Ἠλεκτρύωνα, φεύγει εἰς Θήβας. Ἀλκμήνη δὲ Ἠλεκτρύωνος, οὐκ ἐβούλετο γαμηθῆναι, πρὶν τίσαιτο τοὺς Τηλεβόας, ὑπὲρ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν. ὑπισχνεῖται δὲ τοῦτο Ἀμφιτρύων, καὶ αὐτὴν εἰς Θήβας μεταγαγὼν πορεύεται ἐπὶ Τηλεβόας. ἐν ταύτῃ Ζεὺς τῇ νυκτὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὴν Ἀμφιτρύωνος οἰκίαν, ἔχων καρχήσιον, ἐοικὸς Ἀμφιτρύωνι. ἡ δὲ Ἀλκμήνη δοκοῦσα τὸν ἑαυτῆς παστὸν εἶναι, πυνθάνεται περὶ τῶν Τηλεβοῶν, εἰ κατέκτεινεν αὐτούς. ὁ δὲ Ζεὺς λέγων αὐτῇ πάντα ὅσα ἐγένετο, δίδωσι καὶ τὸ καρχήσιον, φάμενος ἀριστήσας* (*Buttmannus*, neſcio cur, edidit *ἀριστεῖα*) *εἰληφέναι παρὰ τῶν στρατιωτῶν. ἡ δὲ ἀσμένως ἀποτίθησιν. ἐπὶ ταύτῃ συνευνασθεὶς Ζεὺς ἀπέρχεται, καὶ τῇ αὐτῇ παραγενόμενος νυκτὶ Ἀμφιτρύων μίσγεται. καὶ γεννᾷ Ἀλκμήνη ἐκ μὲν Διὸς Ἡρακλέα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Teleboae origine quidem erant Lelegum pars, et incolebant littora Acarnaniae, poſtea vero in vicinas inſulas migrarunt, maxime Taphum, quae eſt vna ex Echinadibus. v. *Schol. Apollon.* 1, 747. *Strab.* 10, p. 461. A. Teleboae igitur et Taphii erant iidem. Fabulam ſapiunt, quae habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* 932, vbi hanc ipſam hiſtoriam tradit. Eo enim auctore Meſtor e Lyſidice, Pelopis filia, genuit Hippothoen, e qua Neptunus Taphium ſuscepit, *ὃς τῆλε βὰς τῆς πατρίδος, τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε.* Valde frequens eſt apud

scriptores fama de eorum latrociniis. v. *Hom.* Od. ο, 426. π, 426. *Strab.* 10, p. 459. B. Electryon, Alcmenae pater ex Anaxo, filia Alcaei fratris, fuit Persei filius, et huic in Mycenarum regno successit. Quo facto filii Pterelai, qui Mestoris e filia pronepos, Taphii filius, fertur, atque adeo abnepos Persei, dicuntur cum Taphiis s. Telebois venisse Mycenas, et Mestoris regnum ab Electryone repetiisse. Cui eorum voluntati quum non morem gessisset Electryon, boues eius (haec sunt in nostro loco θρέμματα) abegerunt. Haec fere est *Apollodori* 2, 4, 5. sq. narratio. Idem tamen de bouibus illis non vnum Electryonis filium decertasse et interiisse narrat, sed omnes, praeter Licymnium, quem pater e Midea, muliere aliqua Phrygia, spurium susceperat. Occasionem, qua factum sit, vt Amphitryon, frater Anaxus, Electryonem interficeret, ita tradit *Apollodorus:* Quum Teleboae boues abactas Polyxeno, regi Eleorum, tradidissent, Amphitryon eas inde redemtas Mycenas duxit. Electryon autem, qui filiorum mortem vlcisci vellet, Amphitryoni et regnum tradere constituit, et filiam Alcmenen, hanc tamen ea conditione, vt virginem eam seruaret, donec ipse rediisset. Amphitryon quum in eo esset vt acciperet boues, harum aliquam, quae exsiliret, claua petiit. Claua vero, repulsa a bestiae cornibus, feriit caput Electryonis, qui ictu illo periit. Haec igitur non pugnant cum iis, quae Pherecydes narrauerat. *Hesiodus* (ασπ. 10. sq.) Amphitryonem hoc fecisse auctor est χωσάμενον περὶ βουσί. quae quidem quum ambigua sint, quo minus ad iram ex inordinato boum discursu natam referamus quid impedit? De sociis, quibus Amphitryon in expeditione aduersus Teleboas vsus sit, v. *Hesiod.* ασπ. 23. sqq. et *Apollod.* §. 7. qui idem §. 9. paullo aliter et magis etiam fabulose tradit historiam concubitus Alcmenes cum Ioue. Pro ἐοικὸς haud dubie reponendum est ἐοικὼς, vt referatur ad Iouem. Quid sibi hic velit: ὁ τῆς Ἀλκμήνης παστὸς, vel, vt est in *Camerarii* editione, πασὸς,

plane non capio. *Schol. Apollon.* 1, 775. vocabulum *Apollonii* καλύβῃσιν interpretatur sic: ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. Possit haec difficultas orta videri ex insueto nomine *charchesium* †). Etsi enim illo etiam poculi genus dicitur indicatum fuisse, proprie tamen summa pars mali (Ita enim legi debet ap. *Macrob.* pro veli) naualis ita nominabatur, auctore *Asclepiade*, viro inter Graecos apprime docto ac diligenti, ap. *Athenae.* et *Macrob.* ll. ll. Sed sine vlla dubitatione puto potius me rescribere potuisse ἀσπαστὸν, *dilectum*, *amasium*. Hoc enim nomine non solum *Hesiodus* ασπ. 42. vsus est pro aduerbio ἀσπαστῶς, quod habet *Apollon.* 2, 417. sed etiam *Homer.* Od. ε, 398. vt adiectiuo. *Buttmanno* magis placere videtur ἐραστήν. Idem paulo post, pro ἐπὶ ταύτῃ, praeclare legendum coniicit ἔπειτα αὐτῇ, et in Addendis monuit, iam *Spohnium* de extrema Odysseae parte p. 24. sic emendauisse. Sed fortassis alicui magis placeat ἔπειτ' αὐτῇ. Ceterum *Charon Lampsacenus* ap. *Athenae.* 11. p. 475. B. suo tempore poculum illud Alcmenae donatum Lacedaemone monstrari auctor est. Charon autem fuit aequalis Pherecydi. Et *Pausʃ.* 5, 18. p. 422. in arca Cypseli se vidisse innuit viri tunica induti simulacrum, qui dextra manu calicem, sinistra monile teneret, quod vtrumque donum acceperit Alcmene. Cur vero poculum potissimum dederit Iupiter, intelligitur ex *Athenaei* fragm. in *Casauboni* animaduu. p. 781. τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. — καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. In *Schweighäuseri* editione leguntur haec verba T. IV. p. 210. et 211. cf. mox fragm. XIIII. Eadem nocte et Iouem et Amphitryonem cum Alcmena concubuisse, *Hesiodus*

---

†) De hoc nomine bene exposuit *G. D. Koeler* ad *Catulli* Epithalamium Pelei et Thetidis, in *Sammlung ausgewählter Poesien aus den alten Latein. Dichtern*, T. I. Lemgouiae 1788. 8. p. 172. sqq. et *Boettiger* in *Archaeol. Museum* p. 94.

quoque dicit v. 35. ſqq. Ex hoc duplici concubitu nati ſunt duo filii, Hercules et Iphicles*). Hos Iuno, quae ex Ioue audierat, fore vt vnus e Perſei poſteris rex Mycenarum fieret, (v. *Apollod.* 2, 4, 5.) quum perdere vellet, duo praegrandes ſerpentes immiſit cubiculo, quos Hercules octo menſium infans interfecit. Ita quidem *Apollodorus* §. 8.

Φερεκύδης δέ φησιν, addit Apollod. *Ἀμφιτρύωνα, βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.* Eadem Pherecydis narratio traditur a *Schol. Pindar.* Nem. 1, 65. *εἰσὶν οἳ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησίν· ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη. καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς, φεύγει· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας, ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.*

E LIBRO III.

XIII.

Schol. Apollon. 1, 1213. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἡρακλῆς.* Hercules poſt occiſum Calydone puerum illum, de quo v. ad *Hellanic.* fragm. LII. cum Deïanira vxore et filio Hyllo venit *εἰς τὴν Δρυοπίαν. Ληστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν ταῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησίν.*

---

*) *Ariſtot.* hiſt. animm. 7, 4. *ἐὰν ἐγγὺς* (poſt primum conceptum) *ἡ σύλληψις ἐγένετο, τὸ ἐπικυηθὲν ἐξήνεγκαν, καὶ τίκτουσιν ὥσπερ δίδυμα γόνῳ, καθάπερ καὶ τὸν Ἰφικλέα καὶ τὸν Ἡρακλέα μυθολογοῦσιν.*

De Dryope, a quo nomen accepit Dryopum populus atque regio, vid. fragm. VII. Sed de Dryopum hiſtoria omnino legendus eſt *Pauſ.* 4, 34. Nempe qui poſtea Aſinaei dicti ſunt, ii olim Lycoritis finitimi et Parnaſſi accolae Dryopes nominabantur ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, quod nomen etiam ſeruarunt, poſtquam in Peloponneſum migrauerant. qua de re cf. *Pauſ.* 5, 1. p. 375. *Herodot.* 1, 56. 8, 31. et 43. Sed tertia aetate poſt, quum Phylanti regi parentes (pro quo *Apollod.* 2, 7, 7. Laogoram nominat. v. omnino *Heyn.* p. 465. ſq.) ab Hercule victi Delphos abducti fuiſſent, Apollinis oraculum ſecuti primo Aſinen ad Hermionen tenuerunt: inde vero ab Argiuis pulſi Lacedaemoniorum permiſſu in Meſſenia habitarunt, quod ne Meſſenii quidem, quum poſt aliquod tempus in Peloponneſum rediiſſent, impedire voluerunt. Hi quidem Aſinaei diu ſibi honori duxerunt Dryopum nomen, ita vt etiam Dryopis templum et ſimulacrum effingerent in memoriam eorum, quae olim ad Parnaſſum habuerant. Dryopem autem, gentis ſuae conditorem, dicebant Apollinis eſſe filium. Styrenſes vero, in Euboea, qui et ipſi origine erant Dryopes, ſed, quia paullo longius ab vrbe habitabant non interfuerunt pugnae cum Hercule, noluerunt amplius Dryopes nominari. Dryopes autem neque *Herodotus* neque *Pauſanias* ob latrocinia infames fuiſſe dicunt. Non multum ab hac ſententia abeſſe videtur *Strabo* 7, p. 321. A.

Μηλιεῖς dicuntur h. l. qui alias Μαλιεῖς, v. c. ap. *Pauſ.* 1, 23. p. 54. Hi contermini fuerunt Phthiotidi in Theſſalia. v. *Strab.* 8, p. 333. A. quicum conſentit Pherecydes noſter fragm. VII. Fortaſſis igitur Dryopum patria vel prima coloniae ſedes fuit Theſſalia, e qua deinde multae eorum coloniae in alias regiones peruenerunt. Hinc poſſit explicari, cur plures gentium conditores, Dryopis nomine inſigniti, commemorentur a veteribus. Quaelibet enim colonia videtur eum ſui auctorem feciſſe, a quo maximam in ſe gloriam

redundaturam esse putaret. Pro ὁμοροῦν Codex Parif. dat ὅμορον.

XIIII.

Athenaeus 11, p. 470. C. Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει·

ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει. ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸς ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις; ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω ἵνα ἀνίσχει ὁ ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. καὶ ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος. ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Poculo Herculem vectum ad Ἐρύθειαν Hiſpaniae inſulam nauigaſſe, et Panyaſis egregius ſcriptor Graecorum dicit, et Pherecydes autor eſt: quorum verba ſubdere ſuperſedi, quia propiora ſunt fabulae, quam hiſtoriae.*

Haec fabula quin ex inani etymologiae ſtudio et genere loquendi antiquo minus recte intellecto nata ſit, luxurianti autem poetarum ingenio vehementer aucta, vix videtur poſſe dubitari. v. *Bentlei.* reſponſ. ad Boyl. p. 213. ed. Lipſ. 1781. 8. *Suchfort* ad *Steſichor.* p. 14. Vt enim paucis repetam, quae ſaepius a viris doctis tradita ſunt, quidam veterum, vt erant genus hominum ſimplex, et de rebus omnibus, inprimis de corporibus coeleſtibus, fere vnice e ſenſibus iudicans, ſolem occidentem, vt rurſus ad Orientem rediret, nauigio per Oceanum vehi fingebant. v. *Caſaub.* ad *Athenae.* 11, 5. p. 789, 39. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 394. Idm vero ſerioribus temporibus non ſolum in vniuerſum pocula habebantur in praecipuis, quae quis poſſidere poſſet, bonis (v. ad fragm. XII.), ſed etiam multa poculorum

genera a re nauali cognominabantur, vt carchesia, cymbia, canthara. v. *Macrob.* Saturnn. 5, 21. *Bern. Martini* varr. lectt. 3, 3. Inde igitur factum est, vt poetae atque pictores (γραφεῖς enim, non συγγραφεῖς, legendum puto cum *Casaubono* ap. *Athenae.* 11, p. 469. D.), vel ex inscitia linguae veteris vel data opera et genio indulgentes, e nauigiis pocula facerent. Porro quum non Soli tantum tale nauigium vel poculum tribuerent, sed Herculi quoque ad traiicienda maria eo opus esse animaduertissent, hunc quoque non nauigio, sed ad augendam herois praestantiam et ad certius excitandam hominum admirationem poculo instruxerunt, quo vectus et ad Erythiam peruenerit, et alia etiam traiecerit maria. v. *Heyn.* p. 395. cf. infra fragm. XXX. Quia vero semel crediderant, Solem proprie poculo vti, Herculi illud a Sole donatum vel potius commodatum fuisse fingere facile potuerunt. Itaque *Macrobius* l. l. recte arbitratur, non poculo Herculem transuectum, sed nauigio cui scypho nomen fuerit. His semel effictis, et Oceano ac Sole in personas mutatis, valde procliue fuisse intelligitur, etiam reliqua, quae hic de minis Herculis in Solem non minus quam in Oceanum leguntur, et quae ex Herculis insigni fortitudine deriuanda sunt, affingere. Quae de insula Erythia sit mea sententia, quam Pherecydes in loco §. 11. not. *f.* allato non distinxit a Gadibus, quilibet cognoscere potest e Commentatione de Hellanico p. 20—22. Si cui tamen ea non placet, et qui collectas videre vult veterum de hac insula narrationes, is adeat *Relandi* diss. de mari rubro (in eius dissertt. miscell. P. I. Trai. ad Rhen. 1706. 8.) p. 112—15. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 386—89. Quod ad ipsa nostri loci verba attinet, corrupta ea esse vnusquisque facile perspicit. Pro ὃ αὐτὸς ἐφόρει *Heyn.* p. 393. recte secutus est *Casauboni* p. 790, 46. emendationem: ὃ αὐτὸν ἐφόρει. Pro ἤνιν *Casaub.* vult ἢ νῦν vel ἢ δή. Sed *Heyn.* p. 394. verius dedit ἵνα. Idem *Heyn.* edidit etiam βαλὼν pro βαλῶν, et καὶ post Ἐρύθειαν dicit tol-

lendum esse. Sed prior ratio mihi vix videtur ferri posse. Futuro enim opus est. Altera correctio videtur saltem non necessaria.

E LIBRO IIII.

XV.

Schol. Apollon. 3, 1185. Φερεκύδης ἐν δ' οὕτω φησίν. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοίνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.

Omnino cum hoc loco cf. fragm. XVIIII. Agenor iste, Neptuni e Libye filius, Beli frater (v. *Apollod.* 3, 1, 1. a quo tamen satis differt *Schol. Eurip.* Phoenn. 298.), Phoeniciae rex (v. *Apollod.* 2, 1, 4.), distinguendus est a multis aliis Agenoribus. quod quum non fecerint veteres, multas turbas dederunt in eorum genealogiis. Sic *Apollod.* 3, 1, 1. Agenorem dicit vxorem duxisse Telephassam, et ex ea, praeter filiam Europam, quam tamen alii Phoenicis filiam vocant, tres filios genuisse, Cadmum, Phoenicem, Cilicem. De Damno et Isaea nihil mihi constabat. Aegyptus fuit Beli filius ex Anchinoe, filia Nili. v. *Pauf.* 7, 21. extr. *Apollod.* 2, 1, 4. Melia, quae in Codice Paris. scribitur Μελίη, diuersa est ab aliis feminis hoc nomine notis, vt ab Oceani filia, ap. *Pauf.* 9, 10. p. 730. et ab ea, quae in Niobes filiabus commemorabitur infra fragm. XXVIIII. Danaus fuit frater Aegypti. Argiope rursus non confundenda est cum Argiopa nympha, Philammonis coniuge, Thamyridis matre, ap. *Pauf.* 4, 33. p. 362. A *Schol. Eurip.* Phoenn. 5. male vocatur Ἀντιόπη, quod

iam ab aliis animaduerſum eſt. Pro *ἔπειτα ἐνίσχει* *Schaeferus* oſtendit legendum eſſe *ἔπειτεν ἴσχει*. Pro *τοῦ δὲ* poſt *ποταμοῦ* malim *τῶν δέ*.

Hic Cadmus a patre Agenore miſſus fuit, vt Europam ſororem, ab Ioue raptam (v. *Hellanic.* fragm. XXVI.), quaereret. *Συνεξῆλθε δὲ*, inquit *Apollod.* 3, 1, 1. *ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάσσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος.*

Cilix erat frater Cadmi. v. *Schol. Eurip.* l. l. et *Apollod.* l. l. Sed Thaſus a *Pauſ.* 5, 25. p. 445. dicitur filius Agenoris. Tale genus differentiarum ſaepe offendimus, vt quis ab aliis filius, ab aliis nepos alicuius dicatur. v. ſupra ad fragm. III. p. 79.

De raptu ipſo cf. *Iul. Car. Schlaegeri* gemmâ antiqua, ſiſtens Europae raptum, Hamb. 1734. 4. Per huius itineris occaſionem Cadmus venit Thebas, et occidit draconem. v. *Apollon. Rhod.* 3, 1177. ſqq.

E LIBRO V.

XVI.

Schol. Apollon. 3, 1178. et ex eo *Phauorin.* in v. *Κάδμος·* *Φερεκύδης ἐν τῇ πέμπτῃ* (Cod. Pariſ. *ἐν ς'*) *οὕτω φησίν·*

ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβῃσιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ· καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες (Codex Pariſ. addit *πολλοὶ*) *ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας, βάλλει αὐτοὺς λίθοισι* (Cod. Pariſ. et *Phau.* *λίθοισιν*). *οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν* (Codex Pariſ. *ὑπ' ἀλλήλων*) *βάλλεσθαι, κτεί-*

νουσι τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος, Ὑπερήνορος· καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς (*Phau.* Κάδμος πολίτας κατῴκισεν) ἐν Θήβαις.

Schol. Pindar. Isthm. 7, 13. Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

Apollodor. 3, 4, 1. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Κάδμος, ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ᾽ αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ᾽ ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν.

De Cadmi genere v. ad fragm. XV. Cadmum Phoenicium, non Aegyptium, Thebas venisse ostendit *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui idem c. 10. sua adhuc aetate monstrari dicit locum, vbi Cadmus occisi ab ipso draconis dentes seuerit. Occidit autem draconem iuxta τὴν Ἀρητιάδα κρήνην, vt est in *Hellanio.* fr. XXVI. h. e. κρήνην Ἄρεος, quae appellatio legitur ap. *Eurip.* Suppl. 660. cf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 684. Aeetes, qui Solis et Perseidis, h. e. filiae Persei, quae Πέρση vocatur ab *Homero* Od. κ, 159. filius fuisse traditur ab *Hesiodo* theog. 956. et quem alii patrem, alii fratrem Circes faciunt (v. *Schol. Apollon.* 3, 200.), fuit rex Colchidis, qui habuit tauros illos ignivomos, de quibus fragm. XXII. dicetur. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Hunc Aeeten a Minerua dimidiam dentium partem accepisse narrat *Apollod.* §. 23. De iis, quae sequuntur, cf. *Hellanic.* fragm. LXXVII. et quos *Creuzerus* P. I. Meletematum e disciplina antiquitatis p. 92. sq. laudauit.

Occiso dracone Cadmus regnum Thebanum accipit, et ab Ioue donatur vxore Harmonia, de cuius parentibus v. ad *Hellanic.* fr. LXXI. Has nuptias ornarunt omnes dii sua praesentia, Musae etiam cantu. v. *Hellanic.* fr. XXVI. et *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui Thebis in foro ait locum monstrari, vbi illae cecinerint. Idem *Pauſ.* 3, 18. p. 256. vidit in tripode quodam hanc histo-

riam insculptam, qua de re scripsit haec: *ἐς τὸν γάμον τὸν Ἁρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοί.* Porro Cadmus Harmoniae dedit peplum, vt tradit *Apollod.* 3, 4, 2. et *τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον* (h. e. monile praeclare et summa arte elaboratum, de quo v. *Pauf.* 9, 41. et *Hellanic.* fragm. CIII.), *ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν.* Conf. de his *Scholia in Platonem* p. 191. sq. edit. *Ruhnken.*

In numero liberorum Cadmo et Harmonia natorum nobiles maxime sunt Ino et Semele, illa Athamantis vxor, mater Melicertae, quae tandem dea facta et Leucothea dicta est, haec mater Bacchi. v. *Apollod.* 3, 4, 2. sqq. De his omnibus haud dubie fusius egerat Pherecydes. Videamus narrationum eius reliquias.

Suidas: *Ὕης, Ὕου. ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος. ἐπειδὴ, φησὶν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης, τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι· καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς, Ὑάδας.*

Bacchum cognominatum fuisse Hyen, ex aliis etiam veterum locis ostendit *Valef.* ad *Harpocr.* p. 101. A *Schol. Aristoph.* auu. 874. vocatur *Ὕας.* Eadem fere, quae *Suidas*, habent *Photius* in Lexico p. 452. *Etymol. M.* et *Phauorin.* nisi quod hi post *ἐπειδὴ* omittunt *φησὶ*, et pro *λέγεσθαι* exhibent *λέγει*, et *Ὕδας* pro *Ὑάδας*, *Photius* autem dat *τὴν Σεμέλην ὕειν λέγεσθαι.* Sed *Ὕην* pro *ὕειν* scribendum esse recte iudicat *Schleusnerus* Animaduerss. ad *Photii* Lexicon p. 120. *Clidemi* rationem sequitur *Schol. Arati* Phaenomm. 172. *Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς* (Hyadas) *εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι, τρεῖς. Ἀχαιὸς δὲ, δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης, ζ'. ἡ δὲ προσωνυμία ἐστὶν, ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ὕης δὲ, ὁ Διόνυσος.*

Vberius Hyadas describit Pherecydes ap. *Schol. Homer*, Il. σ, 486.

τοὺς ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ Ταύρου ἑπτὰ ἀστέρας κειμένους. καλοῦνται δὲ Ὑάδες, ἤτοι διὰ τὴν πρὸς τὸ υ στοιχεῖον ὁμοιότητα, ἢ ἐπειδὴ αἴτιοι ὄμβρων καὶ ὑετῶν καθίστανται. Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ γεννηθέντα Διόνυσον ταῖς Δωδωνίσι Νύμφαις τρέφειν ἔδωκεν, Ἀμβρωσίᾳ, (Villoif. Ἀμβροσίᾳ) Κορωνίδι, Εὐδώρῃ, Διώνῃ, Αἰσύλῃ, Πολυξοῖ (Villoif. Πολυξώ.) αὗται θρέψασαι τὸν Διόνυσον, περιῄεσαν (Villoif. περιήρχοντο) σὺν αὐτῷ, τὴν εὑρεθεῖσαν ἄμπελον ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις χαριζόμεναι. Λυκοῦργος δὲ μέχρι τῆς θαλάσσης συνεδίωξε (Villoif. ἐδίωξε) τὸν Διόνυσον. ἐκείνας δὲ ἐλεήσας ὁ Ζεὺς κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (Villoif. Φερεκύδει).

Ibid. paullo poſt: Φερεκύδης, καθάπερ εἴρηται, (Villoif. καθὰ προείρηται), τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας Νύμφας φησὶ εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. ἃς παρακαταθέσθαι τὸν Διόνυσον Ἰνοῖ (Villoif. τῇ Ἰνοῖ) διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον. καθ᾽ ὃν καιρὸν καὶ αὐτὰς Λυκοῦργος ἐδίωξε.

Hygin. poet. aſtron. 2, 21. p. 395. *Hyades Pherecydes Athenienſis Liberi nutrices eſſe demonſtrat, numero ſeptem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina ſunt haec: Ambroſia, Eudora, Pheſyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae, et praeter Ambroſiam omnes ad Thetyn profugiſſe, vt ait Aſclepiades. Sed vt Pherecydes dicit, ad Thebas Liberum perlatum Iunoni tradiderunt. Quam ob cauſſam ab Ioue gratia eis eſt relata, quod inter ſidera ſunt conſtitutae.*

Schol. Germanici ad Taurum v. 173. p. 105. *In ſigno Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides Nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captiuitatem timentes fugerent Thebas, ne ſibi a Iunone aliquid paterentur, Iupiter coelo illatas ſideribus honorauit, Hyadesque appellauit, quod na-*

scente Libero eas inuenerit, quas in signum temporis posuit, vel quod sint pluuiales: ὕειν enim pluere *est, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum Y litterae positae sunt.*

Idem *Schol.* ad v. 254. sqq. p. 114. similia de Pleiadibus narrat: *Pleiades a pluralitate Graeci vocant: Latini, eo quod vere exoriantur, Vergilias dicunt. Dicit autem Pherecydes Athenaeus, septem sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula: et pro eo, quod Liberum educauerunt, a Ioue inter sidera sunt relatae.*

Ad vtrumque huius Scholiastae locum conf. *Hellanici* fragm. XXIIII.

Hi loci, quanquam fere omnes corrupti sunt, mutuum tamen sibi auxilium praestant. Sic in primo loco deest septimum Nymphae nomen *Φαιώ*, quanquam id *Hesiodus* quoque habet in fragmento, quod seruauit *Scholiastes Arati* v. 172. In illo fragmento est etiam *Φαισύλη* pro *Αἰσύλη*, et memoratur *Κλέεια*, sed neque *Ἀμβροσία*, neque *Πολυξὼ*, neque *Διώνη*. Pro hoc autem *Valckenar.* Animaduerss. ad *Ammon.* 3, 12. p. 208. (159.) reponendum arbitratur *Θυώνη*, quia *Dione* Bacchi fuit mater, *Thyone* nutrix, quam in rem affert versum *Panyasis*, a *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 175. allatum. In *Hygino* contra pro *Phesyle* scribendum videtur *Phaesyle*, et *Thyone* pro *Thyene*, et *Inoni* pro *Iunoni*. Dodone, vt constat, erat vrbs Epiri, in confinio Molossidis ac Thesprotidis, vbi erat templum et oraculum Iouis celeberrimum. Nymphae autem Dodonides non vno modo numerantur et nominantur. *Hyginus* enim fab. 182. ita de iis: „Oceani, inquit, filiae, Idothea, Althaea, Adrasta (*Munckerus* emendat: Ida, Amalthea, Adrastea). alii dicunt Melissei filias esse, Iouis nutrices, quae Nymphae Dodonides dicuntur. alii Naiades vocant: quarum nomina, Cisseis, Nysa, Erato, Eriphia, Bromie, Polyhymno (pro qua fab. 192. est Polyxo): hae in monte Nysa munere

alumni potitae sunt, — et deposita senectute in iuuenes mutatae sunt, consecrataeque postea inter sidera Hyades appellantur. alii tradunt vocitatas Arsinoe, Ambrosie, Bromie, Cisseis, Coronis." Apud *Apollodor.* 3, 4, 3. non Dodonides antea vocatae dicuntur, sed Nyseides, *Νύμφαι ἐν Νύσσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσαι.* ad q. l. vid. *Heyn.* p. 563. sq. omninoque rem aliter narrauerant Prasiarum in Laconica incolae. v. *Pauf.* 3, 24. Sed in eo ab omnibus consentiri vidi, Bacchi nutrices fuisse Nymphas. Et recte eas vocari sic posse ostendit *Athenaeus* 11; p. 465. B. *αἱ γὰρ ἄμπελοι*, inquiens, *πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι.* Neque vero Nymphae istae, sed ipse Bacchus, non vitem tantum, sed etiam reliquas arbores mites ac satiuas, non hominibus omnibus, sed Atheniensibus praebuit, si quidem sequimur *Scholiastas Aristidis* ad Panath. p. 185. ed. *Iebb.* quorum verba mutila et corrupta e Codicibus MSS. protulit *Creuzerus* Meletematum P. I. Lips. 1817. 8. p. 20. not. 15.

E LIBRO VI.

XVII.

Schol. Apollon. 2, 1253. et ex eo *Phauorin.* in v. *Χαλκιόπην*· *Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ* (Codex Paris. omittit verba *ἐν ἕκτῳ*, et sequens nomen scribit *Νηνίαν*) *Εὐηνίαν αὐτήν φησι καλεῖσθαι.*

Idem Scholiastes addit, hanc Aeetae filiam etiam *Χαλκιόπην* et *Ὀφιοῦσαν* cognominatam esse. Potest hoc verum putari. Sed potest etiam dici, plures Aeetae filias cum vna illa tanquam nobilissima, quippe quam pater Phrixo vxorem dedit, confusas fuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Fortassis tamen verum nomen fuit

Ἰοφῶσσα. v. infr. fragm. XXXX. Ceterum Ophiusa olim dicta est Rhodus, ob serpentium multitudinem. v. *Hygin.* poet. astron. 2, 4.

XVIII.

Schol. Apollon. 1, 23. Φερεκύδης ἐν τῇ ϛ΄, Φιλάμμωνα φησὶ καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι (cum Argonautis)· εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας.

Philammonis huius genus e Pherecyde refert *Schol. Homer.* Odyss. τ, 432. Φιλωνὶς ἡ Δηΐονος θυγάτηρ, οἰκοῦσα τὸν Παρνασσὸν, ἐν αὐτῷ παρελέχθη καὶ Ἀπόλλωνι. εἶχε γὰρ τὸ κάλλος ἐράσμιον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τοὺς θεοὺς ζηλοτυποῦντας κατὰ τὸ αὐτῇ (*Buttmann.* αὐτὸ) θελῆσαι μίσγεσθαι. εἶτα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται Φιλάμμων ἀνὴρ σοφιστὴς, ὃς καὶ πρῶτος ἐδόκει χοροὺς συστήσασθαι παρθένων, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ Αὐτόλυκος, ὃς οἰκῶν τὸν Παρνασσὸν πλεῖστα κλέπτων ἐθησαύριζεν. εἶχε γὰρ ταύτην τὴν τέχνην παρὰ τοῦ πατρὸς, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτε κλέπτοι τι, λανθάνειν, καὶ τὰ θρέμματα τῆς λείας ἀλλοιοῦν εἰς ὃ θέλοι μορφῆς, ὥστε πλείστης αὐτὸν δεσπότην γενέσθαι λείας. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Deion s. Deioneus, rex Phocidis vel potius Phthiotidis (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 144.), dicitur e Diomede, Xuthi filia, Asteropaeam genuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 4. Sed cum *Apollodorus* nec Diae meminerit, quae et ipsa fuit Deionis filia (v. fragm. LXVIII.), nihil obstat quo minus Philonidem quoque ab eo omissam dicamus. Memorat eam *Conon* narrat. 7. Sed *Hyginus* fab. 200. Daedalionis filiam vocat. παρελέχθη, nisi vitiose editum est, habet nouam plane notionem, vt sit: *ab Apolline fuit adamata.* Recte vero ante verba καὶ Ἀπόλλωνι *Munckerus* ad *Hygin.* l. l. omissum putat nomen Ἑρμῇ, quod sane desiderari videtur a sequentibus.

Et *Buttmannus* legendum putat *παρελέχθη καὶ Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλλωνι.* Participium *ζηλοτυποῦντας* non habet, vnde pendeat, nisi intelligere velimus *εἶναι* vel *γενέσθαι*, et ante genitiuum *Ἑρμοῦ* desideratur particula *δὲ*, quam *Buttm.* inseruit. Autolycus ap. *Pauſ.* 8, 4. p. 605. dicitur *οἰκῶν μὲν ἐν τῷ ὄρει τῷ Παρνασσῷ, λεγόμενος δὲ Ἑρμοῦ παῖς εἶναι, Δαιδαλίωνος δὲ ὢν τῷ ἀληθεῖ λόγῳ.* Ab *Apollodoro* 1, 9, 16. recenſetur in Argonautis, non minus quam Lynceus et Idas, quos Apharei filios fuiſſe ait. Matrem, Arenen, Oebali filiam, addit 3, 10, 3. De hac videtur Pherecydem ſecutus.

Schol. Apollon. 1, 152. *Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησίν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις· Πείσανδρος, Πολυδώρην· Θεόκριτος, Λαοκόωσαν. οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις.*

Similia, vel potius mutatis tantum verbis eadem, ex Codice Pariſ. *Schaeferus* edidit: *Ἀρήνην Φερεκύδης φησὶν μητέρα γεγονέναι Λυγκέως καὶ Ἴδου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἀρήνη* etc. Scilicet *οἱ περὶ Ἴδαν* ſignificat *Idas eiusque frater.* Ceterum quae Scholiaſtes Apollonii in priori loco de Orphei genealogia affert, ea poſſunt quidem ex Aſclepiade quodam deſumpta putari, ſed non ita debent intelligi, vt Pherecydes ipſe Aſclepiadem auctorem ſecutus ſit, quum nullus notus ſit Aſclepiades Pherecyde vetuſtior.

Oeagri proprie, ſed e vulgari fama Apollinis, et Calliopes filius atque adeo frater Lini dicitur Orpheus ab *Apollod.* 1, 3, 2. et *Hygin.* fab. 14. cf. *Pauſ.* 9, 30. p. 768.

XVIIII.

Schol. Apollon. 2, 181. *ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε* (Codex Pariſ. *Θυνοὶ*) *καὶ Παφλαγόνες), Φερεκύδης ἐν τῇ ϛ' φησί.*

Phineus a Pherecyde, vt ab Heſiodo, Aſclepiade

et Antimacho, dictus fuit Phoenicis illius, qui patrem Agenorem habuit, et Cassiepeae filius, teste *Schol. Apollon.* 2, 178. Pro Agenoris filio eum habuit *Hellanicus* fragm. 83. qui cum nostro consentit de regni ambitu. cf. *Hygin.* fab. 19. Cassiepeam *Apollodorus* 3, 1, 2. vocat Cephei vxorem. Sed possunt et Cepheus et Phoenix coniugem hoc nomine habuisse.

XX.

Schol. Apollon. 2, 271. *ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς* (Harpyias) *ἐδίωκον* (Boreae filii), *Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.*

Hi Boreae filii, Zetes et Calais, de quibus vid. *Apollod.* 1, 9, 16. et 21. cum notis *Heynii* p. 192. sqq. artificibus etiam extiterunt operum argumentum. Certe Amyclis tale opus visebatur. v. *Paus.* 3, 18. p. 256. De Harpyiis sufficiet verba *Tzetzae* ad *Lycophr.* 167. attulisse: *Ἅρπυιαι δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ, καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἴριδος ἀδελφαὶ, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικὰ, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας Ἐράσειαν καὶ Ἀρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος.* De mari Aegaeo dicetur infra, fragm. LXII.

XXI.

Schol. Apollon. 2, 299. *Φερεκύδης ἐν ς'* (Codex Paris. *ἐν τῇ γ'*) *φησιν, ὡς τὸ σπέος αὐτὰς* (Harpyias) *φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.*

De hoc *λόφῳ Ἀργινοῦντι* nil mihi innotuit.

XXII.

Schol. Apollon. 2, 411. Agrum illum Marti sa-

crum, quem *Apollonius* Τετράγυιον vocat, et quem Aeetes duobus tauris aeripedibus et ignivomis iunctis colebat, πεντηκοντόγυιον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ἕκτῃ.

Codex Parisinus omisit verba ἐν τῇ ἕκτῃ.

De tauris ipsis haec habet idem *Schol.* ad v. 230: ὅτι χαλκόποδες οἱ ταῦροι καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί. Quibus descriptionibus nihil significari nisi tauros laboribus egregie ferendis facile pares, ac robustissimos, viri docti omnes consentiunt.

E LIBRO VII.

XXIII.

Schol. Apollon. 4, 156. Φερεκύδης φησὶν ἐν ἑβδόμῳ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.

Eadem narraverat *Herodorus.* (v. *Schol. Apollon.* 4, 87.) Sed *Apollonius* 4, 156. sqq. *Antimachum* secutus, item *Hyginus* fab. 22. et *Apollod.* 1, 9, 23. hunc draconem, velleris aurei custodem, dixerunt a Medea per venena fuisse sopitum tantummodo.

XXIIII.

Schol. Apollon. 4, 223. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ*) τὴν Μήδειαν φησὶν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας. ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι, καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν.

---

*) E Codice MS. Paris. *Brunckius* in Fragmm. *Sophocl.* p. 649. edidit ἐν τῷ τετάρτῳ, ut *Schaeferus* T. II. editionis *Apollonii Rhod.* p. 283. ἐν τῷ δ'. Reliquas lectionis diversitates, quum exigui momenti sint, non curo.

Et ad v. 228. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ, διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον, καὶ μελίσαντες ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. multis narrat Medeae historiam, fecutus et alios auctores et vero etiam Pherecydem. Apfyrtus tefte *Cic.* de N. D. 3, 19. apud *Pacuuium* eft Aegialeus, fed illud nomen veterum litteris vfitatius. A Pherecyde vocatus fuit Ἄξυρτος, vt colligo e *Schol. Eurip.* Med. 167. ὁ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. nifi forte corruptus eft locus. Certe fere vnice mihi placet coniectura *Matthiae* ad *Schol. Eurip.* Med. 169. propofita: διὰ τοῦ ζ, hoc eft, libri feptimi pluribus locis, vt vir doctus fcite hanc formulam interpretatur. Latine dicas etiam: *paffim libro feptimo* fiue *per librum feptimum.* Nam διὰ fic fimpliciter pro ἐν poni non poteft. Erat frater Medeae. v. *Apollod.* 1, 9, 24. qui dicit, Medeam fratris interfecti membris difperfis Aeetam patrem moratum effe. Quae quidem videtur fuiffe maxime vulgaris traditio, quod intelligi poteft e *Cic.* legi Manil. 9. *Ennio* ap. *Cic.* de N. D. 3, 26. *Ouidio* trift. 3, 9, 27. fq. etc. Quum vero ea non magnopere differat a Pherecydis narratione, recte dicere poffumus cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 208. Apollodorum fecutum effe Pherecydem.

XXV.

Schol. Homer. Odyff. λ, 320. Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως, ἐν τῇ Θορικῶν κατῴκει. θέλων δὲ τῆς γυναικὸς ἀποπειρᾶσθαι, λέγεται εἰς ἀποδημίαν ἐπὶ ἔτη ὀκτὼ, καταλιπὼν αὐτὴν ἔτι νύμφην οὖσαν. ἔπειτα κατακοσμήσας, καὶ ἀλλοειδῆ ἑαυτὸν ποιήσας, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἔχων κόσμον. καὶ πείθει τὴν Πρόκριν δέξασθαι τοῦτο, καὶ συμμιγῆναι αὐτῷ. ἡ δὲ Πρόκρις ἐποφθαλμίσασα τῷ κόσμῳ, καὶ τὸν Κέφαλον ὁρῶσα κάρτα καλὸν, συγκοιμᾶται αὐτῷ. ἐκφήνας δὲ ἑαυτὸν ὁ Κέφαλος, αἰτιᾶται τὴν Πρό-

κριν. οὐ μὴν ἀλλὰ καταλλαγεὶς ἐξέρχεται ἐπὶ θήραν. πυκνῶς δὲ αὐτοῦ τοῦτο δρῶντος, ὑπώπτευσεν ἡ Πρόκρις, ὅτι μίσγεται γυναικὶ ἑτέρᾳ. προσκαλεσαμένη οὖν τὸν οἰκέτην ἔλεγεν εἰ σύνοιδεν. ὁ δὲ θεράπων ἔφη τὸν Κέφαλον ἰδεῖν ἐπί τινος ὄρους κορυφὴν, καὶ λέγειν συχνῶς· ὦ Νεφέλα (*Buttm.* νεφέλη), παραγενοῦ. καὶ τοῦτο μόνον συνειδέναι. ἡ δὲ Πρόκρις ἀκούσασα ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν, καὶ κατακρύπτεται. καὶ τὸ αὐτὸ λέγοντος αὐτοῦ πυθομένη, προστρέχει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Κέφαλος ἰδὼν αὐτὴν αἰφνιδίως, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεται. καὶ ὥσπερ εἶχε βάλλει μετὰ χεῖρα ἀκοντίῳ τὴν Πρόκριν, καὶ κτείνει. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἐρεχθέα, θάπτει πολυτελῶς αὐτήν. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ζῇ. (ἐν τῇ ἑβδόμῃ Buttm.).

Omnino cf. *Eustath.* ad h. l. p. 1688, 20. De Cephalo eiusque temerario facto, propter quod ei iudicium in Areopago subeundum fuit, vid. ad *Hellanic.* p. 125. sq. vbi etiam Procridis et Erechthei breuis mentio facta est. In verbis ἐν τῇ Θορικέων, si recte haberent, intelligendus esset ablatiuus φυλῇ. Sed velim potius pro τῇ legere τῷ, sc. δήμῳ. Nam non solum Θοραὶ fuit δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, sed etiam Θόρικος, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, teste *Diodoro* in libro περὶ δήμων ap. *Harpocrat.* Θόρικον h. l. intelligendum esse docet *Anton. Liberalis* c. 41. cf. interpp. ad *Thucyd.* 8, 95. et *Meurs.* de pagis, in ipsius Opp. Vol. 1. p. 277—279. et in *Gronouii* thes. T. IV. p. 720. sq. *Buttmannus* quoque videtur ἐν τῷ Θορίκῳ legendum putasse. Verbum ἀποπειρᾶσθαι eodem modo constructum et eodem sensu adhibitum extat in *Schol. Theocr.* 3, 2. Pro verbo λέγεται vel aliud verbum ponendum est, quod significet *parat se*, vel quod magis placet, omissus esse putandus est infinitiuus ἀπελθεῖν, vel similis. Prius illud praetulit *Buttm.* λέγεται in ἔρχεται mutari iubens. Δέξεσθαι mutari debet in δέξασθαι, id quod *Buttm.* fecit. Post βάλλει aute μετὰ ex *Eustathio* inseri debet τῷ. *Pausanias* 1, 37. p. 91. ita narrat de Cephalo: Κέφαλον

τὸν Δηϊονέως, συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας, τὴν νῆσον οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται. μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις, φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Προκρίδος τῆς γυναικὸς φόνον. Similia habet *Antoninus* l. l. Idem *Pausanias* 10, 29. p. 870. picturam aliquam commemorat, in qua fuerit Procris, et post eam Clymene, sed ita vt haec tergum obuerteret: In Νόστοις tradi, Clymenem esse Minyae filiam (cf. *Schol. Apollon.* 1, 45. 230. et *Eusłath.* l. l. p. 1688. sq.) et Cephalo nupsisse, qui ex ea genuerit Iphiclum. Sed Procridem ait *Pausanias* omnium consensu dici ante Clymenen cum Cephalo consueuisse.

XXVI.

Schol. Homer. Odyss. λ, 289. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρὼ τοὔνομα, κάλλει εὐπρεπεστάτην, οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειεν τὶς βοῦς παρ' Ἰφίκλου. πάντων δὲ ἀπορουμένων, Βίας ὁ Ταλαοῦ μόνος ὑπέσχετο δράσειν τοῦτο. καὶ πείθει τὸν ἀδελφὸν Μελάμποδα, ῥέξαι τὸ ἔργον. ὁ δὲ καίπερ εἰδὼς ἅτε δὴ μάντις ὅτι ἁλώσεται ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν ὀφρὺν ἀφικνεῖται ἐπὶ τὰς βοῦς. οἱ δὲ φύλακες ἐνταῦθα καὶ οἱ βουκόλοι κλέπτοντα αὐτὸν λαμβάνουσι καὶ παραδιδόασιν Ἰφίκλῳ, καὶ δεθεὶς ἐφυλάσσετο, παρεζευγμένων αὐτῷ θεραπόντων δύο, ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ αὐτὸν ἐπιεικῶς ἐθεράπευεν, ἡ δὲ γυνὴ φαυλότερον. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ὀλίγον πρὸς τὸ τελειωθῆναι περιῄει, Μελάμπους ἀκούει ὑπερθὲν τινῶν σκωλήκων διαλεγομένων, ὅτι καταβεβρώκοιεν τὴν δοκόν. καὶ τοῦτο ἀκούσας καλεῖ τοὺς διακόνους, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκφέρειν, τῆς κλίνης λαμβανομένους τὴν μὲν γυναῖκα πρὸς ποδῶν, τὸν δὲ ἄνδρα πρὸς κεφαλῆς. οἱ δὲ αὐτὸν ἀναλαβόντες ἐκφέρουσιν. ἐν τοσούτῳ δὲ καὶ ἡ

δοκὸς καταϰλᾶται καὶ ἐπιπίπτει τῇ γυναικὶ, καὶ κτείνει αὐτήν. ὁ δὲ ἀνὴρ ἐξαγγέλλει τῷ Φυλάκῳ, ὁ δὲ Φύλακος Ἰφίκλῳ τὰ γενόμενα. οἱ δὲ ἐλθόντες παρὰ τὸν Μελάμποδα, ἐρωτῶσι αὐτὸν, τίς ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη μάντις εἶναι. οἱ δὲ αὐτῷ τὰς βοῦς ὑπισχνοῦνται δώσειν, ἐὰν μηχανήν τινα εὕρῃ παίδων γενέσεως Ἰφίκλῳ, καὶ πιστοῦνται ταῦτα. ὁ δὲ Μελάμπους βοῦν ἱερεύσας τῷ Διΐ, διαιρεῖ μοίρας πᾶσι τοῖς ὄρνισιν. οἱ δὲ ἔρχονται πάντες πλὴν ἑνὸς αἰγυπιοῦ. ὁ δὲ Μελάμπους ἐρωτᾷ πάντας τοὺς ὄρνιθας, εἴ τις οἶδε μηχανὴν, πῶς ἂν Ἰφίκλῳ γένοιντο παῖδες. ἀποροῦντες δὲ ἐκεῖνοι, κομίζουσι τὸν αἰγυπιόν. οὗτος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς εὐθέως εὗρεν. διώξας γὰρ τὸν Φύλακον μετὰ μαχαίρας τὸν Ἴφικλον ἔτι νεογνὸν ὄντα διὰ τὸ ἰδεῖν αὐτὸν ἄτοπόν τι ποιοῦντα. ἔπειτα τὸν Φύλακον μὴ καταλαμβάνοντα, πῆξαι τὴν μάχαιραν εἴς τινα ἄχερδον. καίπερ φῦναι αὐτὴν τὸν φλοιόν. τὸν δὲ Ἴφικλον διὰ τὸ δέος μηκέτι παῖδας ποιῆσαι. ἐκέλευσεν οὖν ὁ αἰγυπιὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἐν τῷ ἀχέρδῳ κομίζειν, καὶ ἀποσμήξαντα τὸν ἰὸν διδόναι ἀπ᾽ αὐτῆς πιεῖν ἐν οἴνῳ δέκα ἡμέρας Ἰφίκλῳ. γεννῆσαι δὲ αὐτῷ παῖδας ἐκ τούτου. ποιήσας δὲ ὁ Ἴφικλος τοῦτο, τὴν γονὴν ἀναῤῥώννυσι. καὶ ἴσχει Ποδάρκην παῖδα. καὶ δίδωσι τὰς βοῦς τῷ Μελάμποδι. ἃς λαμβάνει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ Βίαντι πρὸς γάμον, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες, Περιαλκὴς, καὶ Ἄρητος, καὶ Ἀλφεσίβοια. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ἑβδόμῃ.

De Neleo, Pyli rege, patre Neſtoris, ſtatim ponam aliam Pherecydis narrationem ex eodem Scholiaſta ad v. 280.

Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς παῖς, ἐξελασθεὶς ὑπὸ Πελίου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰωλκοῦ, ἀφίκετο εἰς Μεσήνην τῆς Πελοποννήσου. καὶ λαβὼν παρὰ ἐγχωρίων, τὴν Πύλον κτίζει. καὶ γαμεῖ Χλῶριν, τὴν Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου καὶ Φερσεφόνης τῆς Μίου θυγατέρα, βασιλεύει τε οὐ μόνον τῶν Πυλίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν

Ὀρχομενίῳ. καὶ γίνεται εὐδαιμόνων*). Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Fere eadem tradiderat *Hellanicus* fragm. XII. ad q. l. dixi de vrbe Iolco et Pylo. Neleus etiam a *Pausania* 10, 29. p. 870. dicitur filius Neptuni, Chloridis maritus. Distinguendus autem est, quod non feci in notis ad Hellanic. p. 52. a Neleo Attico, Codri filio, qui proprie dicebatur *Νειλεὺς*, si credere possumus *Eustathio* ad *Homer.* Odyss. λ, p. 1681, 55. Sed *Tzetzae* teste ad *Lycophr.* 387. ab Aeolibus tantum scribitur *Νείλευς*. Non vero Neleum, sed Pylum, filium Clesonis, deductis e Megaride colonis Lelegibus Pylum vrbem primum condidisse, quem paullo post Neleus et Pelasgi Iolco venientes expulerint, auctor est *Pausanias* 4, 36. in. a quo eodem 5, 16. p. 417. etiam Chloris dicitur Amphionis filia, vnde ap. eundem 9, 36. extr. vbi haec leguntur: *Νηλεὺς Κρηθέως* (non Neptuni: quae controuersia optime componi potest e *Schol. Homer.* Odyss. μ, 70. *Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα*, cf. ad *Hellanic.* p. 52.) *βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου*, *Hartungus* recte *Χλῶριν* innuebat legendum esse. Sed idem debebat *Ἰλασίου* quoque in *Ἰάσου* mutare. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 151. vbi etiam in nostro loco pro *τῆς Μίου* legi iubet *τῆς Μινύου*, vt intelligatur Orchomeni in Boeotia rex. Quae viri magni emendatio haud dubie vera est, et *Buttmanno* quoque probata. Quod si recte Scholiastes Pherecydem inspexit et diligenter exscripsit, non satis vera h. l. tradidisse putandus est Pherecydes. Neleus enim Pyliorum tantum rex fuit, non item Orchomeniorum. vid. *Heyn.* l. l. p. 589.

---

*) *Buttmannus* edidit *εὐδαιμονῶν*. Mihi neque *εὐδαιμόνων* placet, nisi scribatur *τῶν εὐδαιμόνων*, neque *εὐδαιμονῶν* verbo *γίνεται* iunctum. Mallem *γίνεται εὐδαίμων*.

Pherecydis locum priorem inprimis secutus videtur *Apollodorus* 1, 9, 12. Filiam Nelei *Πηρὼ* memorant quoque *Pauſ.* 10, 31. p. 876. *Euſtath.* ad Odyſſ. o, p. 1779, 52. ſqq. *Schol. Theocrit.* 3, 43. aliique, ſed non item *Schol. Apollon.* 1, 156. vbi Nelei vxores et filii recenſentur.

Phylace erat Theſſaliae oppidum, ad montem Othryn in Phthiotide. v. *Strab.* 9, p. 433. B. *Schol. Theocr.* 3, 45. Tyro erat Nelei mater, filia Salmonei ex Alcidice. v. *Homer.* Odyſſ. λ, 234. ſqq. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. Haec teſte *Euſtathio* p. 1685, 5. poſt patris mortem educata erat apud Deionem, vel, vt *Tzetzes* narrat, apud Cretheum, vtrumque Salmonei fratrem. (cf. *Apollod.* 1, 7, 3.) Sed mortuo Deione nepos eius et ſucceſſor in Phylaces regno, Iphiclus ſ. Iphicles, quaedam bonorum, quae Tyro in eius aedibus poſſederat, in his egregias boues, mala fraude ſibi vindicauit. Neleus igitur matris amore ductus fecit id, quod hic narratur. *Pauſaniae* aetate in vrbe Pylo monſtrabatur adhuc ſpelunca, in qua et Neſtoris et noſtri Nelei boues, quas Theſſalicas putat, dicuntur ſtabulatae eſſe. v. *Pauſ.* 4, 36. p. 371. ſq.

In genitiuo *Ταλαοῦ* intelligi debet nomen *πατήρ*. cf. *Apollod.* 1, 9, 13. etc. *Buttmannus* vult *ὁ Ἀμυθάονος*, negans nomen *πατὴρ* ſubaudiri poſſe. Nam pater Biantis fuit Amythaon, filius Crethei atque Tyrus. Atqui nomen *πατὴρ* in talibus ſaepe omitti, notum eſſe poterat ex iis, quae partim a *Lamberto Bos* in Ellipſibus Graecis, partim a me ipſo in Proluſione I. de nominibus Graecorum p. 12. dicta ſunt. Melampus, vates ſatis nobilis, (v. *Herodot.* 2, 49.) cui Megarenſes in oppido Aegiſthenis templum exſtruxerunt et ſacra fecerunt, auctore *Pauſania* 1, 44. p. 107. dicitur inprimis beſtiarum ſermones intellexiſſe, *οἷα ὑπὸ δρακόντων καθαρθεὶς τὰ ὦτα*, quae ſunt verba *Euſtathii* p. 1685, 24. cf. *Schol. Apollon.* 1, 118. Talia fingebant olim ad augendam artis vaticinandi peritiam. Per *τὴν ὀφρύν*

poteſt tumulus quidam ſiue collis intelligi, in quo fortaſſis paſcebantur boues. Certior tamen eſt *Barneſii* emendatio, Ὄθρυν, etiam *Buttmanno* probata, ex *Theocriti* Idyll. 3, 43. Pro ἐφυλάσσετο, quod etiam *Euſtathius* p. 1685, 20. exhibet, vulgo male legitur ἐφυλάσσατο. Pro περήει reſcripſi περιήει. Verba λαμβανομένους (Nam ita haud dubie reponi debet pro λαμβανόμενος), τὴν μὲν γυναῖκα — κεφαλῆς, quomodo capienda ſint, docet *Euſtath.* p. 1685, 26. δραξαμένους τὴν μὲν γυναῖκα, τῶν κάτω τῆς κλίνης· τὸν δὲ ἄνδρα, τῶν πρὸς τῇ κεφαλῇ. Phylacus erat Deionis filius, pater Iphicli. Hic Iphiclus diſtinguendus eſt ab illo, qui Theſtii filius et Argonauta fuit. v. *Apollod.* 1, 9, 16. Noſtrum enim negauit Pherecydes in argonautarum numero fuiſſe.

Schol. Apollon. 1, 45. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἴφικλος. ἐπισημαίνεσθαι δ᾽ ἄξιον, ὡς οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

In verbis αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς hoc vltimum σπορᾶς videtur abeſſe poſſe. Certe non eſt in *Euſtath.* p. 1685, 32. Sed poteſt etiam σπορὰ de ipſis filiis intelligi, vt ἀπαιδία σπορᾶς eodem modo dictum ſit, quo ap. *Sophocl.* Electr. 36. ἄσκευος ἀσπίδων, ap. *Eurip.* Electr. 1130. οἶκος ἀγείτων φίλων (pro quo Helen. 531. eſt ἄφιλος φίλων,) Andromach. 714. ἄπαιδας τέκνων. ad quem locum et ad v. 612. vid. *Barneſ.* Sed *Buttm.* bene coniicit ſcribendum αἰτίαν τῆς ἄπαιδος σπορᾶς. Pro διάξας ſine vlla dubitatione reſcribendum eſt διᾶξαι. ἄχερδος eſt genus ſpinae, conficiendis ſepibus aptum. v. *Euſtath.* ad Odyſſ. ξ, p. 1748, 47. qui tamen p. 1685, 33. explicat per pyrum agreſtem. *Schol. Theocr.* l. l. ſimpliciter δένδρον habet Omnino nihil certi de hac planta habemus. Quae dici poterant, collegit *Beckmannus* ad *Ariſtot.* de mirabilib. auſcultationib. c. 155. p. 321. ſq. Pro καίπερ φῦναι αὐτὴν legendum eſt καὶ περιφῦναι αὐτῇ, np. μαχαίρᾳ. v.

Eustath. l. l. Verba ἀπ' αὐτῆς paullo remotiora sunt, quam vt commode possint ad μάχαιραν referri. Mallem ἀπ' αὐτοῦ, np. ἰοῦ. cf. *Schol. Theocr.* et *Eustath.* ll. ll. Pro γεννῆσαι δὲ αὐτῷ. melius videtur γεννήσειν δὲ αὐτὸν, vel, quae est *Buttmanni* coniectura, γενήσεσθαι δὲ αὐτῷ. *Podarces* hic non confundendus est cum alio Podarce, qui postea sub Priami nomine satis nobilitatus est, filio Laomedontis. v. *Apollod.* 2, 6, 4. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335, 337. Pro ὃς λαμβάνει αὐτὴν, in quibus manifesta lacuna est, ex *Eustath.* p. 1685, 44. haec saltem possent reponi: ὃς λαμβ.. καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον, δίδωσιν εἰς ἕδνον τῷ Νηλεῖ, καὶ τὴν Πηρὼ λαμβάνει αὐτὴν τῷ. — *Buttm.* edidit: ὃς λαβὼν καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον δίδωσι Νηλεῖ ἕδνα τῆς Πηροῦς. καὶ λαμβάνει etc. Ἄρητος ap. *Apollon. Rhod.* 1, 118. est Ἀρήϊος, vbi alius quoque Biantis filius, Talaus, commemoratur. Et haud dubie Ἄρητος est vitiosa scriptura. v. *Burmann.* catalog. Argonaut. in v. Areius. Ἀλφεσίβοια extat etiam ap. *Theocrit.* 3, 45. Sed ap. *Eustath.* male editur Ἀλκεσίβοια.

De Nelei et Nestoris posteris Pherecydem multa, quae nunc nescimus, narrasse puto. Nestor filium habuit Antiochum, Antiochus Paeonem. Neleus praeter Nestorem genuit Periclymenum, Periclymenus Penthilum, non confundendum illum cum eo, de quo ad Hellanici fragm. V. dixi p. 46. Penthilus Borum, Borus Andropompum, Andropompus Melanthum. Melanthus cum Paeonis posteris, cum Alcmaeone aliisque Nestoris nepotibus ab Heraclidis e Messenia pulsi Athenas se receperunt, et nomen praebuerunt duabus nobilibus gentibus, Paeonidarum et Alcmaeonidarum. Melanthus Thymoeten, filium Oxynthae, vltimum e Thesei posteris Athenienfium regem, expulit et regnum inuasit. v. *Pauf.* 2, 18. p. 151. sq. Huius Melanthi filius erat nobilissimus ille Codrus (v. *Pauf.* 1, 19. p. 45.), de cuius morte omnia nota sunt. cf. supra §. 12. Codrus praeter Medontem, Nileum et alios, filium

habuit Androclum. De hoc nobis aliquam Pherecydis narrationem seruauit *Strabo* 14, p. 632. C.

ταύτης (τῆς Ἰωνικῆς παραλίας). φησὶ Φερεκύδης Μίλητον μὲν, καὶ Μυοῦντα, καὶ τὰ περὶ Μυκάλην καὶ Ἔφεσον, Κᾶρας ἔχειν πρότερον· τὴν δ' ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ἧς Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγας· ἐκβληθῆναι δ' ἀμφοτέρους ὑπὸ τῶν Ἰώνων, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Καρίας ἐκπεσεῖν. Ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ βασιλέως Ἀθηνῶν· γενέσθαι τοῦτον Ἐφέσου κτίστην.

Scilicet Androclus non solus, sed cum fratribus Nileo, Cyareto aliisque, cum parte Thebanorum, Orchomeniorum, Phocensium et Abantum, colonias Ionum deduxit in Asiam, vbi varias regiones occuparunt: Nileus Miletum, olim Anactoriam dictam, Androclus Ephesum atque Samum, Cyaretus Myunta. Fuit haec tertia Graecorum colonia, quam quidem deducebant duces barbari proprie, non Iones. Codri enim filii, vt vidimus, matribus tantum Atheniensibus nati paternum genus a Messeniis ducebant. v. *Pauf.* 7, 2. sq. cf. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 226. sq. Pro Ἀγκαῖος vulgo male legitur ἀναγκαῖος. Ancaeus enim, distinguendus ab eo, de quo fragm. XXVII. dicetur, teste *Asio* ap. *Pauf.* 7, 4. et *Schol. Apollon.* 2, 868. erat filius Neptuni ex Astypalaea, et imperabat illis populis, qui Leleges dicebantur. Leleges autem et Cares omnem illam regionem tenuisse, quae postea Ionia dicebatur, testantur etiam *Strabo* 7, p. 321. D. et *Herodot.* 1, 142. Ceterum ex iis, quae dicta sunt, intelligitur, quam errauerit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 8, 5. vbi Neleum, Codri filium, haud dubie ideo a *Strabone* 14, init. dicit Pylium genere appellari, quia eodem Nelei nomine Nestoris quoque pater vsus fit.

Alia, quae huc pertinet, Pherecydis narratio extat ap. *Schol. Homer.* Odyss. o, 225. Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος παῖς, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διὰ τῆς μαντι-

κῆς τεράστια ἐποίει, οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτῷ (Mihi Buttmannus αὐτῶν) καὶ οὗτος ἐνδοξότατος ἆθλος ἐγένετο. τῶν γὰρ Προίτου θυγατέρων, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων, Λυσίππης καὶ Ἰφιανάσσης, διὰ τὴν ἀκμαιότητος (Buttm. τὴν ἐκ νεότητος) ἀνεπιλογιστίαν ἁμαρτουσῶν εἰς Ἥραν. παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεὼν, ἔσκωπτον αὐτὸν (Barnes. αὐτὴν) λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. καὶ διὰ ταῦτα μάντις ὢν παραγενόμενος ὁ Μελάμπους, ὑπέσχετο πάσας (Buttm. repone iubet πάντως) θεραπεύειν, εἰ λάβοι κατάξιον τῆς θεραπείας μισθόν. ἤδη γὰρ ἡ νόσος δεκαετὴς, καὶ ὀδύνην φέρουσα οὐ μόνον αὐταῖς ταῖς (Articulum omisit Buttm.) κόραις, ἀλλὰ καὶ τοῖς γεγεννηκόσιν. ἐπαγγειλαμένου (Buttm. ἀπαγγειλαμένου) δὲ τοῦ Προίτου τῷ Μελάμποδι καὶ μέρος τῆς βασιλείας, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων ἣν ἂν θέλοι (Buttm. ἐθέλοι) εἰς γάμον δώσειν, ἰάσατο τὴν νόσον ὁ Μελάμπους, διά τε ἱκεσιῶν καὶ θυσιῶν τὴν Ἥραν μειλιξάμενος, καὶ λαμβάνει πρὸς γάμον Ἰφιάνασσαν, ἕδνον αὐτὴν τῶν ἰατρειῶν καρπωσάμενος. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Proetus fuit filius Abantis et Ocaliae (v. *Apollod.* 2, 2, 1. cum notis *Heynii* p. 276.), et cum fratre Acrifio ita partitus eft regnum paternum, vt ipfe Heraeum, Midean, Tiryntha, et oram Argiuae regionis maritimam teneret, Acrifius vero maneret Argis. v. *Paufan.* 2, 16. p. 145. Alius Proetus fuit filius Therfandri, pater Maerae, de quo vid. fragm. LXXIII. Noftri Proeti filiae ap. *Apollod.* §. 2. vocantur Λυσίππη, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα. Cauffam infaniae varie tradunt veteres. Cum Pherecyde tamen magis quam ceteri confentit *Acufilaus* apud *Apollodorum*: διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. In fequentibus verbis dura quaedam anacoluthia eft: ἁμαρτουσῶν — παραγενόμεναι — καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὤν. Non tamen aliquid excidiffe putauerim. De loco, vbi Melampus fanauerit Proetidas, nihil habet Nofter, et videtur putaffe, id in ditione Proeti factum effe. Sed *Apollodorus* dicit, Sicyonem

eas a Melampode de montibus compulsas fuisse, priusquam vero illuc omnes peruenissent, natu maximam Iphinoen mortuam esse. Quae fama, quum Iphinoe non memoretur a Pherecyde, ignota fuisse ei videtur. *Pausanias* 8, 18. extr. τὰς θυγατέρας, inquit, τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσοὺς (oppidum olim in finibus Clitoriorum in Arcadia), καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην, Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι. Alias Ἡμέρας nomen hinc accepisse legitur Diana. v. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 236. Antea vero, vt idem in praecedentibus dicit, confugerant Proetides in speluncam montium, qui Aroanii dicebantur, supra Nonacrin. Haec omnia, quod iam dixi, videntur esse serioris aetatis figmenta. De aliis narrationum apud veteres differentiis vid. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 279—83.

E LIBRO VIII.

XXVII.

Schol. Apollon. 1, et 188. *Phauorin.* in v. Ἀγκαῖος· Φερεκύδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.

Hunc Ancaeum, qui Lycurgi Arcadis filius atque adeo nepos Alei vocatur (v. *Apollod.* 1, 8, 2. 3, 9, 1. sq.), Ἀρκὰς τὸ γένος ap. *Schol. Apollon.* 2, 118. ab apro Calydonio occisum fuisse, tradit etiam *Apollodorus* 1, 8, 2. it. *Pausan.* 8, 4. extr. vbi in Argonautarum numero ponitur. Sed paullo alia habet idem *Paus.* 8, 45. p. 693. τὸν ἐν Καλυδῶνι ὗν, Ἀγκαῖος ὑπέμεινεν ὁ Λυκούργου τρωθεὶς, καὶ Ἀταλάντῃ τοξεύει τὸν ὗν, καὶ ἔτυχε πρώτη τοῦ θηρίου· τούτων εἵνεκα αὐτῇ

κεφαλὴ τε τοῦ ὑὸς καὶ τὸ δέρμα ἀριστεῖα ἐδόθη. Alius Ancaeus, rex Sami, est apud *Callimach.* h. in Del. 50.

E LIBRO VIIII.

XXVIII.

Schol. Apollon. 1, 102. et *Phauorin.* in v. Ταίναρος· Φερεκύδης ἐν τῇ θ' φησὶν, ὅτι Ἔλατος, ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν.

Taenari in Spartae vicinia monumentum commemorat *Pauſ.* 3, 14. p. 240. Sed de Elato hoc, diuerſo ab Elato Arcade, de Icaro, non confundendo cum Daedali filio, de Erimeda et Damaſiclo nihil apud alios veterum inueni. De promontorio ipſo cf. *Barneſ.* ad *Eurip*, Cyclop. 291.

E LIBRO X.

XXVIIII.

Schol. Homer. ad Odyſſ. λ, 263. Amphion et Zethus Thebas muris cinxerunt διὰ τοὺς Φλεγύας, μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῶν Εὐρύμαχος ἤρμοσε τὰς Θήβας, ὥς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ.

Pro ἤρμοσε legendum eſt ἠρήμωσε. v. *Euſtath.* ad *Homer.* Odyſſ. λ, p. 1682, 55.

Schol. Apollon. 1, 735. et ex eo *Phauorin.* Ἀμφίων,

καὶ Ζῆθος τὰς Θήβας ἐτείχισαν. — Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς οἰκοδομῆς· διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο, βασιλεύοντι Κάδμῳ.

Haec vltima verba: βασιλ. Κάδμῳ, ab interpolatore profecta esse docte arbitratur *Heyn.* ad *Apollod.* p. 583. Codex Paris. Scholiorum Apollon. habet: διὰ γὰρ τοὺς Φλεγύας ἐχθροὺς ὄντας καὶ ὁμόρους. quae lectio sane praestat. Genus Amphionis et Zethi descripserat et rem vberius tradiderat idem Pherecydes, cuius narrationis reliquiae sunt ap. *Schol. Homer.* Il. ν, 302.

Φλέγυες, (*Villois.* Φλέγυιαι) Γόρτυναν κατοικοῦντες, παρανομώτατον καὶ λῃστρικὸν διῆγον βίον, καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χαλεπῶς ἠδίκουν. Θηβαῖοι δὲ, πλησιόχωροι ὄντες, ἐδεδοίκεισαν (*Villois.* ἐδεδοίκεσαν) καὶ μέχρι πολλοῦ, εἰ μὴ Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης, ἐτείχισαν τὰς Θήβας. Εἶχε γὰρ Ἀμφίων λύραν, παρὰ Μουσῶν αὐτῷ δεδομένην, δι' ἧς κατέθελγε καὶ τοὺς λίθους, ὥστε καὶ πρὸς τὴν τειχοδομίαν αὐτομάτως (*Villois.* αὐτομάτους) ἐπέρχεσθαι. Τούτων μὲν οὖν ζώντων, οὐδὲν οἱ Φλέγυες (*Villois.* Φλέγυιαι) τοὺς Θηβαίους ἠδύναντο διαθεῖναι κακόν. (*Villois.* omisit κακόν.) Θανόντων δὲ αὐτῶν, ἐπελθόντες σὺν Εὐρυμάχῳ τῷ βασιλεῖ, τὰς Θήβας εἷλον. Πλείονα δὲ τολμῶντες ἀδικήματα κατὰ Διὸς προαίρεσιν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διεφθάρησαν, — ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης. (*Villois.* plenius: διεφθ. οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.)

Est igitur hic Thebanus Amphion diuersus ab illo Iasi filio, patre Chloridis, de quo vid. ad fr. XXVI. Phlegyarum gens nomen habet a Phlegya, Orchomeni in Boeotia rege, Martis et Chryses filio, qui etiam vrbem aedificauit et suo appellauit nomine, in quam bellicosissimos Graecorum collegit. Valde illa inclaruit rei bellicae studio ac peritia (v. *Homer.* Il. ν, 301.), et inprimis infamis fuit ob latrocinia et vicinarum gentium depraedationes. Tandem etiam ipsum Apollinis Del-

phici templum diripere conati sunt. v. *Paus.* 9, 36. p. 782. 10, 7. *Ouid.* Metamm. 11, 413. sq. et de bello eorum cum Phocensibus cf. *Paus.* 10, 34. p. 885. qui idem 9, 9. eos incoluisse ait Minyadem regionem. Sed quomodo dici possint Γόρτυναν κατοικοῦντες, non satis intelligo. Gortyna enim erat vel Cretae vel Arcadiae oppidum. Fortassis tamen accipere debemus de illo oppido Macedoniae, quod et Gortynia et Gordynia dicebatur. At ita non erant Thebanis πλησιόχωροι. Scilicet hic videtur esse loci sensus: Phlegyes olim, scil. priusquam in Phocidem migrarent, Gortynam incolentes, s. dum Gortynam adhuc incolerent, etc. cf. *Pausan.* 10, 4. nisi quis Γόρτυναν malit in Γυρτῶνα mutare, quod erat Perrhaebicum oppidum. Certe *Strabo* 9, p. 442. B. olim dicit Phlegyas vocatos esse, qui postea Γυρτώνιοι fuerunt. Amphionis ac Zethi mater, *Antiope*, ab *Homero* quidem Odyss. λ, 260. dicitur Asopi filia, ab aliis vero, vt ab ipso Pherecyde, quem sequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 436., Nyctei. v. *Eusiath.* ad illum locum p. 1682, 43. Hos Antiopes filios non nisi lyrae cantu moenia exstruxisse, vetus quidem fama est, cuius narratores *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 94. laudauit, sed recentior tamen Homero. quod iam *Pausanias* obseruauit 9, 5. p. 720. Ἀμφίων καὶ Ζῆθος — Λύκου (qui fuit rex Thebanorum) τῇ μάχῃ κρατοῦσιν. ὡς δὲ ἐβασίλευσαν, τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔθεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης (quae Nympha ipsa quoque fuit Asopi filia. v. *Paus.* 2, 5. p. 122.). Tum affert locum *Homeri* Odyss. λ, 263—65. et ita pergit: ὅτι δὲ Ἀμφίων ἦδε καὶ τεῖχος ἐξειργάζετο πρὸς τὴν λύραν, οὐδένα ἐποιήσατο (Homerus) λόγον ἐν τοῖς ἔπεσι cf. *Eustath.* l. l. Pherecydes vero auctor fuit, Amphioni lyram illam a Musis esse donatam.

Schol. Apollon. 1, 741. et ex eo *Phauorin.*: λύραν Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ (*Phau.* ἱστοριῶν) δοθῆναι Ἀμφίονι φησὶ ὑπὸ Μουσῶν.

In Codice Parif. defunt verba *ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ.* Habuerunt autem Amphion et Zethus Locrum aedificationis focium. v. fragm. LXXII. *Eurymachus* fuit rex Phlegyarum. v. *Euftath.* l. l. Amphioni et Zetho commune monumentum, idque fimplex (*γῆς χῶμα τι οὐ μέγα*), pofitum fuiffe, narrat *Paufan.* 9, 17. p. 744. vbi etiam de Tithorenfium circa illud fuperftitione agit. cf. *Schol. Eurip.* Phoenn. 147. De mortis genere, quo Amphion obierit, controuerfia eft. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 595. Zethus, tefte *Paufania,* 9, 5. p. 721. prae triftitia mortuus eft, quum filium ex fe genitum mater ipfa interfeciffet. Eadem videtur Pherecydis fuiffe narratio, quod colligi poteft e *Schol. Homer.* Odyff. τ, 523.

τῇ Νυκτέως Ζεὺς μίγνυται. ἐξ ἧς Ζῆθος γίγνεται καὶ Ἀμφίων. οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι, καὶ καλοῦνται Διὸς κοῦροι Λευκόπολοι. (Bene *Buttmannus λευκόπωλοι.*) *γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Ἀηδόνα τὴν τοῦ Πανδαρέου. τῶν δὲ γίνεται Ἴτυλος καὶ Νηΐς. Ἴτυλον δὲ ἡ μήτηρ Ἀηδὼν ἀποκτείνει διὰ νυκτὸς, δοκοῦσα εἶναι τὸν Ἀμφίονος παῖδα, ζηλοῦσα τὴν τοῦ προειρημένου γυναῖκα, ὅτ' αὐτῇ* (*Buttm.* bene coniicit *ὅτι ταύτῃ*) *μὲν ἦσαν ἓξ παῖδες, αὐτῇ δὲ δύο. ἐφορμᾷ δὲ ταύτῃ ὁ Ζεὺς ποινήν. ἡ δὲ εὔχεται ὄρνις γενέσθαι, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἀηδόνα. θρηνεῖ δὲ ἀεί ποτε τὸν Ἴτυλον, ὥς φησι Φερεκύδης.*

Pertinent ad hanc hiftoriam verba *Homeri* Odyff. τ, 522. a *Schol. Theocr.* 3, 7. repetita de Aëdone: *παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον* vbi in *Schol. Theocr.* male edi *ὀλοφυρομένην* videtur. Huc referendus etiam eft locus *Schol. Eurip.* Phoenn. 1111.

Νηΐταις πύλαις] *ἢ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.*

Iam *Paufaniam* audiamus 9, 8. p. 727. *τὰς Νηΐτας ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε. ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν.* (*Valckenar.* ad *Schol. Eurip.*

p. 730. emendat: *καλοῦσι τὴν ἐσχάτην.*) *ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα Νῆϊς γένοιτο· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νήϊδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας.* Videtur igitur temporis longinquitate filia in filium mutata fuiſſe. Antiqua monumenta et alia memoratu digna, quae in vicinia huius portae reperiebantur, deſcribit idem c. 25.

Epigramma aliquod in Zethi monumento poſitum habet *Brunck.* in analect. T. I. p. 183. n. III. De interitu Plegyarum haec leguntur ap. *Pauſan.* 9, 36. p. 783. *τὸ Φλεγυῶν γένος ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων ὁ θεὸς κεραυνοῖς συνεχέσι, καὶ ἰσχυροῖς σεισμοῖς· τοὺς δὲ ὑπολειπομένους νόσος ἐπιπεσοῦσα ἔφθειρε λοιμώδης· ὀλίγοι δὲ καὶ ἐς τὴν Φωκίδα διαφεύγουσιν ἐξ αὐτῶν.*

Amphionis vxor, cui Antiope fecunditatem inuidit, fuit Niobe, Tantali filia, vt notum eſt. Quotnam liberos habuerit, magnus veterum diſſenſus eſt. Pherecydes quidem duodecim attulit.

Schol. Eurip. Phoenn. 162. *Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ϛ'. Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ϛ'. Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὤρην, Λαμίππην, Πελοπίαν.*

Apollodorus 3, 5, 6. recenſet ſeptem Niobae filios, totidemque filias. Eundem liberorum numerum ei tribuunt *Antipater Sidonius* in *Brunckii* analectis T. II. p. 17. n. XLII. et *Leonidas Alexandrinus* ibid. p. 193. n. XVI. Sed *Theodorides* ibid. p. 42. n. VII. *δυωδεκάπαιδα λοχείην*, *Hellanicus* fragm. XXII. quatuor filios et tres filias. Ceteros nunc non curo. Ipſe *Valckenarius* ad *Schol. Eurip.* l. l. p. 627. „Haec quidem, inquit, Niobidarum Pherecydea nomina, quantum commemini, nuſpiam alibi reperiuntur, praeter vltimum nomen *Pelopiae*, quod inter quatuordecim, ab his diuerſa, proſtat apud *Apollodorum*." Epitaphium Niobae, quod a *Schol. Sophocl.* Electr. 152. aliisque lauda-

tur, vulgo dicunt ab *Agathia* profectum eſſe. Sed *Brunckius*, qui illud in analecta ſua transtulit, T. III. p. 281. n. DCXIII. antiquius putat.

XXX.

Schol. Apollon. 4, 1396. *Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ,* (*Matthiae* l. l. hoc mutat in *τρίτῳ,*) *τῆς Ἥρας γαμουμένης* (Codex Pariſ. addit *τῷ Διΐ*) *φησὶ τὴν γῆν ἀναδοῦναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ Δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας, καὶ ὅτι αἱ Νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ* (Cod. Pariſ. *παρὰ*) *τὸν Ἠριδανὸν, ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρύσεα μῆλα. λαβεῖν δὲ αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ· εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα, δηλῶσαι τὸν τόπον. ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· ὃν κτείνει, καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τοὺς ὀπάονας, πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνουν* (Cod. Pariſ. *ἐξενοκτόνει*, ita vt ſolus Buſiris intelligatur). *ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης,* (Cod. Pariſ. *διά τε γῆς καὶ θαλάσσης*) *καὶ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα, καὶ ὀφθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, οἰκτείρει αὐτὸν ἱκετεύοντα· καὶ κτείνει τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετώμενον. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλ-*

θόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα, κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ (Cod. Parif. addit *τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων*), *καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν* (Cod. Parif. *βαστάζειν*) *τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα· διηγησάμενος τὸν ἆθλον. δοὺς* (Cod. Parif. *ἐπιθεὶς*) *δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ* (In eodem eft *τοῦ Ἡρακλέους*) *τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν* (Cod. Parif. *βαστάζειν*) *ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος, δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι. ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος, κελεύειν δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ πῆραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ὁ δὲ, καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ' Εὐρυσθέα, καὶ δεικνύει αὐτῷ ταῦτα.*

Hygin. poet. aftron. 2, 3. p. 361. ed. *Muncker. Ait Pherecydes, Iunonem cum duceret Iupiter vxorem, Terram inueniſſe* (leg. *veniſſe*) *ferentem aurea mala cum ramis. Quae Iunonem admiratam, petiiſſe a Terra vt in ſuis hortis ſereret, qui erant vsque ad Atlantem montem.*

Eratoſthenes cataſteriſm. 3. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν θαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὅς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄντα.*

Cum his locis omnino conferendus eſt *Apollod.* 2, 5, 11. *ἐν τῷ Ὠκεανῷ* ſignificat *in inſula quadam Oceani occidentalis.* Nam alias, vt etiam mox in noſtro loco, haec mala tribuuntur inſulis *Heſperidum.* de quarum

parentibus quam diuerſae ſint veterum traditiones, docuit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 413, vbi etiam egit de loco *Schol. Eurip.* Hippol. 742.

Φερεκύδης Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτάς.

in quo Heſperidas cum Nymphis ad Eridanum confuſas eſſe, recte ſtatuit. Erant enim Heſperi filiae, qui Atlantis vel filius vel frater erat (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 879.), atque adeo Coeli vel Iapeti neptides. v. *Diodor. Sic.* 3, 60. 4, 27. Earum inſulae et horti ab *Apollodoro* in Hyperboreis collocantur. quae videtur antiquiſſima fuiſſe traditio, nec iis quae Pherecydes narraſſe dicitur repugnat. Iobas enim, Mauritaniae rex, ap. *Athenae.* 3, p. 83. ponit eos in Libya: quam ſententiam ſecuti ſunt multi. Pherecydes autem in ſequentibus diſerte hoc negat. Dum enim Herculem non ad Heſperidas, ſed ad Atlantem veniſſe narrat, ſatis patet ab eo intellecta fuiſſe loca extra Libyam ſita. In eodem *Athenaei* loco multa disputantur de his aureis malis, vnde tandem efficitur, eſſe per ea citria intelligenda. cf. *Victor.* V. L. 32, 5. *Hyginus* Pherecydem non, vt *Scholiaſtes Apollonii*, μῆλα, χρυσᾶ ſeiunxiſſe ait a μηλέαις χρυσοῦν καρπὸν φερούσαις, ſed aurea mala cum ramis mali arboris coniuncta dixiſſe. De dracone illorum hortorum cuſtode narrationem Pherecydis aliquam ſeruauit etiam *Scholiaſtes Germanici Caeſaris* ad v. 49. p. 90. ed. Sanctandr. 1589. 8.

Hunc Pherecydes dicit inter aſtra collocatum beneficio Iunonis, eo quod cum nuberet Ioui Iuno, diis offerentibus munera, Terra quoque obtulerit aurea mala cum ramis: quae Iuno in hortum ſuum, qui erat apud Atlantem, inferri iuſſit, et Heſperides Atlantis filias cuſtodes poſuit, quae cum a filiabus Atlantis ſubtraherentur et ſaepe vexarentur, Iuno cuſtodem horti Draconem peruigilem implicuit arbori, quem Hercules interfecit, et illa aſtris intulit.

Semel hic adſcribere et ad rem noſtram applicare liceat verba *Achillis Tatii* introd. in Arat. c. 39. p. 162.

ſq. χρὴ εἰδέναι, ὅτι οὔτε Κηφεὺς, οὔτε Κασσιέπεια, οὔτε Ἀνδρομέδα (neque adeo Draco) ἐστὶν ἐν οὐρανῷ. γελοῖον γὰρ ὑπονοεῖν πρὸ τούτων ἀκαταστέριστον τὸν οὐρανόν. ἀεὶ γὰρ ἦσαν ἀστέρες, καὶ πρὸ Περσέως καὶ Ὠρίωνος. διὸ καὶ ἐν διαφόροις ἔθνεσι διάφορα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρων ἐστὶν εὑρεῖν. — Ἕλληνες δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔθεντο τοῖς ἄστροις ἀπὸ ἐπισήμων ἡρώων, πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. ἀνώνυμα γὰρ ὄντα πολλὴν παρεῖχε ταραχὴν τοῖς περὶ ταῦτα σπουδάζουσι. cf. fragm. LVIIII.

Eridanum, fluuium Italiae nobiliſſimum, in quem delapſus dicitur Phaëthon, nemo neſcit a Latinis Padum appellari. Unde corruptum eſſe putare quis poſſit locum eiusdem *Schol. Germanici* ad v. 364. p. 133.

Ab Arato et Pherecyde Eridanus Padus eſſe putatur: et ideo inter aſtra collocatus, quod a meridianis partibus dirigere cernitur.

Sed ſententia loci haud dubie haec eſt: ex Arati et Pherecydis mente per illum fluuium, qui in coelo ſubter Cetum collocatus eſt, intelligi debet Eridanus ſiue Padus.

Nereus, deus marinus, vocatur ab *Apollod.* 1, 2, 6. Ponti ac Terrae filius, de quo legi poſſunt *Anaxandridis* verſus ap. *Athenae.* 7, p. 295. E.

Tarteſſus, teſte *Strabone* 3, p. 148. C. fuit inter oſtia fluminis Baetis, vbi in mare exit, haud procul a Gadibus. Hinc in Libyam, i. e. Africam, Hercules traiecit, et cum Antaeo luctatus eſt, quem ὑβριστὴν vocat noſter, quia, vt dicit *Apollod.* 2, 5, 11. τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῄρει. Luctae huius a multis dicitur Pherecydes meminiſſe:

Schol. Pindar. Pyth. 9, 185. ἔνιοι φασὶν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος, Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης.

Iraſſa ſ. Iraſa, vt ſcribunt *Herodotus* 4, 158. et *Steph. Byz.* fuit regia Antaei, in Cyrenaica. E palude

Tritonide, quae in Africa erat, in mare Libycum effluebat torrens quidam Triton. v. *Pauſ.* 9, 33. extr. *Herodot.* 4, 178. *Plinius* vero H. N. 1. Lixi, inquit, in Mauritania, regia Antaei, certamenque cum Hercule, et Heſperidum horti.

Etymolog. M. ex *Oro: Πολέμων ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ παλαῖσαι Ἀνταῖον. Φερεκύδης λέγει, ὅτι μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν Ἀνταῖον καὶ ἀποκτεῖναι, συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰφινόῃ, καὶ ἐγέννησε Πολέμωνα. Phauorinus* eadem transſcripſit in lexicon ſuum. In hoc tamen legitur *Πολέμονα.* Pro *παλαῖσαι* bis reponendum eſt *καταπαλαῖσαι.* Iphinoe iſta videtur diuerſa eſſe a Proeti filia, de qua ad fragm. XXVI. dictum eſt. Fuit vxor Antaei, vt ex hoc loco intelligitur. Sed quum vix dubitari poſſit, quin haec ſint ſeriorum temporum figmenta, quibus magis exornare ſcilicet volebant fabulas antiquas, non mirari debemus, haec aliter tradi a *Tzetza* ad *Lycophr.* 663.

Φερεκύδης φησὶ, μετὰ τὸ καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, τὸν Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα.

Hic enim Palaemon, non Polemon, dicitur Herculis filius. Et ſane prope eſt vt Palaemonis nomen apud *Tzetzen* verum putem, quum quia omnes ſe ſua hauſiſſe dicunt e Pherecyde, atque adeo conſpirare debent, tum quia nomen Palaemonis fictum videtur ex ipſa Herculis lucta, *ἐκ τοῦ παλαίειν.* Accedit quod etiam *Apollod.* 2, 7. extr. Palaemonem habet in filiis Herculis. Ille tamen matrem Palaemonis vocat Autonoen, filiam Pirei ſ. Perei. v. *Heyn.* p. 493. in cuius notis Iphinoe per errorem facilem dicitur Antaei filia. Diſtinguendus autem eſt hic Palaemon a Palaemone argonauta, Vulcani vel Aetoli filio, ap. *Apollod.* 1, 9, 16, et ab alio Palaemone, filio Athamantis, qui etiam Melicertes dicebatur, de quo v.

Tzetz. ad *Lycophr.* 229. Ceterum etsi *Pauf.* 5, 26. nihil narrat, hoc quoque Herculis cum Antaeo certamen ab artificibus aere fuisse expressum, tamen pictam eius imaginem extitisse olim, colligere possumus e *Diotimi* epigram. ap. *Brunck.* T. I. p. 251. n. V. Luctam ipsam describit *Pindarus* Isthm. 4, 87. sqq. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 417. Staturam Antaei sexaginta cubitorum fuisse, tradunt etiam *Gabinius* ap. *Strabon.* 17, p. 829. B. et *Plutarch.* in Sertorio T. I. opp. p. 572. D. Sed ex illis ipsis locis apparet inconstantia veterum hac de re narrationum. Illi enim non, vt *Tzetzes* narrat, Olympiam perlata esse eius ossa dicunt, sed in Libya humata. Antaeo occiso Hercules Memphin peruenit ad Busiridem, de cuius genere et aetate v. *Heyn.* l. l. p. 419. Fabula de eius in hospites inhumanitate ac saeuitia, quam *Herm. Bordewisch* peculiari dissertatione, de immolatis ab Aegyptio Busiride peregrinis aduenis, Viteb. 1720. tractauit, adeo celebrabatur olim, vt cuilibet ea nota esse putaretur. v. *Virgil.* Ge. 3, 5. Sed ex hac ipsa celebritate, tum etiam ex eo quod Busirides plures inter se confunderentur, videtur factum esse, vt quidam Graecorum omnino negarent vnquam in regibus Aegyptiacis fuisse Busiridem aliquem, v. c. *Strabo*, vel potius *Eratosthenes*, quem laudat, 17, p. 802. C. et *Diodorus Siculus* 1, 88. vbi Busiridis nomine non regem indicari dicit, sed tumulum Osiridis, ad quem olim mactati fuerint homines rufi. quales quum raro in Aegypto inuenti fuerint, natam esse illam fabulam de Busiridis ξενοκτονίᾳ.

Nec in *Herodoto*, vbi de regibus Aegyptiorum exponit, reperias regem hunc Busiridem. Vt tamen res ab *Apollodoro* narratur, Busiridis temporibus fuisse magnam annonae caritatem, quam vt auerteret, ab oraculo Thrasii f. Phrasii vatis, qui e Cypro venerat, iussum esse Busiridem Ioui quotannis peregrinum aliquem immolare (cf. *Ouid.* art. am. 1, 647—52.), ex hac, inquam, ratione videtur aliquid veri subesse.

Ita enim non insanae cuidam saeuitiae, sed religiosae superstitioni tribuendus hic ritus fuerit, qui nec videtur obseruatus esse, nisi quando similis occasio magnae famis adesset. Scio quidem, locum illum *Herodoti* 2, 45. mihi obiici posse, in quo, etsi non nominat Busiridem, tamen in mente videtur habuisse hanc eandem, de qua agimus, historiam. Reiicit eam ibi tanquam absurdam, quia Aegyptiis, praeter porcos et boues et vitulos puros et anseres, ne bestias quidem fas fuerit immolare. *κῶς ἂν*, pergit ille, *οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν;* At vero vel nimium credidit Herodotus Aegyptiis (cf. *Plutarch.* de malign. Herodot. T. II. opp. p. 857. A.), quos valde probabile est Herodoti aetate adeo ab illo more abhorruisse, vt ipsos etiam maiorum suorum superstitiosae inhumanitatis puderet, vel tota duorum horum historicorum a tot aliis scriptoribus (v. *Iackson* chronolog. Alterthümer p. 600.) dissensio ex eo deriuanda est, quod non distinxerunt recentiorem Herculem et antiquiorem.

Nititur haec coniectura loco *Isocratis* in illa oratione, qua Busiridem defendit ab *ἀνθρωποθυσίας* crimine. In aliis enim defensionis argumentis vtitur etiam hoc, (p. 394. ed. *Wolf.* Paris. 1621. 8. cap. 15. p. 378. ed. *Lang.* Hal. 1803. 8.) quod Busiris plus quam ducentos annos vixerit ante Herculem Thebanum. Sed si antiquiorem Herculem intelligamus, potest ille sane aequalis Busiridi fuisse. v. *Diodor. Sic.* 3, 73. 4, 18. Iam vero quanto studio Graeci omnia facta illustria in vnum Herculem Thebanum congesserint, abunde constat. Pertinet huc *Pausaniae* locus 8, 15. p. 631. *ὁμώνυμοι δὲ ἐπιφανέσιν ἄνδρες ἀφανέστεροι καὶ ἐφ᾽ ἡμῶν ἔτι καὶ τὸν ἅπαντα ἐγίγνοντο ὁμοίως χρόνον.* Antiquioris igitur Herculis temporibus hunc peregrinos mactandi morem viguisse valde probabile est. Et ex hac sententia cadit simul, quod fortassis possit opponi, Amosin in vrbe Heliopoli consuetudinem istam sustulisse. v. *Manetho* ap. *Porphyr.* de abstinent. ab animalib. 2, 55.

p. 223. ed. Lugd. 1620, 8. Amosis enim vixit ducentos fere post Busiridem annos, Et licet ille ante Busiridem vixisset, tamen ita quoque putarem non reiiciendam esse illam sententiam. *Manethon* enim Heliopoli tantum consuetudinem illam sublatam dicit, non item Memphi. Praeterea et per se credibile et aliunde notum est, non tam cito potuisse olim etiam optimos reges malum aliquem morem funditus tollere, quin diu superessent multae et magnae eius reliquiae. Sic ipse *Diodorus* 1, 37. 67. 69. negare non potest, Aegyptios erga omnes peregrinos valde inhumanos et crudeles fuisse, ita vt alios seruos fecerint, alios interemerint. et *Herodotus* 2, 154. testatur, Psammitichum primum permisisse Ionas et Caras habitare in Aegypto ad os Nili Pelusium. Mitto, quae de Sesostride *Dicaearchus* narrat ap. *Schol. Apollon.* 4, 272. Iphidamantis nomen ex *Apollod.* 2, 5, 11. mutandum videtur in Amphidamantis. Ὀπάονας quoque, h. e. famulos (v. *Eurip.* Hecub. 979. etc.), vel ministros sacrorum, vt vocat *Hyginus* fab. 31, illo tempore ab Hercule occisos fuisse, tacet *Apollodorus*, qui omnino hic paullulum abit a *Pherecyde*, vel potius a *Schol. Apollon.* quem non totam, fortassis nec solam, Pherecydis narrationem excerpsisse probabile fit e *Schol. Hesiod.* theog. 985. p. 310. b.

Ἠμαθίωνα, ἀφ᾽ οὗ ἡ Μακεδονία Ἠμαθίη. φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι τὸν Ἠμαθίωνα, ἀλλ᾽ ἀπιόντος ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα. collato *Apollod.* 2, 5, 11. Vt enim Emathionem ille omisit, fratrem Memnonis, de quo ad Hellanic. dixi p. 149. sq. (v. *Apollod.* 3, 12, 4.) ita contra addere aliunde potuit τοὺς ὀπάονας. E Pherecyde fortassis hausit *Schol. Pindar.* Olymp. 2, 147. Ceterum Macedoniam vel potius nobilissimam Macedoniae partem non ab Emathione dictam esse Emathiam, sed ab Emathio, tradit *Isidorus* origg. 14, 4. cf. *Plin.* H. N. 4, 10.

Thebae est h. l. vrbs Aegypti. ἡ ἔξω *Λιβύη* est pars Africae orientalis. καθῆρας δὲ τὴν *Λιβύην*, np.

a noxiis bestiis. De aureo poculo Solis vid. ad fragm. XIIII.

Pro εἰς Πέργην *Heyn.* ad *Apollod.* p. 423. coniicit εἰς περαίαν, sc. γῆν, ἤπειρον. Sic *Apollodor.* 3, 12, 1. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Certe oppidum hoc nomine in Africa a nemine facile commemoratum reperietur. παρὰ Προμηθέα. Quum Prometheus alias dicatur in Caucaso poenas luisse, sane cum *Heynio* l. l. mirari debemus veterum Graecorum errores geographicos, quippe qui credidisse videntur, Caucasum per Asiam continuatum esse mare orientale versus. Veriora tradit *Schol. Apollon.* 2, 1218. De aquila vidimus Pherecydis sententiam frag. VIIII. De forma verbi προσπετᾶσθαι docte exposuit *Schaeferus* ad *Schol. Apollon.* Paris. p. 326. sq. Verba διηγησάμενος τὸν ἆθλον intelligenda sunt sic: *quum eum docuisset, hunc sibi laborem impositum esse*, vt poma afferret. v. *Heyn.* l. l. p. 427. Eurystheus, Stheneli filius, qua matre natus sit, non consentiunt veteres. *Apollodorus* 2, 4, 5. vocat Nicippen, Pelopis filiam. *Schol. Hom.* Il. τ, 119. Ἀντίβειαν vel Λευκίππην. *Scholia* ad Il. τ, 123. primum a *Chr. Fr. Matthaei* Dresdae 1786. 4. edita Ἀντίβιαν vel Κίππην. Alii aliter. *Schol. Homer.* edit. *Villois.* ad Il. τ, 116.

Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν· Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

ὑποσχόμενος, np. se pro Atlante velle coelum sustinere. ἢν γὰρ εἰπὼν — ποιήσεται. Haec verba e Cod. reg. Paris. et aliunde *Heyn.* p. 428. praeclare emendauit sic: τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. Quid significet σπεῖρα, bene docet *Casaub.* ad *Athenae.* 8, 13. p. 620. sq. „φορμὸς „inter alia et straguli genus significat, vt alibi proba„mus, quia substernuntur hi puluilli: propterea φορμοὶ

„Graece dicti. *Laertius* τύλην, quasi dicas *culcitam*, „appellat in Protagora (h. e. 9, 53.), quem facit eius „inuentorem. A forma alii vocant σπεῖραν, vt *Apollo-* „*dor.* de diis lib. 2. (h. e. 2, 5, 11.) quia rotundi sunt: „imo vero σπεῖρα proprie dicitur pannus in spiram tor- „tus, quo hodieque ancillae nostrae loco puluilli vtun- „tur. Similiter Latini a similitudine cestuum et forma „rotunda *festicillum* et *arculum* vocarunt."

Iam non pauca supersunt Pherecydis fragmenta, quae quia non a grammaticis allata sunt ita, vt numerus librorum Pherecydis, e quibus desumta sint, additus reperiatur, in his ordinandis putaui sequendum esse ordinem *Apollodori*, nec nisi raro ab eo recedendum.

XXXI.

Strabo 10, p. 472. D. *Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας. Φερεκύδης δ᾽ ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ᾽ αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ Καβείρης τῆς Πρωτέως, καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς, καὶ Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ᾽ ἱερὰ γενέσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ᾽ ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά.*

Saepissime hoc argumentum tractarunt viri docti, vt *Ioh. Ant. Astorius* diss. de diis Cabiris, Venet. 1703. 8. et in *Poleni* supplem. vtriusque thesauri antiquitatum T. II. p. 873. sqq. *Frid. Adolf. Lampe* de cymbalis veterum, Trai. ad Rhen. 1703. 12. lib. 2. c. 8—17. pag. 180—242. *Tob. Guthberlet* diatr. de mysteriis deorum Cabirorum, Franequ. 1704. 8. et in *Poleno* T. II. p. 825. sqq. *Hadr. Reland* diss. de diis Cabiris, in eius dissertt. miscell. P. I. (Trai. ad Rhen. 1706. 8.) n. V. p. 191—206. *Ioh. And. Cnoblach* de mysteriis Samo-

thracum, ad *Apollon. Rhod.* 1, 916. ſqq. Viteb. 1707. 4. *Ioh. Franc. Foy Vaillant* diſſ. de diis Cabiris, quam tamen ne extare quidem ſcirem, niſi eam laudari vidiſſem a *Bozio* (*de Boze*) in hiſt. de l' acád. des inſcriptt. et des belles lettres T. I. p. 371. *Ioh. Iackſon* chronolog. Alterthümer, inprimis p. 741—51. p. 755. ſq. ed. German. *Sam. Bochart.* geograph. ſacr. II, 1, 12. p. 426. ſqq. *Raph. Fabretti* ſyntagm. de columna Traiani p. 73—83. *Fréret* recherches pour ſervir à l' hiſt. des Cyclopes, des Dactyles, etc. in Hiſt. de l' acad. des I. et B. L. Tom. XXIII. p. 27—50. *Heynius* in commentatione ſic inſcripta: „Religionum et ſacrorum cum furore peractorum origines et cauſae, ad *Strabonis* librum X." quae inſerta eſt Volumini VIII. Commentationum nouarum Societatis Reg. Scient. Gottingenſis; *Mart. Gottfr. Hermann* in *Handbuch der Mythologie*, Vol. III. (Berol. et Stettin. 1795. 8.) p. 162. ſqq. aliique in operibus ſuis paſſim. Quum igitur plane ſuperfluum foret de re ſaepius dicta late diſſerere, miſſis fere veterum locis pauca quaedam ex illis ſcriptis collecta proponere conſtitui. De nomine Cabirorum hactenus fere omnes conſentiunt, quod e lingua Phoenicia illud repetendum eſſe exiſtimant. Et vulgaris quidem ſententia eſt, ortum eſſe ex Hebraico כבירים, vt ſignificentur *dii potentes*, ſiue, vt in augurum libris ſcribebantur, *dii potes.* v. *Grot.* ad Matth. 4, 24. et *Scaligeri* Coniectanea in Varronem p. 128. Sed *Relandus*, quia viderat a veteribus nunc duo Cabiros, Dioſcororum nomine, commemorari, nunc quatuor, excogitauit duas etymologias, ita vt vtrique illi ſententiae aptum eſſe diceret nomen חבירים, *ſocii*, *iuncti.* Similia iam *Aſtorius* attulerat. Propter alteram vero traditionem, ſi forte haec ſola vera eſſet, de quatuor Cabiris, Cerere ſ. Terra Matre, Proſerpina, Plutone et Mercurio, quos conſtat fuiſſe θεοὺς χθονίους, coniecit nomen proprie fuiſſe קבירים *deos ſepultorum.* Si cui tamen haec diſplicerent, maluit ſaltem גבירים, quam כבירים, quan-

quam sensus idem existere debet, quia כביר semper reddi posset *multus*, non *magnus*. Aliam etymologiam — omnes enim afferre nolui — proposuit nuper *Theod. Iac. Ditmar* vom Zustande Canaans, Arabiens und Mesopotamiens in den ältesten Zeiten pag. 148. Repetit enim Cabiros e Chaldaea, a flumine כְּבָר, quod Iudaei Alexandrini *Χοβὰρ* vocant, v. c. Ezech. 1, 1. 3, 15. et quod nonnulli putarunt idem esse cum Aborrha ap. *Strabonem*, Chabora ap. *Ptolemaeum*, et Abora ap. *Ammianum* (v. *Casaub.* ad *Strab.* p. 258. sq. et *Fulleri* miscell. sacra 4, 2.), vbi prima fuerit litterarum doctorumque hominum sedes. Primi Cabirorum cultores fuerunt haud dubie Aegyptii. Apud *Herodotum* enim (3, 37.) dicuntur filii Vulcani. Ex Vulcano autem, vt vtar verbis *Iablonskii* panth. Aegypt. proleg. p. 60. vel, vti eum Aegyptii appellabant, Phtha, Deos reliquos omnes, interque hos maiores praesertim, prodiisse, dogma erat theologiae Aegyptiorum canae atque genuinae. Quod vero Pherecydes matrem eorum edidit Cabiram, id linguae Phoeniciae inscitia factum esse putandum est. Ab Aegyptiis cultum Cabirorum accepere Phoenices, qui origine Aegyptii erant. Hi Cabiros dicebant patrem habuisse Sadycum, צדיק. A Phoenicibus idem cultus peruenit ad Pelasgos, a quibus ille delatus est in varias regiones, vt in Imbrum, Lemnum, Cretam, Samothraciam, hinc per Dardanum ad Phrygas et Troianos, et inde per Aeneam in Italiam. Hinc explicari possunt multiplices illae diuersitates in definiendis Cabirorum vel nominibus vel numero. Phoeniciam traditionem seruasse inprimis Samothraces videntur, apud quos, teste *Mnasea* ap. *Schol. Apollon.* 1, 917. haec ferebantur Cabirorum nomina: *Ἀξίερος*, *Ἀξιόκερσα*, *Ἀξιόκερσος*. quae *Dionysodorus* ibid. explicat sic: *Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἅιδης· ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος* (in loco supra posito ab *Acusilao* dicitur vocatus esse *Κάμιλος*, haud dubie cor-

rupte), ὁ Ἑρμῆς ἐστιν. *Mnaseas* enim, vt *Scaliger* l. l. praeclare obſeruauit, fuit genere Phoenix. Etiam ipſius nomen *Manaſſes* Phoenicium eſt. Ad eum, niſi certiora edoctus fuero, referam verba *Man. Moſchopuli* in Opuſculis grammaticis, a *Franc. Nic. Titze* primum editis Lipſ. et Pragae 1822. 8. p. 83. παρέκβασίς ἐστι λόγος χάριν ἱστορίας ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος· ὥσπερ ἅ φησι Φοίνιξ περὶ Κουρήτων. Iam vero *Bochartus* egregie, et primus, ni fallor, docuit veram horum nominum explicationem, quum Axierum dicit deriuandum eſſe ex אחזי et ארץ, Axiocerſa et Axiocerſus ex אחזי et קרץ, Casmilus ſ. Cadmilus ex חרם et אל, vt Axierus ſit domina terrae, terram poſſidens, i. e. Ceres, Axiocerſa, et Axiocerſus, dominans morti, i. e. Proſerpina et Pluto; Cadmilus denique, miniſter Dei, qualem conſtat Mercurium fuiſſe fictum. Ex his iam iudicari poterit de verbis *Tzetzae* ad *Lycophr.* 162. Καδμῖλος, ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. cf. ad v. 219. vbi praeter alia dicit, Καδμῖλον per ſyncopen etiam Κάδμον dici. v. *Potter.* ad locum priorem. Hanc eandem traditionem Phoeniciam fortaſſis Pherecydes quoque ſecutus eſt. Etſi enim tres tantum Cabiros commemorat, tamen etiam totidem habet Cabiradas. quarum fortaſſis duae, quas *Mnaseas* non attulit, minus notae erant. Alii, vt *Nonnus* Dionyſ. 14, 21. ipſum Vulcanum videntur poſuiſſe in numero Cabirorum. quem errorem, ſi tamen error eſt, tribuere poſſumus Cabirorum figurae, quae formae Vulcani erat ſimilis. v. *Hyde* hiſt. relig. veterum Perſarum p. 360. *Guthberlet* c. 5. p. 39. Quia vero ad ferrum conflandum opus eſt igni, quidni Vulcano locus ſit inter Cabiros? *Varro* ap. *Auguſtin.* de ciu. Dei 7, 28. Iouem, Iunonem et Mineruam Deos Cabiros fuiſſe credebat. Ita fortaſſis apud Romanos ſtatuebatur. Certe hi dicuntur Cabiros in penatum numero habuiſſe. v. *Liu.* 3, 17. Sed ab aliis, vt a *Myrſilo Lesbio* ap. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 23. et *Schol. Theocr.* 2, 12. diſtinguuntur inter ſe Cabiri et

Iupiter. Alii, vt Athenienses (v. *Gruter.* inscriptt. p. 319, 2.), Pelasgis, vt videtur, auctoribus (v. *Herodot.* 2, 50.), non Cabiros vocabant, sed Dioscoros. quo nomine non Tyndaridas intelligere debemus, sed antiquiores, Tritopatreum, Eubuleum, et Dionysium, natos Athenis ex Ioue, rege antiquissimo, et Proserpina. v. *Cic.* de N. D. 3, 21. qui eosdem ait etiam Anaces vocari. Ἄνακων s. Ἄνακτων nomen datum postea fuit Castori et Polluci. Ita omnia vehementer turbata et confusa sunt. Nam hoc nomen Ἄνακες non sine magna probabilitate deriuatur et ipsum ex Hebraica s. Phoenicia lingua, vbi noti sunt ענקים, homines magni et potentes. Fortassis hi erant Cabirorum posteri, quorum quidam postea iis associati sunt.

Etiam sacerdotes Cabirorum ab aliis gentibus appellantur aliter. Apud Phoenicios dicebantur Coës, haud dubie ex Hebr. כֹּהֵן; in Samothrace et Phrygia Corybantes, quos *Apollodorus* 1, 3, 4. et *Tzetzes* ad *Lycophr.* 78. faciunt Apollinis et Thaliae filios, quidam ap. *Diodor. Sic.* 3, 55. filios matris deorum, qui quo patre sint vsi, tradi in mysteriis; in Creta Curetes, quorum haec nomina prodit *Pauf.* 5, 7. p. 392: Herculem, Poeonaeum, Epimedem, Iasium, Idam, et qui a *Tzetza* l. l. dicuntur Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες; in Rhodo Telchines; in Lemno fortassis Sinties (v. *Hellanic.* fragm. CXXVIIII.); in monte Ida Dactyli Idaei; in Italia Salii. Corybantes, Curetes, Telchines et inprimis Dactyli Idaei, quod iam *Strabo* (10, p. 472. B.) et *Scholiastes Arati* (ad Phaenom. 33.) obseruauit, a multis, quos etiam *Astorius* et *Wesseling* ad *Diodor. Sic.* 3, 55. sequuntur, pro iisdem cum Cabiris ipsis habiti sunt. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Iou. 52. Et videntur sane, quamuis proprie a Cabiris differrent, posterioribus temporibus ipsi affecti fuisse diuinis honoribus, ob mysteriorum, quibus praeerant, sanctitatem. Confunduntur etiam saepe inter se, quum Iouis nutritores et

custodes dicuntur. Cuius confusionis caussam praecipuam puto, quod duo montes Idae fuerunt, alter in Phrygia, vbi Rheae cultus solemnis erat, alter in Creta, vbi Iupiter natus vel educatus ferebatur. Ex omnibus autem, quae iam dixi, facile intelligi poterit, ne horum quidem numerum ab omnibus scriptoribus potuisse tradi eundem. Sed haec quoque non opus est vt denuo repetamus. Nobis id agendum est, vt diligentius inspiciamus locum Pherecydis aliquem, qui seruatus est a *Schol. Apollon.* 1, 1129. et *Phauorino* in v. *Δάκτυλοι Ἰδαῖοι.*

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι· ἕξ καὶ πέντε φασὶν εἶναι. δεξιοὺς μὲν τοὺς ἄρσενας, ἀριστεροὺς δὲ τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν, καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ἀριστεροὶ μὲν, ὥς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος.

Pro *λέγει* in Codice Parif. est *φησὶν εἶναι.*

Prima et simplicissima traditio docuisse videtur haec, fuisse decem eiusmodi sacerdotes Cabirorum, a numero digitorum sic dictos. Quod Pherecydes a dextro latere viginti ponit, id possit a digitis manuum et pedum simul sumtis deriuari. Sed cur a sinistra parte duo et triginta collocet, hoc ego quidem non dixerim. Illa ipsa autem verba *δεξιοὺς* et *ἀριστεροὺς* s. *εὐωνύμους* explicanda puto *a dextro et sinistro latere Idae.* Probabiliter enim primi incoluerunt montem Idam in Phrygia, in quo quum casu quodam felici artem ferri conflandi et cudendi inuenissent, non solum primi *μεταλλεῖς*, quod nomen *Schaeferus* recte contra *Schneiderum* defendit, sed etiam ob rei nouitatem *γόητες* putati sunt. Vnum ex his Dactylis a nonnullis Titiam et Iouis filium dictum fuisse narrat *Schol. Apollon.* 2, 782. Apud eundem 1, 1129. ex antiquo Phoronidis poemate afferuntur *Κέλμις*, *Δαμναμενεὺς*, et *Ἄκμων*, quibus Her-

culem et Salaminum addit *Strabo* p. 473. C. vbi Κέλμιν legendum docuit *Casaubonus*. cf. de Celmi *Zenob.* prouerbb. 4, 80. *Diomedes* Grammaticus lib. 3. perperam *Celmon* habet pro *Celmis*. Et in *Ouidii* metamm. 4, 282. vocatiuum faciendum esse *Celmi*, non *Celme*, post *Scaligerum* et *Nic. Heinsium* etiam alii iudicarunt.

Vltimorum verborum, ἀριστεροὶ μὲν — Ἑλλάνικος, hunc puto sensum esse: „Pherecydes et Hellanicus de negotiis et occupationibus Dactylorum eadem tradiderunt." Sensus hic futurus erat facilior, modo ante Ἑλλάν. insertum esset καὶ. Sed quod ad rem ipsam attinet, οἱ γόητες ad sinistram Idae partem videntur proprie ii fuisse, qui effoderent ferrum, sed οἱ ἀναλύοντες, qui illud igni tractarent, conflarent, cuderent.

Haec iam sufficiat ex meo consilio dixisse de Cabiris eorumque sacerdotibus. Qui plura nosse cupit de mysteriis eorum, de Corybantum saltationibus armatis, quibus tantum strepitum ediderunt, vt Saturnus non audire posset vocem vagientis paruuli Iouis, it. de certaminibus Cabiriis, aliisque huc pertinentibus rebus, is adeat scriptores iam supra nominatos. De mysteriis quum Cabirorum tum aliis certiora fortassis sciremus, si ad nostra tempora peruenisset *Icesii* liber περὶ μυστηρίων, cuius memoriam debemus *Clementi Alexandr.* protrept. p. 43. A.

XXXII.

Schol. Apollon. 3, 467. et ex eo *Phauorin.* in v. Περσηΐδα:

Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει (*Apollonius*), ὡς τοῦ Πέρσεως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. — Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν θυγατέρα. — Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. (cf. ad v. 1034.) Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.

Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet, nemo secutus est. *Apollodorus* 1, 2, 2. Heca-

ten vocat filiam Perſis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Aſteriae, filiae Coei, qui et ipſe erat vnus ex Titanibus. Sane vix concoqui poteſt, qui factum ſit, vt Hecate, quam tamen multi ne diſtinguendam quidem putabant a Diana et Proſerpina (v. *Schol. Theocrit.* 2, 12.), omnes certe pro Dea habebant, et quam *Proclus* in hymno nuper edito (Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, St. I. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente vſa mere mortali, tamque obſcuro et ignoto, vt etiam genus lateat plane, niſi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentaui, eſſe contentus, vt *Ariſtaeus* Hecates pater plane dicatur idem eſſe cum Ariſtaeo illo nobiliſſimo, Apollinis et Nymphae Cyrenes filio*), Autonoes, quae Cadmi filia erat, marito, patre Actaeonis, qui poſt Libyas, primos Sardiniae colonos, in hanc inſulam migrauit (v. *Pauſ.* 10, 17. p. 837.), et qui, ipſe Nympharum diſciplina vſus, primus homines docuit *τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν* (v. *Diodor. Sic.* 4, 81.), ob quae et alia in homines merita tandem a Dionyſio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et vt Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia et Arcadia. Iam *Schol. Apollon.* videri poteſt hic et 1, 230. *Παίονος* nomen pro nomine *Ἀπόλλωνος* poſuiſſe, vel quia in poeta aliquo Ariſtaeum vocatum repererat filium *Παίονος*, quod erat Apollinis cognomen, idem ſignificans quod *ἰατρὸς* et *οὔλιος* et *σωτὴρ* et *ἀκέστωρ* (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 40. et 46.), vel ſpeciatim quia Ariſtaeus etiam peſtem aliquando depuliſſe dicitur ap. *Diodor. Sic* 4, 82. Praeterea idem a Nymphis tripliciter appellatus eſt, *Νόμιος*, *Ἀρισταῖος*, *Ἀγρεύς*. v. *Diodor. Sic.* 4, 81. ibique *Weſſeling.* et Hecate fortaſſis hanc

---

*) de quo vid. *Ionſius* de ſcriptorib. hiſtoriae philoſoph. 1, 12. p. 77. ſq. et *Beckmann.* ad *Ariſtot.* de mirabilib. auſcultationib. c. 105. p. 212. ſq.

ipſam ob cauſſam, quia Dea non ex Deo prognata eſt, a *Tzetza* ad *Lycophr.* 77. vocatur ξενοφυής. At haec, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiae leges violat. Niſi diſerte additum eſſet τοῦ Παίονος, intelligerem illum Ariſtaeum, qui fingebatur Coeli ac Terrae filius. v. *Schol. Apollon.* 2, 500. Quia vero ſemel de Ariſtaeo eiusque matre Cyrene dictum fuit, ponam ſtatim aliquam Pherecydis de ea narrationem, ſeruatam a *Schol. Apollon.* l. l.

περὶ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις (9, 6. ſqq.), *ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι* (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 91. ſq.) *ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης.* (*καλουμένην* adde ex Cod. Pariſ.) *καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄραιθος* (pro quo nomine idem Codex recte exhibet *Ἄρατος*), *ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι.*

Formulam *ἐπὶ κύκνων ὀχηθεῖσαν*, *curru cycnis iuncto vectam*, illuſtrat *Schaeferus* ad Scholia Pariſina.

Multas alias easque diuerſas traditiones refert Schol. in ſqq. vbi de parentibus quoque Cyrenes ita exponit, vt eam ab aliis Penei filiam vocari dicat, ab aliis Hypſei, regis Lapitharum, qui Penei filius erat, etiam ſecundum Pherecydem, vt video e *Schol. Pindar.* Pyth. 9, 29. *Ναΐδος καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης. Ἀκέσανδρος δὲ, Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα.* Iam ſi cum *Schol. Apollon.* l. l. alteram genealogiam Cyrenes, vt ſit Hypſei filia, praeferendam ducimus priori, ſequitur eam fuiſſe ſororem Themiſtus. v. fragm. XXXX. Cur autem Penei filia ficta fuerit, haec affertur ab eodem Schol. cauſſa, quia oues pauerit ad Peneum fluuium. Ceterum ab hac Nympha vrbem Cyrenaicae mediterraneae, Cyrenen,

de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 65. ſqq. et 94. nomen accepiſſe, dicunt *Pindarus* et *Schol. Apollon.* ll. ll.

XXXIII.

Schol. Apollon. 2, 1235. et ex eo *Phauorin.* in v. *Φιλυρίδα νῆσον·*

Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων.

Pherecydem haec narraſſe, non tradit Codex Pariſinus.

Philyram, Chironis matrem (v. *Schol. Apollon.* 4, 813.), in Oceani filiabus non habet *Heſiodus.* Sic nec *Apollodorus* 1, 2, 4. vbi Saturno et Philyra natum dicit Chironem *διφυῆ Κένταυρον*, de matris parentibus affert aliquid. Ipſa Pherecydis narratio non admodum diuerſa eſt a vulgari traditione, quam etiam *Apollon.* l. l. exhibet, et ſecundum quam Saturnus in ipſo cum Philyra concubitu deprehenſus a Rhea vxore, pudore commotus ſe in equum mutauit. vnde petita eſt elegans comparatio ap. *Virgil.* Ge. 3, 93.

Alii deinde affinxerunt alia, v. c. de mutatione Philyrae in equam, deinde in tiliam, etc. Inſula autem Philyreis, vt hoc obiter addam, fuit haud dubie in Ponto Euxino. Philyres enim erant Ponti populus, Macronibus et Moſſynis finitimus. v. *Dionyſ. Perieg.* 766.

Chiron valde celebratus fuit ob rei medicae peritiam aeque atque ob inſtituendi alios dexteritatem. Achillis, qui a Peleo traditur alendus Chironi, erat ſimulacrum quoddam a *Pauſania* viſum, qui 3, 18. p. 255. haec addit de Chirone: *ὃς καὶ διδάξαι λέγεται,* vp. ap. *Homer. Ιλ. λ,* 831. Et de Centauro, qui in arca Cypſeli conſpiciebatur, dicebant, *ὡς Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύν-*

οἶκος θεοῖς, ῥαστώνην τινὰ ἥκοι τοῦ πένθους Ἀχιλλεῖ παρασκευάζων. v. *Pauſ.* 5, 19. p. 426. De Aeſculapio vidimus fragm. IIII. Sic Iaſon fratri Peliae traditus erat a patre tanquam tutori. Sed mater Alcimede, verita ne male tractaretur vel adeo interficeretur a Pelia, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. Scil. Iaſon ab *Heſiodo* vocatur filius Aeſonis, quem poſt Neleum et Peliam Cretheo pepererat Tyro, Salmonei filia, e Polymila. Ita ſaltem *Schol. Homer.* Odyſſ. μ, 70.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσονα, καὶ Φέρητα, καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμίλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμέδης. τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν, ἵνα αὐξηθέντι τῷ υἱῷ παράσχῃ. ἡ δὲ τοῦ Ἰάσονος μήτηρ Ἀλκιμέδη δείσασα, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ.

Alcimedam, Phylaci filiam, a Pherecyde putatam fuiſſe matrem Iaſonis, dicit etiam *Schol. Apollon.* 1, 45.

Φερεκύδης συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα. Sic et 1, 230.

Sed *Πολυμήλας* ſ. *Πολυμίλας* nomen, quod e *Schol. Hom.* paullo ante attuli, videtur ex *Apollod.* 1, 9, 16. ſcribendum eſſe *Πολυμήδας*, vel *Πολυμήδης* e *Tzetza* ad *Lycophr.* 175. qui eam vocat Autolyci filiam.

XXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 761. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἐλάρη· Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν. καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός. διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται.*

Schol. Pindar. Pyth. 4, 160. ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθεὶς (ὁ Τιτυὸς), Φερεκύδης φησίν. ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, (nimirum *Pindarus*) ὅτι τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται.

In priore loco rectius Codex Parif. dat: ὦσεν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν. Et poft ζηλοτυπίαν habet: ἐκείνης δὲ τεθνηκυίας, ἡ γῆ ἀνέδωκε Τιτυόν. etc.

Fere eadem tradunt *Apollod.* 1, 4, 1. et *Euftath.* ad *Homer.* Odyff. η, p. 1581, 54. vbi tamen male edi Ἐλάρας τῆς Μίνωος ἢ Ὀρχομενοῦ, et Μινύου legendum effe, iam *Heyn.* ad *Apollod.* p. 44. animaduertit. Fuit hic Orchomenus non ille Lycaonis Arcadum regis filius (ap. *Apollod.* 3, 8, 1.), qui a *Paufan.* 8, 3. p. 602. dicitur οἰκιστὴς Μεθυδρίου τε καλουμένης καὶ Ὀρχομενίων. cf. init. c. 36. neque ille notiffimus filius Minyae in Boeotia, de quo *Pauf.* 9, 36. p. 783. exponit, fed Phocenfis, vt ex *Apollod.* 1, 4, 1. poteft intelligi. Non vero, quod hic idem *Apollodorus* tradit, folum Apollinem fuiffe Tityi interfectorem, fed etiam Dianam, et Latonam adeo, demonftrant ftatuae, quas commemorat *Pauf.* 3, 18. p. 256. et 10, 11. in. De gigantea Tityi ftatura tum notus ille locus *Homeri* (Odyff. λ, 576.) teftatur: Τιτυὸν εἶδον — κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ᾽ ἐπ᾽ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, tum etiam *Paufan.* 10, 4. p. 806. ἐνταῦθα (in agro Panopeae in Phocide) ἐπὶ τῇ χαράδρᾳ Τιτυοῦ μνῆμά ἐστι, περίοδος μὲν τοῦ χώματος τρίτον μάλιστά που σταδίου. Idem tamen locum *Homeri*, quem attuli, oftendit non ab omnibus proprie intelligi: οὐκ ἐπὶ μεγέθει πεποιῆσθαι τοῦ Τιτυοῦ φασιν, ἀλλ᾽ ἔνθα ὁ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Cleonem Magnetem contra dixiffe, narrationem de Tityi proceritate non fibi miram videri, quia Gadibus quoque viderit cadauer hominis marini in littus eiectum, quinque iugera longum. Ceterum in *Schol. Pind.* poft ὅπως ἂν inferendam effe particulam μὴ, qui-

libet facile intelligit, et caussa interfecti Tityi fuit haec, quod Latonam ad stuprum solicitauit.

XXXV.

Apollod. 1, 4, 3. Ὠρίωνα Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ· τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα· Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.

Eratosthenes catast. 32. Euryalen vocat Minois filiam.

Quomodo Diana Orionem interfecerit, discimus ex *Schol. Homer.* Iliad. σ, 486.

συγκυνηγῶν δὲ οὗτος (Orion) Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηστέρισεν αὐτόν. διὸ τοῦ Σκορπίου ἀνατέλλοντος, Ὠρίων δύνει. ἡ ἱστορία παρ' Εὐφορίωνι.

Locum huc retuli, quia pro his, παρ' Εὐφορίωνι, in Codice Leidensi legitur παρὰ Φερεκύδῃ. v. *Valckenar.* diss. de Scholiis in Homerum p. 121. Vol. II. Opusculorum, Lips. 1809. 8.

XXXVI.

Apollodor. 1, 5, 2. extr. de Triptolemo: Φερεκύδης φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

De magno circa Triptolemi parentes scriptorum veterum dissensu vid. quos laudat *Heyn.* p. 65. qui ipse erudite sensit, quam incommode Triptolemi parentes dicantur Oceanus atque Terra. Vnde plane assentirer eius coniecturae, qua Οὐρανοῦ potius legendum existimat, nisi et per se explicari sic fabula quodammodo posset — aqua enim et terra inprimis opus est ad fruges edendas — et *Pausanias* 1, 14. p. 34. e carminibus, quae sub *Musaei* nomine circumferebantur, eandem Triptolemi ex Oceano et Terra genealogiam attulisset.

XXXVII.

Schol. Apollon. 2, 1214. ὅτι ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος, καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσαν αὐτῷ περιῤῥιφῆναι (Cod. Parif. περιῤῥυῆναι) νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ θεογονίᾳ ἱστορεῖ.

Quod iam ex *Etymol. M.* conftat, nomen Τυφὼς non diuerfum effe a nomine Τυφὼν, cognofci quoque poteft e *Paufan.* 3, 18. p. 255. vbi iunguntur Ἔχιδνα καὶ Τυφὼς, coll. fragm. VIIII. De Caucafo quaedam dixi ad fragm. XXX. *Apollodorus* vero 1, 6, 3. non Caucafum commemorat, fed τὸ Κάσιον ὄρος. qua de re vid. *Heyn.* p. 83. qui Caucafum etiam ab *Apollodoro* fcriptum arbitratur. *Pithecufa* f. *Pithecufae* erat infula Italica, Cumas verfus fita, quae videtur eadem effe atque illa, quam Aenariae nomine quidam veterum vocant. v. *Appian.* ciuill. 5, p. 1130. ed. *Toll.* De Typhone vid. *Iablonski* panth. Aegypt. 5, 2. vbi §. 18—21. fatis probabiliter oftendit, Typhonis numen proprie fignificaffe ventum vrentem, exficcantem, et quouis modo noxium. Add. *Heyn.* l. l. p. 78. et quos laudaui ad *Hellanic.* p. 45. Quod vero h. l. Pherecydes de Typhone ἱστορῆσαι dicitur ἐν τῇ θεογονίᾳ, ex eo non puto colligi poffe, Syrium Pherecydem hic intelligi. Potuit enim Scholiaftes recte hoc nomine appellare primam operis Pherecydei, ἱστορίαι infcripti, partem, in qua non minus quam *Apollodorus* theogoniam tractauerat.

XXXVIII.

Schol. Apollon. 4, 57. et ex eo *Phauorin.* in v. Λάτμιον· τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι (*Phau.* μέλλοι) ὀλέσθαι. καὶ τὰ αὐτά φησιν Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης.

Aethlius erat filius Iouis e Protogenia, Deucalionis et Pyrrhae filia. v. *Apollod.* 1, 7, 2. et *Pauſan.* 5, 1. p. 375. qui addit, eum primum Elidis regem putari. Videtur tamen non totam Elidem ſibi potuiſſe ſubiicere. Nam quinquaginta fere annos poſt Deucalioneum diluuium Clymenus quidam, Cardis filius, e Creta veniſſe dicitur Olympiam, ibique certamina inſtituiſſe in honorem Herculis Idaei, a quo ipſe genus ducebat. Hunc vero Clymenum Endymion demum regno ſpoliauit (ἔπαυσε τῆς ἀρχῆς). v. *Pauſ.* 5, 8. poſt init. a quo etiam Amythaon, Crethei filius, de quo v. fragm. XXVI. dicitur Ἐνδυμίωνι ἀνεψιὸς πρὸς πατρός. εἶναι γάρ φασι καὶ Ἀέθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν. Certe in hoc fere conueniunt ſcriptores, Calicen, quae Calyce ſcribitur ab *Apollod.* 1, 7, 3. 5. et in Scholiis Apollon. Pariſinis, fuiſſe filiam Aeoli. In iisdem Schol. Pariſ. legitur: ἐν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου etc. de qua lectione vid. *Schaefer.* ad h. l. et *Baſt.* ad *Gregor. Corinth.* p. 84. ſq. Sequens θέλοι in μέλλοι mutandum eſſe viderat etiam *Porſonus* in Aduerſariis p. 262. edit. Lipſ. Endymionem a Luna adamatum fuiſſe, res eſt ſatis nota. v. *Apollod.* §. 5. *Pauſan.* 5, 1. p. 375. qui etiam p. 376. in Latmo monte Cariae (v. *Cic.* Tuſc. 1, 38.) dicit eſſe ἄδυτον Ἐνδυμίωνος, in quo fortaſſis Luna dormientem offendit iuuenem. Hinc videtur a nonnullis ficta eſſe fabula illa, quam *Apollodorus* l. l. aliique habent, eum a Ioue impetraſſe hoc, vt ſemper dormiret, immortalis tamen maneret. Hanc enim fabulam eſſe recentioris aetatis, colligi ex eo poteſt, quod Elei, teſte *Pauſania* l. l. oſtendebant eius monumentum, et quidem, vt idem narrat 6, 20. p. 503. in extremo ſtadio Olympico. Satis tamen vulgatam fuiſſe hanc fabulam, docet locus *Platonis* in Phaedone T. I. p. 72, B. et prouerbium a *Schol. Apollon.* l. l. commemoratum: Ἐνδυμίωνος ὕπνος, qui ſcholiaſtes omnino de diuerſis, quae ferebantur de Endymione, narrationibus conferendus eſt. Nempe prouerbium illud dici ſolebat de iis, qui

multum dormirent, vel negligenter ſuam rem agerent. Laudat Scholiaſtes hanc in rem *Theocrit.* idyll. 3, 49. ſq. vbi cf. Schol. Eodem autem prouerbio *Ariſtotelem* quoque et *Ciceronem* vſos eſſe, iam *Eraſmus* annotauit Chiliadd. 1, 9, 63.

XXXVIIII.

Apollod. 1, 8, 5. Τυδεὺς ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, — ὡς Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον.

De hoc Olenia non facile quicquam reperias. Sed de Tydei ad Adraſtum, Talai filium, fuga, nota res eſt. v. *Apollod.* l. l. et 3, 6, 1. quibus in locis etiam mentio fit matrimonii Deipylae cum Tydeo, de qua, vt de aliis ad Tydeum ſpectantibus rebus has reperimus Pherecydeae narrationis reliquias: *Schol. Homer.* Il. ξ, 120. Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδρειότατος δὲ τῶν κατ᾽ αὐτὸν (*Villoiſ.* καθ᾽ αὑτὸν) γενόμενος. Ἔτι νέος ὢν, ἐθεάσατο τὸν πατέρα, διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. Διόπερ ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως ἀδελφόν. Φεύγων δ᾽ (*Villoiſ.* ἀκουσ. τὸν ἀνεψιόν. φυγὼν δὲ) εἰς Ἄργος, πρὸς Ἄδραστον, βασιλέα τῆς χώρας, καθαρσίων τε τυγχάνει πρὸς αὐτοῦ, καὶ γαμεῖ (*Villoiſ.* λαμβάνει) τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δηϊπύλην. (*Villoiſ.* Δηϊπύλην.) Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκύδει.)

Oeneum eſſe Tydei patrem, conſtans traditio eſt. Oeneus ipſe ap. *Homer.* Il. ξ, 115. dicitur Porthei, ap. *Apollod.* 1, 7, 10. (cf. *Pauſ.* 4, 35. p. 367. ibique *Sylburg.*) Porthaonis filius ex Euryte, filia Hippodamantis. Sed de matre Tydei diſſentiri oſtendit *Apollod.* 1, 8, 4—6. Ipſe eam Periboeam vocat, Hipponoi filiam, ſed *Piſander* Gorgen, quae fuerit ipſa Oenei filia, quacum pater concumbere a Ioue iuſſus ſit. *Agrius*, cuius filii regno eiecerunt Oeneum, fuit Oenei frater (v.

Homer. Il. ξ, 117.). *Pausanias* 2, 25. init. vt *Apollod.* 1, 8, 6. meminit loci alicuius in Argi vicinitate, qui *Οἰνόη* siue, vt *Steph. Byz.* habet, *Οἴνη* dicebatur nomine imposito ab Oeneo, vt quidem Argiuorum fama ferebat. Tum pergit: *Οἰνέα γὰρ τὸν βασιλεύσαντα ἐν Αἰτωλίᾳ λέγουσιν ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, παρὰ Διομήδην ἐς Ἄργος ἀφικέσθαι.* Hic Diomedes, Oenei nepos, et aliis modis auum coluit, et mortuum illo in loco sepeliuit. Ab *Apollodoro* 3, 6, 3. vt a *Pauf.* 10, 10. p. 821. vbi statua eius commemoratur, Tydeus ponitur in septem aduersus Thebas. Neque alia videtur Pherecydis fuisse sententia. Nam *Schol. Homer.* codicis Lipsiensis ad Il. ε, 126. fol. 53. b. *φασὶν,* inquit, *ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα ὑπὸ Μενίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι. Ἀμφιάρεων* (*Villoif.* *Ἀμφιάραον*) *δὲ φονεύσαντα αὐτὸν δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ. τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ῥοφεῖν τὸν ἐγκέφαλον. κατ' ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηνᾶν, ἀθανασίαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ φέρουσαν, καὶ διὰ τὸ μύσος ἀπεστράφθαι. τὸν δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι, κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ* (*Villoif.* *αὐτὴν*) *χαρίσασθαι. οὕτως* (*Villoif.* *χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν.* *ἱστορεῖ Φερ.*) *ἱστορεῖ Φερεκύδης.*

Pro *Μενίππου* rescribendum cum *Villoisono* videtur *Μελανίππου.* Saltem ita vocatur homo in scholiis ad *Homer.* l. l. editis, ap. *Apollod.* 1, 8, 5. et 3, 6, 8. et ab aliis, quos *Heyn.* laudauit p. 630. sq. cf. *Sext. Empir.* Pyrrh. hypotyp. 3, 24. Librarius codicis Lipsiensis vsus est fortassis compendiaria scribendi ratione, vtpote in historia notissima.

In Agrii filiis praeter Melanippum valde nobilitatus est Thersites. Fuit enim valde deformis, et inimicissimus Achilli atque Vlyssi. Alia praeterea de eo tradiderat Pherecydes.

Schol. Homer. cod. Lips. ad Il. β, 212. fol. 17. b. *Φερεκύδης δὲ* (*Villoif.* *καὶ*) *τοῦτον ἕνα τῶν περὶ* (*Villoif.* *ἐπὶ*) *τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησὶ,*

ἐκκλίνοντα τὴν τοῦ συὸς μάχην, (*Villois.* φησίν· ὑποδείσαντα δὲ, καὶ τὴν τοῦ συὸς ἐκκλίνοντα μάχην) ὑπὸ Μελεάγρου καταχρημνισθῆναι. διὸ καὶ λελωβῆσαι (*Villois.* λελωβῆσθαι) τὸ σῶμα.

XXXX.

Schol. Pind. Pyth. 4, 288. ταύτην (matrem Phrixi) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις, Δημωτικήν φησιν· Ἱππίας δὲ, Γοργῶπιν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι, Νεφέλην· Φερεκύδης, Θεμιστώ· ὅς καὶ φησὶ τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου, ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὴν εἰς σφαγήν.

Cum Pherecyde consentit *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1147. Sophoclem sequitur *Apollodorus* 1, 9, 1. vbi pater Phrixi, Athamas, Aeoli filius, rex Orchomeni in Boeotia (cf. *Apollon. Rhod.* 3, 265.), post Nephelen etiam Ino dicitur vxorem duxisse, e qua genuerit Learchum f. Clearchum et Melicerten f. Palaemonem. Ino illa, libidinosissima femina, quum Phrixum saepius de stupro solicitasset, neo tamen quae voluerat consecuta esset, vltionis cupida persuasit feminis rusticis, vt semina, antequam spargerentur, clam maritis torrerent. Hinc terra nullas segetes tulit. Athamas misit, qui Delphicum oraculum consulerent. Hos corrupit Ino et iussit nunciare, Apollinem sterilitatis cessationem promisisse hac lege, vt Phrixus Ioui immolaretur. Quod facinus quum a rusticis coactus Athamas paraturus esset, mater pueri, siue Nephele siue Themisto siue alio nomine vocanda sit, filium cum filia Helle subtrahit, et arieti, cui vellus aureum esset, imponit, quo vecti per aerem ferebantur atque adeo maria quoque traiicere poterant. Et Phrixus quidem feliciter in Colchidem traiecit, quanquam pater, qui quid factum esset nesciret, Inus technis eum periisse credebat. (v. *Paus.* 1, 44. p. 108. 9, 34. p. 779.). Sed Helle insolito vecturae genere territa, in Pontum delapsa est,

qui inde appellatus fuit Hellespontus. Haec quidem est vulgaris narratio, quam tradiderunt praeter alios *Apollodorus* l. l. et *Hyginus* fab. 3. vbi v. interpp. cf. *Hellanic.* fragm. CXXVII. Apud *Pauſ.* 9, 34. p. 778. aries ille, ἔχων τὸ δέρας χρυσοῦν, dicitur ab ipso Ioue missus esse Phrixo et Hellae. Ex his omnibus potest intelligi, quod *Apollon.* 1, 257. sq. tradit, arietem illum etiam loqui potuisse, id ingenii poetarum deberi, nisi velis, per traditionem aliquid ad Graecos peruenisse ex historia asini Bileami.

Minus mirum est, eundem arietem in siderum numero relatum reperiri.

Schol. Germanici ad Arietem v. 223. p. 110. *Aries, vt Hesiodus et Pherecydes dicunt, inter astra collocatus est propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios.*

Eratosthenes catalter. 19. οὗτος (κριὸς) ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην. ἄφθιτος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός. εἶχε δὲ χρυσῆν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι. Ex iis, quae supra dicta sunt, patet vltima tantum huius loci verba: εἶχε — δορὰν, ad Pherecydem pertinere, a quo non Νεφέλην sed Θεμιστὼ matrem Phrixi appellatam vidimus. Idem etiam magis perspici potest ex loco *Hygini* poet. astron. 2, 20.

aries, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per Hellespontum: quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse auream pellem.

Quum Athamas plures vxores habuerit, facile potuerunt illae a poetis aliisque scriptoribus inter se confundi. Hinc *Apollod.* 1, 9, 2. etiam Themisto, Hypsei filiam, ponit in eius vxoribus, quam tamen demum post Inus interitum duxerit. cf. *Hygin.* fab. 1. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 22.

Post crudele illud facinus videtur Athamas ex nescio qua vxore filiam aliquam genuisse, Aream, cuius memoriam vno tantum loco seruatam reperi.

Scholiastes in Platonem p. 86. edit. *Ruhnken.* postquam disputauit de aduerbio τέως in *Platonis* Hipparcho T. II. Opp. p. 229. D. haec addit: παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ τέως. ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν*) τοὺς νῦν**) ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖ; ἡ δὲ εἶπε· τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον. ἀφ᾽ οὗ†) ἀναμνησθεὶς, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω.

Videntur veteres poetae atque adeo grammatici minus curasse filias Athamantis, quam filios. Vnde etiam Εὐρύκλεια, eius et Inus filia, vix a quoquam nisi a *Zenobio* 4, 38. memorata reperitur.

Vt autem ad Phrixum redeamus, statuam ei olim positam fuisse discimus e *Pauf.* 1, 24. init. quo loco simul incertum esse dicit, cui deo arietem Phrixus immolauerit, probabiliter tamen eum immolatum fuisse τῷ Λαφυστίῳ καλουμένῳ παρὰ Ὀρχομενίοις (cf. *Schol. Apollon.* 2, 655.), h. e. Ioui Φυξίῳ, vt est ap. *Apollod.* 1, 9, 1. *deo tutelari fugientium.* v. *Schol. Apollon.* 4, 699. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 288. Λαφύσσειν enim etiam idem esse quod σπεύδειν, *Hesychius* docet. Et haec quidem Laphystii Iouis appellatio videtur Orchomeniis inprimis vsitata fuisse, quum Thessali magis vterentur nomine Phyxii, teste *Schol. Apollon.* 2, 1151.

E Phrixi filiis duo commemorantur in Pherecydeis reliquiis, Argus et Melas.

Schol. Apollon. 1, 4. et ex eo *Phau.* in v. Ἀργώ· ὁ Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου (*Phau.* Φρύξου) υἱοῦ.

---

*) In *Siebenkeesii* Anecdotis Graecis, vbi idem Scholion p. 29. extat, legitur συμφέρουσαν.

**) Particulam νῦν *Siebenkees* non habet.

†) Post ἀφ᾽ οὗ in edit. *Ruhnken.* male additum est τοῦ.

Ille Argus, qui fabricauerat nauem Argo, videtur eſſe is, qui ab *Aſclepiade* vocabatur filius Areſtoris, a *Pherecyde* vero filius Inachi.

Apollod. 2, 1, 3. *Ἄργον τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει.*

Hic transponenda eſſe Aſclepiadis et Pherecydis nomina, et alii iam obſeruarunt, et patebit ex iis quae iam dicturus ſum. Quantopere autem de Argi genealogia disſentiant ſcriptores, dici vix poteſt. *Apollodorus* ipſe §. 2. vocat eum Agenoris filium, quod poteſt vitium ſcripturae putari pro *Areſtoris*. Iam Pherecydem audiamus.

Schol. Eurip. Phoenn. 1123. *Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν (Ἄργον) ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως·*

Ἄργος, ὁ Διὸς, γαμεῖ Πειθὼ, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα· τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων [ἀφ᾽ οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει] καὶ Φόρβας. τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει.

Πειθὼ, Oceani et Thetyos filia, commemoratur etiam ab *Heſiodo* theog. 349. Sed an illa eadem ſit cum Veneris comite, quae in numis reperitur, et quam *Hermeſianax*, elegiacorum ſcriptor, ap. *Pauſ.* 9, 35. p. 781. in Gratiarum numero habebat, non ego definiuerim. Ap. *Schol. Eurip.* Oreſt. 1247. etiam Phoronei vxor dicitur *Πειθώ*. *Apollodorus* contra (2, 1, 2.) plane non eam agnoſcit, ſed Euadnen pro ea nominat, Strymonis et Neaerae filiam. Argus, qui terrae Argiuae nomen dedit, a *Pauſania* 2, 16. init. dicitur Phoronei e filia nepos. Sed eum putatum fuiſſe filium Iouis e Niobe, ſcimus ex eodem *Pauſ.* 2, 25. p. 169. et c. 34. p. 191. Cauſſa vero, cur *Apollodorus* dixerit,

ab *Asclepiade* Argum vocari filium Inachi, videtur inde esse repetenda, quod Niobe illa Argiua ab aliis ferebatur Phoronei mater, vxor Inachi. v. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 243. De Criaso consentit *Apollodorus* 2, 1, 2. Diuersitatem aliquam attuli ad *Hellanic.* p. 48. vbi in *Schol. Eurip.* Orest. 930. manifestum est confundi Argum antiquiorem et recentiorem. De Ereuthalione et Ereuthalia nil mihi constat. Dubito enim, an sit ille Ereuthalion, de quo *Homer.* Il. η, 136. sqq. Phorbantem *Pausanias* 2, 16. p. 145. non, vt Noster, Criasi filium vocat, sed ipsius Argi. *Arestor* non Phorbantis, sed Ecbasi filius dicitur a *Charace* ap. *Steph. Byz.* in v. Παῤῥασία, Iasi filius a *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Possunt hae diuersitates tribui scribentium vel pronunciantium erroribus. Quo eodem refero, quod ap. *Apollod.* l. l. non Arestor, sed Agenor, appellatur Iasi filius. Ius historia vel ex *Apollodoro* (§. 3.) nota est. vbi Io, vt a *Pausania*, dicitur Iasi filia, quanquam hic quidem Iasum ipsum patre vsum dicit Triopa. Hunc vero Argum πανόπτην, quem *Ouidius* quoque (metamm. 1, 624.) Arestoridem vocat, *Tzetzes* ad *Lycophr.* 883. Ἕστορος (leg. Ἀρέστορος) ἢ Ἀλέκτορος filium, *Scaliger* ad *Catull.* epigr. LXV. distingui iubet ab Argo, filio Agenoris, et duo hos Argos male ab Ouidio confusos esse dicit, ita vt nauis fabricator pro Arestoris filio habendus sit, Ius vero custos pro Agenorida. Quae omnia quam infirmis argumentis nitantur, facile apparet cuique. Immo distinguendi videntur Argus πανόπτης et Argus filius Phrixi, quanquam id non fecit *Apollodorus* 1, 9, 16. Hunc Argum, si *Apollodorum* sequamur §. 1. peperit Phrixo Chalciope, Aeetae filia, de qua cf. fragm. XVII. Eodem nomine matrem Argi appellabat *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1125. Sed *Acusilaus* et *Hesiodus* ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις vocabant eam Ἰοφῶσσαν, ipsam quoque Aeetae filiam, teste eodem Schol. l. l. Quod nomen ego quidem verius puto quam nomen Chalciopes.

Hesych.: Ἰοφῶσσα· ἡ χάλκειος, ὥς φησι Φερεκύδης.

Fortaſſis enim Ἰοφῶσσα in Colchorum lingua idem erat quod χάλκειος, vnde Graeci deinde, quo forma nominis propius accederet ad nominis proprii formam, Χαλκιόπην eam vocarunt. Ipſe *Schol. Apollon.* 2, 390. ſequitur appellationem vulgarem. Conf. *Abreſch.* ad locum *Heſychii.*

Hunc igitur Argum quum diſerte Pherecydes a nauis exſtructore diſtinxerit, videtur tantum in numero Argonautarum poſuiſſe.

Alter Phrixi filius eſt Μέλας.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 220. Ὑπερεία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς. — φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω· Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ.

Pherae erat Theſſaliae oppidum in Pelasgiotidis finibus (v. *Strab.* 9, p. 436. A.), e quo Athenienſes, qui aeque ac Sicyonii Dianam Pheraeam colebant, ad ſe perlatum dicebant illius deae ſimulacrum. v. *Pauſ.* 2, 23. p. 164. In hoc igitur oppido erat illa κρήνη Ὑπερεία (v. *Strab.* p. 439. C.), quae diſtinguenda eſt ab Hyperia, Troezeniorum oppido, quod et ipſum ab Hyperete quodam nomen habere dicebatur, qui fuerit Neptuni et Alcyones Atlantidis filius. v. *Pauſ.* 2, 30. p. 182. Noſter Hyperes ferebatur Phrixi e Melane filio nepos, qui Melas etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 1, et *Hygino* fab. 14. vocatur filius Phrixi e Chalciope, ſed ab *Acuſilao* et *Heſiodo* ex Iophoſſa, vt paullo ante vidimus. Apud *Schol. Apollon.* 1, 922. Melas pontus ſ. ſinus in Thracia, ad petram Sarpedoniam (v. *Strab.* 2, p. 92. D.), ab hoc Phrixi filio dicitur nomen accepiſſe. Quae fortaſſis ipſius Pherecydis erat traditio. Nam idem *Schol. Apollon.* 1, 211. habet haec:

περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι

πρὸς τῷ *Αἴμῳ* ὄρει ἐστὶ, *Φερεκύδης* φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν· τῆς Ὠριθυίας.

Orithyia erat Erechthei, qui Pandionem et Zeuxippen parentes habebat, e Praxithea filia. v. *Apollod.* 3, 14, 8. 3, 15, 1. Huius Orithyiae a Borea raptae valde crebra eſt mentio apud antiquos ſcriptores. *Simonides* v. c. ap. *Schol. Apollon.* l. l. ὑπὸ Βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. In his legendum eſſe Ἰλισσοῦ, multi aliorum veterum loci demonſtrant. Satis enim conſtat, Iliſſum fuiſſe Atticae fluuium, prope ipſam vrbem. Ap. *Pauſ.* tamen (1, 19. p. 45.), vbi haec ipſa hiſtoria narratur, ſcribitur Ἐλισσός. Ludentem Orithyiam raptam fuiſſe plerique dicunt. (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 854.) *Choerilus* tamen ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. vbi an fortaſſis reponendum ſit Ἰλισσοῦ, non definiam. Cephiſſus ſane fuit ipſe quoque Atticae fluuius, ſed Athenis ab Occidente, vt Iliſſus ab Oriente (v. *Strab.* 9, p. 400. A.), omninoque horum nominum iſta inter ſe confuſio videtur ſolemnis eſſe. v. *Brunck.* appendix notarum in *Apollon. Rhod.* 1, 215. Iliſſus et aliis diis ſacer putabatur, et in ripis habebat Muſarum Iliſſiadum aram, teſte *Pauſ.* l. l. Raptus ille ab artificibus quoque celebrabatur. In arca Cypſeli, teſte *Pauſ.* 5, 19. init. Βορέας ἐστὶν ἡρπακὼς Ὠρείθυιαν. οὐραὶ δὲ ὄφεων ἀντὶ ποδῶν εἰσὶν αὐτῷ. Nonnulli item explicatione ſtuduerunt probabiliorem efficere fabulam. *Hegeſagoras* ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ap. *Schol. Apollon.* l. l. non ventum fuiſſe putabat hunc Boream, ſed virum, Strymonis filium. E qua ratione melius certe ſibi conſtare videntur, quae de filiis Zete et Calai, e Borea et Orithyia natis, de quibus v. fragm. XX. narrantur. Socrates contra (ap. *Platon.* Phaedr. T. III. p. 229. C.), rogatus a Phaedro, num hoc μυθολόγημα verum eſſe crederet, reſpondet: ἀλλ' εἰ ἀπιστοίην, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, οὐκ

ἂν ἄτοπος εἴην· εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου. (qui erat locus editus. v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 56.) λέγεται γὰρ αὖ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη. ἐγὼ δὲ ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, — ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα οὐδαμῶς ἐστι σχολή. In praecedentibus etiam βωμὸς Βορέου commemoratur.

XXXXI.

Schol. Homer. Il. ζ, 153. Διὸς τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν ἀπὸ Φλιοῦντος εἰς Οἰνώνην διὰ τῆς Κορίνθου μεταβιβάσαντος, Σίσυφος ζητοῦντι τῷ Ἀσωπῷ τὴν ἁρπαγὴν ἐπιδεικνύει. (*Villoif.* edidit τὴν ἁρπ. ἐπιδείκνυται τέχνη) καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσπάσατο εἰς ὀργὴν καθ' ἑαυτοῦ τὸν Δία. ἐπιπέμπει οὖν αὐτῷ τὸν Θάνατον. τοῦτον δὲ κρατεροῖς δεσμοῖς δήσαντος τοῦ Σισύφου, συνέβαινεν οὐδένα ἀποθνήσκειν, ἕως λύει τὸν Θάνατον ὁ Ἄρης, καὶ αὐτῷ τὸν Σίσυφον παραδίδωσιν. ὁ δὲ πρὶν ἢ ἀποθανεῖν (*Villoif.* Θάνατον. ὁ δὲ Σίσυφος αἰσθόμενος τὴν ἔφοδον, δεσμοῖς κρατεροῖς ἀποδεσμοῖ τὸν Θάνατον. διὰ τοῦτο οὖν συνέβ. οὐδ. τῶν ἀνθρώπων ἀποθν. ἕως ἂν αὐτὸν Ἅδης τῷ Θανάτῳ παρέδωκε, καὶ τὸν Θάνατον τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε· πρινεὶ δὲ ἀποθανεῖν τὸν Σίσυφον, ἐντέλ.) ἐντέλλεται τῇ γυναικὶ Μερόπῃ, τὰ νενομισμένα αὐτῷ (*Villoif.* αὐτὴν) πέμπειν εἰς Ἅδου. καὶ μετὰ τὸν χρόνον (*Villoif.* μετὰ χρόνον) οὐκ ἀποδιδούσης τῷ Σισύφῳ τῆς γυναικός, ὁ Ἅδης πυθόμενος, μεθίησιν (*Villoif.* μεθίστησιν) αὐτὸν, ὡς τῇ γυναικὶ μεμψόμενον. (*Villoif.* male πεμψόμενον.) ὁ δὲ εἰς Κόρινθον ἀφικόμενος, οὐκ ἔτι ὀπίσω ἔγει. καὶ (*Villoif.* πρὶν ἢ) γηραιὸν αὐτὸν ἀποθανόντα κυλινδεῖν ἠνάγκασεν εἰς Ἅδου λίθον, πρὸς τὸ μὴ πάλιν ἀποδράναι. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoif.* Φερεκύδει.)

De Afopo eiusque filia Aegina dixi ad *Hellanic.* p. 50. fq. vbi addere debebam, *Pythaenetum* ἐν τῷ πρώτῳ τῶν *Αἰγινητῶν* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. tradidiffe haec: ἡ *Αἴγινα* (infula) πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βουδίωνος θυγατρός. (*Villoif.* male edidit εἰς Βιώνην.) De Sifyphi nomine *Euftathius* ad Odyff. λ, p. 1702, 1. ita ftatuit: *Δωρικὸν* ἅμα καὶ *Αἰολικὸν* ὄνομα τὸ *Σίσυφος*. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ *Δωριεῖς* (Lacedaemonii maxime) φασὶ τοὺς θεούς. — σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ *Αἰολεῦσιν*. ὅθεν *Σίσυφος*, ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν, παρ᾽ οἷς *Δωρίζουσιν* ἦρχεν ὁ *Σίσυφος*. Fuit enim Aeoli filius, et condidit Corinthum. (v. *Apollod.* 1, 9, 3.) *Eumelus* ap. *Pauf.* 2, 3, extr. tradit, Medeam Sifypho regnum tradidiffe. Sed haec fententia cum fententia Apollodori facile ita poteft conciliari, vt non prima Corinthi initia pofuiffe dicatur Sifyphus, fed eam magis amplificaffe et exornaffe. Saltem *Eumelo* videatur magis credi poffe ideo, quia ille in fuis carminibus diligentiffime tractauerat res Corinthiacas, quod colligo e *Pauf.* 2, 2. init. vbi etiam commemoratur fama, Sifyphum fepultum effe in Ifthmo, fed fepulcrum eius nec aequalibus eius multis notum fuiffe. Ex his intelligitur, cur Sifyphus potiffimum prodiderit raptum Aeginae. Ferebatur enim illa ab Ioue per Corinthum, cui Sifyphus imperabat. Sed videtur quoque inde explicari poffe origo fabulae de poena Sifyphi apud inferos. Quia enim pauci notum erat eius fepulcrum, facile fuit fingere, eum nunquam fepultum fed in Tartarum detrufum effe. Ceterum Sifyphum ab Afopo mercedem proditionis poftulaffe et impetraffe illum fontem, qui erat in ipfa Acrocorintho, e vulgari fama narrat *Pauf.* 2, 5. init. E quo facto non minus quam ex ante allatis cognofci quodammodo eius verfutia poteft, de qua vid. *Euftath.* l. l. p. 1701, 58. qui etiam fequentia huc trahit. De Merope vid. *Hellanic.* fragm. XXIIII. et *Apollod.* 3, 10, 1, τὰ νενομισμένα, quo participio

etiam *Scholiastes Sophoclis* Philoctet. 621. hanc eandem rem narrans vtitur, videntur esse inferiae, h. e. sacrificia quae diis Manibus inferebant, *Festo* interprete, quaeque maxime constabant aqua, vino, lacte, sanguine, vnguento. ἠνάγκασεν, np. ὁ Ἅδης vel Ζεύς. εἰς Ἅδου, quod statim sequitur post ἠναγκ., positum est pro ἐν Ἅδου, quod legitur in edit. *Villois.* Poenam enim luebat apud inferos, (v. *Homer.* Odyss. λ, 592—99. *Ouid.* metamm. 4, 459.) etiam picturis celebratam posthac, auctore *Pauf.* 10, 31. p. 876. εἰς autem saepe poni pro ἐν, tralatitium est. v. *Sylburg* ad *Pausan.* p. 932. et *Kuhn.* index ad Aelian. V. H. in v. εἰς. Ita in hac ipsa formula legitur infr. fragm. LXXIII. Ceterum Aegina illa Actori peperit Menoetium, patrem Patrocli, qui Patroclus ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς interfecit filium Amphidamantis. v. *Homer.* Il. ψ, 87. sq. Nomen interfecti ab *Hellanico* p. 126. effertur Κλησώνυμος, sed paullo aliter a Pherecyde.

Schol. Hom. ed. *Villois.* ad l. l. τοῦτον Κλειτώνυμον Φερεκύδης ἱστορεῖ.

XXXXII.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 133. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι. οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται, καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμόν· διαβὰς δὲ, τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα· τὸν δὲ ἀριστερὸν, ἐπιλήθεται. καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας, συμβάλλει τὸ μαντήϊον. καὶ τότε μὲν ἡσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος ἤρετο ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου πο-

ταμοῦ μόγις τὸ πέδιλον ἐάσαν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος (1, 7).

Scilicet Pelias a fratre Aefone, Iolci rege, morituro regnum acceperat, ea quidem conditione, vt regnum Iafoni, Aefonis filio, donec adolevisset, administraret. (v. *Schol. Hom.* Odyff. μ, 70. fupra ad fragm. XXXIII.) Propofitam Pherecydis narrationem fere plane fecutus eft *Apollodorus* 1, 9, 16. Ἄναυρος videtur effe nomen fluuii proprium, etfi *Schol. Apollon.* 1, 9. pro appellatiuo accepit, quod χείμαῤῥουν fignificet, quo fenfu eft apud *Lycophr.* 1424. vbi *Tzetzes*, ἄναυρος, inquit, κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός. vid. omnino *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. 101. Cauffa vel occafio, qua factum fit, vt in vadando fluuio alterutrum foccum perderet, ab aliis, vt ab *Hygino* fab. 13. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. traditur haec: voluiffe eum facrificiis anniuerfariis intereffe, quae Pelias in honorem Neptuni celebraret. Quumque iam in eo effet, vt per fluuium Euenum transiret, Iunonem, vetulae forma affumta, ab eo petiiffe, vt ipfam traduceret. Iafonem igitur humeris eam impofitam transtuliffe, ita vt crepidam in luto defixam extrahere non potuerit*). Sed quanquam hic traditur fluuii nomen proprium Euenus, tamen ex hac ipfa cauffa recentiorem aetatem fapere haec hiftoriola mihi videtur. Euenus enim erat Aetoliae fluuius, quem Iolcum in Theffalia ituris traiicere plane non neceffarium erat. Oraculum illud, quod Peliae datum fuerat, iufferat eum τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι, vt verbis *Apollodori* vtar. Poft verba: ὁ δὲ Ἰάσων, intelligi debet verbum εἶπε, vel fimile. *Αἶα*, inquit *Schol. Apollon.* 2, 419. πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ' ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως αἶαν καλεῖσθαι λέγουσιν. np. quia

*) Statua, repraefentans Iafonem, dum alteram crepidam induit, depicta extat in *Vifconti* Mufeo Pio-Clementino. T. III. (Rom. 1790. fol.) nr. XLVIII.

αἶα apud poetas ponitur pro *γαῖα*. Pertinet huc locus *Eurip.* Med. 2. *Κόλχων ἐς αἶαν*, vbi v. Schol. Ex *Apollon. Rhod.* 2, 423. sq. et 1096. sq. colligi potest, hanc vrbem ad mare sitam fuisse. Erant autem Colchi Aegyptiorum colonia, teste *Herodoto* 2, 104. sq. et *Scymno* ap. *Schol. Apollon.* 4, 277. *τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον* (leg. *χρυσόμαλλον*) ab *Apollonio* (1, 4. 4, 1142.) et *Theocrito* (idyll. 13, 16.) dicitur *χρύσειον κῶας*, ab *Euripide* Med. 5. *τὸ πάγχρυσον δέρας*, ab *Apollodoro* l. l. *τὸ χρυσόμαλλον δέρας*, ab *Apollonio* 4, 1319. etc. *χρύσεον δέρας*. Sed *Acusilaus* ap. *Schol. Apollon.* 4, 1142. *πορφυρεὺν* *ὑπὸ* dicit *ἀπὸ τῆς θαλάσσης*. *ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι — βάλλει.* Haec dubitanter tantum dicit *Apollodorus*. Ceterum et haec et sequentia verba: *ὡς ἔλθοι — κακόν*, videri possunt ex aliquo poeta desumpta. Sed fortassis pro ipsis verbis Pherecydis habenda sunt, cuius ratio scribendi non longe abfuisse videtur a poetica ratione. Malum illud, quod Medea allatura erat Peliae, erat in eo, quod illa per Iasonem e Colchide in Thessaliam adducta Peliam mala fraude interfecit. v. *Apollod.* 1, 9, 27. et quos ibi laudat *Heyn.* p. 228. Add. *Schol. Eurip.* Med. 9.

XXXXIII.

Schol. Apollon. 1, 1290. *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης.*

Apollod. 1, 9, 19. *Φερεκύδης αὐτὸν* (Herculem, qui erat in Argonautis) *ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος.*

Cum Pherecyde consentientem *Antimachi* locum non praetermisit *Schellenberg* in collectione reliquiarum Antimachi Colophonii (Hal. 1786. 8.) p. 84. sq. qui etiam bene et apte nobis in mentem reuocat vulgarem

illam temporis antiquoris opinionem de deorum et heroum maiori pondere, laudatis eam in rem locis *Homer.* Il. ε, 838. sq. et *Statii* Theb. 5, 401. De Aphetis dixi ad *Hellanic.* fragm. CXXII. Argo nauis etiam alia occasione dicitur φθέγξασθαι. v. *Apollod.* 1, 9, 24.

Nauis illius gubernator fuisse ab eodem 1, 9, 16. dicitur *Τῖφυς*, Agnii filius, vt *Ἀγνιάδης* ab *Apollonio Rhod.* 1, 105. ad quem locum *Scholia Parisina:*

ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἴσχηλος (leg. Αἰσχύλος) δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ.

Conf. argumentum libri secundi *Apollonii.* De Tiphyos matre nihil mihi innotuit. Patria videtur Pontus fuisse a Pherecyde nominata, si quidem *Ποντέα* per *Ποντικὸν* explicare licet, neque vitium est in scriptura et lectione. Sic *Steph. Byz.* in v. *Δυσπόντιον* dicit: οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται. ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον. Sed *Aphrodisio* s. *Euphemio* auctore, apud eundem in v. *Ἀφόρμιον*, patria Tiphyos fuit Aphormium, locus Thespiensium. Similia narrat *Pausanias* 9, 32. p. 774. Vix vero *Ποντέα* in *Θεσπιέα* mutare aliquis ausit, aut in *Σιφαέα*, vt *Apollonius* vocat. Scribe *Ἀφορμιέα.* De Iphye cum Tiphye confuso et permutato dixit *Burmannus* in Catalogo Argonautarum.

XXXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 139. ὁ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοδόκης, Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου.

Idmon iste, qui fuit in Argonautis et vates, etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 23. dicitur occisus ab apro. Sed in Parisinis ad Apollonium Scholiis nihil de genere mortis, quo Idmon interierit, narratum est. De eius pa-

rentibus et arte vaticinandi vid. *Burmann.* catalog. Argonaut. Add. *Schol. Apollon.* 2, 817. vbi Abantis filius vocatur. Calchas — nam de Corono non admodum est quod post *Burmannum* dicatur, quanquam pauca quaedam ad fragm. IV. dixi — notus est eo, quod fine Achille Troiam negauit capi posse. v. *Apollod.* 3, 13, 8. Habitabat ille Megaris ante bellum Troianum (v. *Pauf.* 1, 43.). Sed Agamemnonis persuasione factum est, vt Graecos sequeretur in expeditionem illam Troianam, quos ipse rexit sua sapientia. v. *Homer.* Il. *α*, 69. sqq. vbi vocatur *Θεστορίδης*. Thestor autem vocatur Apollinis ex Aglaia filius ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 427. Exciso Ilio Calchas terrestri itinere in Graeciam rediit cum aliis multis, inprimis cum Pamphyliis, qui Erythris manserunt. v. *Pauf.* 7, 3. p. 529. In illo itinere prope Colophonem incidit in Mopsum, Apollinis et Mantus filium, vatem aeque clarum, de cuius fato v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 440. et cum eo certauit artis vaticinandi peritia, victusque mortuus est prae moerore.

Strabo 14, p. 643. A. *Φερεκύδης· φησὶν ὗν προβαλεῖν ἔγκυον τὸν Κάλχαντα, καὶ ἐρωτῆσαι πόσους ἔχει χοίρους· τὸν* (Mopsum) *δ᾽ εἰπεῖν, ὅτι τρεῖς, ὧν ἕνα θῆλυν· ἀληθεύσαντος δ᾽ ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης.*

Eadem leguntur in chrestomathia e Strabone ap. *Hudson.* in scriptorib. geographiae minorib. Vol. II. p. 186. Sed scribitur ibi *σῦν* pro *ὗν*, et verba *ὑπὸ λύπης* omissa sunt.

XXXXV.

Schol. Eurip. Med. argument. *Φερεκύδης καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*

Schol. Aristoph. equitt. 1318. *ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐ-*

τῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, — Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.

Aeſonem, patrem Iaſonis, qui vt Peliae inſidias effugeret, ipſe ſe interfecerat (v. *Apollod.* 1, 9, 27.), per Medeae artes iterum iuuenem factum eſſe, narrat etiam *Ouidius* metamm. 7, 162. ſqq. qui tamen morti tantum propinquum, ſed nondum mortuum fuiſſe auctor eſt. Eodem modo dii Pelopem, a patre ipſis epulandum appoſitum, *ἀφεψῶσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν*, quae ſunt verba *Tzetzis* ad *Lycophr.* 152. De Iaſone Medeam promiſiſſe tantum dicit *Apollodorus* l. l.

Ab Aeſone illo nomen accepiſſe legitur quoddam Theſſaliae oppidum.

Schol. Apollon. 1, 411. *Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης.*

Verba *καὶ Φερεκύδης* Codex Pariſ. non habet.

Paullo aliter *Steph. Byz.* *Αἴσων, πόλις Θεσσαλίας. — καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί.*

De pluribus Magneſiis vid. ad *Hellanic.* p. 143.

XXXXVI.

Schol. Homer. Odyſſ. φ, 23. *Ἴφιτος, Εὐρύτου μὲν παῖς, Οἰχαλιεὺς δὲ τὸ γένος, ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων, περιήει τὰς πέριξ ἐρευνῶν πόλεις, εἴ που φανεῖεν. Πολυΐδου δὲ τοῦ μάντεως εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι εἰς Τίρυνθα χάριν ζητήσεως· οὐ γὰρ εἶναι συμφέρον· λέγεται παρακούσαντα παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλέα μηχανῇ τινι καὶ στρατηγίᾳ συνεφελκυσάμενον αὐτὸν ἄγειν εἰς ἐπίκρημνον τεῖχος. καὶ καταστρέψαι διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα, καὶ τὸν πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν ἆθλον, τὴν Ἰόλην γαμεῖν οὐκ ἔδωκαν, ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται δὲ ὡς ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξενοκτονίᾳ, προσέταξεν Ἑρμῇ λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην*

τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ τῶν τόπων βασιλευούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Conferenda omnino sunt *Scholia Homer*. Iliad. ε, 392.

Eurytus, pater Iphiti, distinguendus est ab Euryto Actoris filio, de quo fragm. XXXXVII. et ab alio, de quo fragm. III. it. a gigante ap. *Apollod*. 1, 6, 2. Noster fuit rex Oechaliae, non illius oppidi, quod in Messenia erat, et posthac dictum est Carnasium vel *Καρνάσιον ἄλσος*. v. *Pauf*. 4. 2. p. 283. et c. 33. p. 362. Etsi enim, vt priori loco legitur, Pausaniae aetate in illo loco, vbi olim Oechalia fuerat, superérat vicus quidam paene desertus, Eurytion dictus: tamen haec appellatio non a nostro Euryto deriuanda est, sed ab alio, Melanei filio, a cuius vxore hoc oppidum antea Oechaliae nomen acceperat. v. *Pauf*. 4, 3. extr. Porro neque Oechaliam Thessaliae possumus intelligere cum *Eustathio* ad *Homer*. l. l. p. 1899. 35. qui prouocat ad Il. β, 729. sq. qui locus affertur a *Schol. Apollon*. 1, 87. ideo, vt ostendat, Oechaliam positam fuisse ab Homero in Pelasgico Argo. cf. *Strab*. 8, p. 339.

Sed illa Oechalia intelligenda est, quam *Hecataeus Milesius* ap. *Pauf*. 4, 2, p. 183. dixerat esse partem Eretriae, h. e. Eretriae, vrbi Euboeae, vicinam. E quo patet, quomodo Eurytus a *Scholiasta* ad Il. ε, 392. vocari potuerit ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεύς. Huius sententiae veritas cognosci potest e locis *Apollodori* 2, 6, 2. 2, 7, 7. et multo magis e *Tzetzae* loco ad *Lycophr*. 50. Eurytus, qui hic commemoratur, potest idem esse videri qui ille ap. *Homer*. Odyss. ϑ, 224. vbi eius peritia iaculandi laudatur; potestque hoc eo verius putari, quia cum Hercule ibi fungitur. Herculem autem in arte iaculandi magistro vsum esse Euryto aliquo, tradunt *Theocritus* idyll. 24, 105. sq. et *Apollod*. 2, 4, 9. quanquam alii hoc tribuunt cuidam Goryto, filio Teutari, allii Rhadamantho. v. *Tzetz*. ad *Lycophr*.

458. Sed tamen an Eurytus noster non diuersus sit ab Euryto Herculis praeceptore, valde dubito propterea, quoniam apud *Homerum* dicitur ab Apolline, quem ad certamen in iaculando prouocauerat, interfectus fuisse. Qua fictione nil nisi repentinum genus mortis indicari putat *Eustathius* p. 1593, 26. qui simul animaduertit, ab *Homero* tam caedem Euryti per Herculem factam ignorari, cuius praeter alios meminit *Scythinus Teius* ap. *Athenae.* 11, p. 461. extr. quam Iolem filiam. E quo ipso videtur apparere horum Eurytorum diuersitas. Pater nostri Euryti ignotus est. Matrem et reliquos, praeter Iphitum, filios cognoscere licet e loco *Hesiodi* ap. *Schol. Sophocl.* Trachin. 266.

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων, Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος.
Τούσδε μεθ' ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν.
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυολίδαο.

In quo loco *Bentleius* epist. ad Mill. p. 503. ed. Lips. pro *Ἀντιόχη* rescribi iubet *Ἀντιόπη*, propter locum *Schol. Apollon.* 1, 87. Verba *παλαιὸν γένος Hygini* auctoritate mutat in *Πύλωνος*, vt Antiopes pater fuerit Pylon. Denique pro *Ναυολίδαο* vel *Αὐβολίδαο* legit *Ναυβολίδαο*, laudato eam in rem *Apollonii* loco 1, 134. Recte. Poterat ipsum *Homerum* laudare Il. *β*, 518. cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* 4, 37. Iphitum equas duodecim amissas quaesiuisse, narrat *Hom.* Odyss. *φ*, 22. sq. Pro *περιήει* vulgo male legitur *περιῇ*. *Πολύϊδος* erat Coerani filius, vates satis nobilis. v. *Homer.* Il. *ν*, 666. et *Apollod.* 3, 3, 1. quos tamen de diuersis Polyidis agere statuit *Casaub.* ad *Athenae.* 11, 1. p. 773, 34. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 545. sq.

Coeranus autem fuit filius Abantis, nepos Melampodis, teste *Pauf.* 1, 43. p. 104. Ad sequentia cf. *Apollod.* 2, 6, 2. sq. qui insaniae Herculis tribuit Iphiti

caedem. *Scythinus* vero l. l. hanc dicit eius caussam fuisse, quod Eurytus et Iphitus vectigalia exegissent ab Euboeensibus. Certe sic explicavit non solum *Athenaei* interpres, sed etiam *Burmannus* in catal. argonaut. in v. Eurytus. Quid vero si verba: Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν (np. non Iphitum, sed alium. Fortassis enim *Scythinus* duo tantum filios Euryto tribuebat. Certe idem fecit *Creophylus* ap. *Schol. Sophocl.* l. l.) ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων, si verba haec, inquam, non de caussa caedis, sed de tempore accipiamus? Tum sane nouum argumentum haberemus sententiae illi, quae statuit, Oechaliam Euboeae esse intelligendam. Ex hac simul explicari potest repugnantia, quae, si Thessaliae tribueremus Oechaliam, necessario existeret inter hunc Pherecydis locum, a quo non admodum dissentit *Homer.* Odyss. φ, 27. qui ipse quoque Iphitum ab Hercule dicit occisum esse ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, h. e. Tirynthe. cf. *Diod. Sic.* 4, 31. et inter alium, quem eodem Pherecyde affert *Schol. Sophocl.* Trach. 354.

Φερεκύδης φησὶν οὕτω· μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος†) τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾤκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ὕλλῳ γυναῖκα. τοῦ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν), καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινεν. Ἴφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς Εὔβοιαν.*

Melas hic, si recte legeretur Μέλανος, alius esset, quam quem vidimus fragm. XXXX, alius etiam quam Licymnii filius, qui ap. *Apollod.* 2, 7, 7. dicitur Herculis socius fuisse in oppugnando Euryto, rege Oechaliae in Euboea, sed in pugna cecidisse. Arcesilaus quis

---

†) Μελανέως legi iubet *Augustin. van Staveren*, in Miscell. Obss. Vol. X. p. 306. quia *Pausan.* 4, 33. p. 362. Eurytum vocat τὸν Μελανέως.

*) Huc referri possunt verba *Plutarchi* de defectu oracul. c. 14. p. 417. D. Ἡρακλῆς Οἰχαλίαν ἐπολιόρκει διὰ παρθένον.

fuerit, non facile dixerim. *Hyginus* fab. 97. in iis, qui ad Troiam expugnandam profecti sunt, habet Arcesilaum aliquem, Lyci et Theobulae filium, ex Boeotia. Ap. *Diod. Sic.* 4, 67. Arcesilaus est Archilyci filius, atque adeo nepos Itoni, Boeoti pronepos, qui idem est atque *Hygini* Arcesilaus. Alius Arcesilaus a Telegoniae scriptore ap. *Eustath.* ad Odyss. π, p. 1796, 49. dicebatur filius Vlyssis et Penelopes, atque adeo frater Telemachi. Illud vero recte mihi videor affirmare posse, Eurytum hunc diuersum fuisse ab Euryto paullo ante allato. Neque enim sibi, sed filio Hyllo, Herculés vxorem petit filiam Euryti. Iam etsi *Apollod.* l. l. dicit, Herculem capta Oechalia Iolen dedisse Hyllo, vix tamen dubito quin ille Euryti Euboici filiam, cuius nomen vidimus Iolen fuisse, confuderit cum huius Arcadici Euryti filia, quae quo nomine vsa sit, ignoramus. Hunc saltem Eurytum distinguendum esse ab Euboeensi, patet etiam ex eo, quod filium eius Iphitum Pherecydes non interfectum fuisse dicit ab Hercule, sed in Euboeam confugisse. Fortassis igitur cognati erant hi Euryti; quumque Arcadici Euryti filius fugiens exceptus fuisset ab Euryto Euboeensi, potuit haec caussa accedere, cur eius interitum Hercules acceleraret; quem iam antea perdere constituisset ob negatam sibi Iolen. Ita quidem ego conciliandas existimaui diuersas de his Eurytis traditiones. Qui meliora nouit, is tradat quaeso. Ego haereo.

Pro ᾤχεῖτο haud dubie legendum est ᾤκει, et αὕτη pertinet ad Iolen.

De Θούλῃ in Arcadia sita nihil mihi constat. Nomen illud corruptum esse, paene certum habeo. Quid vero sit substituendum, minus certum videtur. In mentem mihi venit Φολόη, quo nomine mons Arcadiae notus est ex *Pausan.* 6, 21. p. 507. aliisque. Nec magis indicare possum, quisnam intelligatur ἀγὼν, quo finito haec fecerit Hercules: nisi quod suspicor, huius quoque obscuritatis caussam esse in Eurytorum confu-

ſione. Nam Oechaliam Euboeae petiit Hercules μετὰ τοὺς ἄθλους, atque adeo poſt raptum ex inferis Cerberum. v. *Apollod.* 2, 5, extr. 2, 6, 1. Quae deinde narrantur in loco Pherecydis priore, Herculem ob ξενοκτονίαν ab Ioue vendi iuſſum fuiſſe, ea pertinere arbitror ad Iphitum Euboeenſem, cuius patrem non ſimul interfecerat Hercules, quod poſtea demum factum videtur, quum contra alterum Eurytum plane non, ſed tantum filios eius praeter Iphitum, interemerit. Omphale, quod notum eſt, fuit regina Lydorum, et ab *Apollod.* 2, 6, 3. Iardani filia vocatur. Poſt ſeruitium Omphalae praeſtitum, de quo *Creuzerus* ad hiſtoricorum Graecor. antiquiſſimor. fragmenta p. 187. ſq. multos ſcriptores nominauit, Hercules expeditionem Troianam ſuſcepit, qua abſoluta quid acciderit Herculi, quidque ipſe egerit, narrauerat Pherecydes, auctore *Schol. Homer.* ed. *Villoiſ.* Il. ξ, 255. Verba ſunt: Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενος κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας σφοδρῷ συνεσχέθη χειμῶνι· κατασυρεὶς δὲ εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς· βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ, Θεσσαλὸν ἐγέννησε. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.

Haec omnia legebantur iam in Scholiis ante Villoiſonum editis, ſed omiſſis verbis poſtremis: ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει, et praeterea aliis paullulum mutatis. Nam poſt γενόμενος vulgo additur τε, deinde legitur συνεσχέθη ἀνέμῳ, καταδυθεὶς τε εἰς Κῶν, denique ante Εὐρύπυλον inſertum extat τε. Eademque hiſtoria traditur ab *Apollod.* 2, 7, 1. *Schol. Hom.* Il. α, 590. aliisque. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 448. Eurypylus Cous non confundendus eſt cum aliis Eurypylis, v. c. Euaemonis filio ap. *Homer.* Il. η, 167. Herculem e Chalciope, Eurypyli Coi filia, Theſſalum genuiſſe, confirmat ipſe *Homerus* Il. β, 679. cf. *Apollod.* 2, 7, 8.

Haec ipsa autem Chalciope diuersa est ab illa Chalciope, quae Medeae soror fuit, Aeetae filia, de qua v. fragm. XVII. et XXXX. Omnino vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Del. 161.

XXXXVII.

Schol. Homer. Il. λ, 708. *Κτέατος καὶ Εὔρυτος παῖδες μὲν ἦσαν Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης τοῦ Μόλου, ἐπίκλησιν δὲ Ἄκτορος. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων. διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλάς, τέσσαρας δὲ χεῖρας* (Pro his verbis *Villois.* mutile edidit tantum *καί*), *πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς* (*Villois. πολεμίους*) *καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν, καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι, συμμαχοῦντος Αὐγέου,* (Haec duo verba postrema non sunt in edit. *Villois.*) *λοχήσας ἀνεῖλεν αὐτούς, καὶ οὕτως ἐπόρθησε τὴν Ἦλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ* (*Villois. Φερεκύδει.*)

Cteatum et Eurytum putatos fuisse Actoris filios, cum consensu tradunt scriptores, v. c. *Apollodorus* 2, 7, 2. cui etiam de eo conuenit cum nostro, quod reuera pater eorum Neptunus fuerit. vnde Cteatus a *Pindaro* Ol. 10, 32. dicitur *Ποσειδάνιος*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 450. sq. Actor hic a *Paus.* 5, 1. extr. vocatur filius Phorbantis, qui Lapitham patrem habebat, et Hyrmines, filiae Epei. Eodem *Pausania* auctore Actor de matris nomine oppidum Hyrminam condidit in Elea. Confundi non debet cum illo Actore, de quo expositum est fragm. III. Ab *Apollodoro* l. l. frater Augeae appellatur. Sed videtur hic error esse ortus ex eo, quod Augeae matri et ipsi nomen fuit Hyrmine, quanquam non Epei, sed vel Nelei, vel Nyctei, vel Epochi filiae. v. *Schol. Apollon.* 1, 172. Molione, a qua Cteatum et Eurytum appellari solere Molionidas, quum *Heynius* obseruauit, tum *Pausanias* innuit (8, 14. p. 629.).

quibus parentibus ipsa sit nata, non satis constat. Quodsi in nostro loco legamus *τῆς Μόλου*, fuerit illa filia Moli, siue illius, qui *Μῶλος* scribitur et Martis filius dicitur ap. *Apollod.* 1, 7, 7. siue eius, qui Deucalione natus esse legitur ap. eund. 3, 3, 1. quem saltem alii scribunt *Μόλον*, et filium habuisse Merionen dicunt. Sic *Plutarchus* de defectu oraculor. c. 14. p. 417. E. *Μόλος ὁ Μηριόνου πατὴρ, νύμφῃ δὲ πρὸς βίαν συγγενόμενος.* Fabula de Cteati et Euryti corporibus concretis*), qua concretione factum sit, vt a nemine facile vinci possent, videtur mihi illustrari posse e *Plat.* sympos. T. III. p. 189. sq. vbi *Aristophanes* inducitur sic: *ἡ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλὰ ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων· οὐχ, ὥσπερ νῦν, δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν ἀμφοτέρων τούτων· οὗ νῦν ὄνομα λοιπὸν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται. ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί· καὶ πρόσωπα δύο ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ, ὅμοια πάντη· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο· καὶ τἄλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. — ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον.* Etsi enim ibi de androgynis proprie agitur, quod in nostram fabulam non cadit et vulgo putatur matrimonii symbolum: tamen nec Otus et Ephialtes, quos eodem loco Aristophanes ex hoc hominum genere fuisse dicit, finguntur, quan-

*) *Plutarchus* de fraterno amore c. 1. p. 478. C. *τοὺς Μολιονίδας ἐκείνους, συμφυεῖς τοῖς σώμασι γεγονέναι δοκοῦντας.* Omnino de Molionidis vid. *Tzetz.* chill. 5, 69—99. et quos *Creuzerus* laudauit Meletematum P. I. p. 83.

tum mihi quidem conſtat, in vnum concreti. Saltem in vtraque fictione puto latere hanc ſententiam: neminem ſolum rebus magnis et periculoſis gerendis ſatis parem eſſe; omnia melius procedere, ſi iunctus cum aliis agas. Sic *Tzetzes* ad *Lycophr.* 17. *Λέοντα* et *Δράκοντα*, quos proprie dicit Chimaerae fratres fuiſſe, propter eorum cum ſorore concordiam putat occaſionem dediſſe fabulae de tricipiti beſtia. Itaque noſtra fabula oriri ſaltem potuit ex inſigni fratrum illorum inter ſe amore. Cauſſam, cur Hercules hos Actoris filios interfecerit, ex iis, quae *Mnaſeas* apud *Schol. Apollon.* 2, 1054. affert, colligere etiam hanc poſſumus, quod Stymphalides, Stymphali herois et Ornithos filiae, non ipſum, ſed Molionidas, hoſpitio excepiſſent, quam ipſam ob cauſam Stymphalidas illas interemerit. Idem vero *Scholiaſtes* ſtatim haec addit:

Φερεκύδης δέ φησιν, οὐ γυναῖκας, ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀναιρεθῆναι πρὸς Ἡρακλέους, πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς.

In Codice Pariſ. legitur: ἃς ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους πλαταγῇ χρησαμένου ὀργάνῳ ψοφοποιῷ. Conf. quae ad *Hellanic.* fragm. LXXXVIII. monui, vbi hunc Pherecydis locum iam tetigeram.

Aliam cauſam cognoſcimus e *Pindaro* (Olymp. 10, 39. ſq.), quoniam olim, quum Hercules primum ex vrbe Tirynthe exercitum in Elidem duxiſſet, hunc profligauerant, magna ſtrage edita (v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. c. 15. p. 631. 6, 19. p. 504.), aliam tradit *Pauſanias* 5, 2. init. quia Hercules in bello contra Augeam, quum ab Actoris filiis ſemper copiae eius auxiliares in fugam verterentur, nihil ſplendide gerere poterat. Itaque quum Actoridae ad ſpectandos ludos Iſthmicos Corinthum veniſſent, ἀπέκτεινε σφᾶς λοχήσας Ἡρακλῆς ἐν Κλεωναῖς (*Pindar.* Ol. 10, 37. ὑπὸ Κλεωνᾶν), quod erat oppidum Argolidis non magnum, inter Corinthum et Argos ſitum. v. *Pauſ.* 2, 15. in. Fere eadem leguntur in *Scholiis in Platonem* p. 11. edit. *Ruhnken.*

πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] ταύτης (fcil. τῆς παροιμίας, qua Plato vtitur in Phaedone T. I. Opp. p. 89. C.) τὴν αἰτίαν ὁ Δοῦρις οὕτως ἀφηγεῖται. Ἡρακλέα φησὶ βωμὸν δειμάμενον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, πυγμῆς ἀγῶνα καταθεῖναι, καὶ νικήσαντα τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, πάλιν ἀγωνιζόμενον, ὑπὸ Ἐλάτου καὶ Φεράνδρου πάλῃ ληφθῆναι, καὶ ἐξ ἐκείνου τὸ, Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς, παροιμιασθῆναι. Ἐχεφυλλίδας δὲ, αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου, τῶν Μολιονιδῶν, ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐγείᾳ στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπράσιδος, καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξαι τε, καὶ ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πιόντα, προσαγορεῦσαι τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ· ὃ νῦν δείκνυται ἰόντων ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων βαδὺ ὕδωρ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης, καὶ Κώμαρχος, καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς ἱστοροῦσι. καὶ διὰ τοῦτο θεωροὺς τοὺς Μολιονίδας ἰόντας εἰς Κόρινθον λοχήσαντα τὸν Ἡρακλῆ περὶ Κλεωνὰς ἀποκτεῖναι· ὅθεν Ἠλείοις ἀπώμοτον εἶναι τὰ Ἴσθμια ἀγωνίζεσθαι, ὅτι θεωροὺς πεμφθέντας εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοὺς Μολιονίδας ἑλὼν Ἡρακλῆς ὑπὸ Κορινθίων ἐδέχθη.

Paucis mutatis haec ipfa leguntur in *Scholiis in Platonem*, quae *Siebenkeefius* in Anecdotis Graecis (Norimb. 1798. 8.) edidit, p. 11. Quum autem, vt *Paufan.* 5, 2. narrat, caedis Actoridarum auctor ignoraretur, Molione operam omnem dedit, vt ille detegeretur. Percuffore reperto, Elei ab Argiuis, vt ille puniretur, petierunt. Hi id negarunt. Tum Elei Corinthios adierunt, et poftularunt, vt Argolica ciuitas omnis ludorum Ifthmicorum folemnitate excluderetur. Sed nec Corinthii fecere poftulata. Ibi tum Molione dicitur diris execrata effe ciues, qui non ab Ifthmicis ludis abftinere voluerint. Tantas turbas excitauit illa Actoridarum caedes.

XXXXVIII.

Schol. Homer. Il. λ, 671. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος,

ἱππικώτατος τῶν καθ᾽ αὐτὸν γενόμενος, ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους ἐς τὸν ὑπὸ Αὐγέου συντελούμενον (*Villoiſ.* ἵππους εἰς τὸν ὑπ᾽ Αὐγείου κεῖσε συντελ.) ἀγῶνα. νικησάντων δὲ τούτων, φθονήσας Αὐγέας (*Villoiſ.* Αὐγείας) ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γνοὺς, ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ, ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος, στρατὸν (*Villoiſ.* στρατείαν) ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι. καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας, ἀπέλαβε τοὺς ἵππους. καὶ οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυραν λείαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκύδει.)

Non habet hanc hiſtoriam *Apollodorus*. Sed eam hoc potiſſimum loco ponere volui, quia paullo ante Augeae facta erat mentio, quem non minus quam Neleum et Neſtorem aetate Herculis vixiſſe vel ex *Apollodoro* 2, 7, 2. ſq. cognoſci poteſt. De Neleo v. fragm. XXVI.

XXXXVIIII.

Schol. Sophocl. argument. Trachin: Ἀμαλθεία ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ· ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥςτε βρωτὸν ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον.

Apollod. 2, 7, 5. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

De diuerſis fabulam de Amalthea tradendi modis, et de probabili ipſius fabulae origine v. *Heyn.* p. 463. ſq. Cornu illud ab Acheloo datum fuiſſe Herculi, quum Deianiram vxorem duceret, narrat *Apollod.* l. l. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 50. vbi pater eius, qui quis fuerit non conſtat, editur Ἁρμόνιος, quanquam in codd. MSS. habetur Αἰμόνιος vel Αἱμόνιος. Traditio Pherecydis, δύναμιν εἶχε τοιαύτην — ἄπονον, illuſtrari poteſt ver-

bis *Scholiastae* ad *Callimach.* h. in Iov. 49. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. Capram fuiſſe hanc Amaltheam, quae Iouem nutriuerit, putarunt multi. v. *Verheyk* ad *Antonin. Lib.* 36. p. 242. ſq. et *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Iou. 49. vbi nummus excuſus extat, in quo infans Iupiter capra illa vehitur, Αἰγίοχός inde dictus, etſi proprie hoc nomen inde videtur accepiſſe, quia geſtabat pellem caprinam, vt Hercules leoninam. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 355. Amaltheae cornu deinde dictum fuit poculi genus aliquod, vt diſcimus ex *Athenaei* fragm. ap. *Casaub.* in animaduh. ad 11, 4. p. 783, 37. (in *Schweighäuſeri* editione T. IV. p. 220.) et idem per prouerbium dici conſueuiſſe de ſumma rerum omnium abundantia, res nota eſt vel ex *Eraſmi* chill. 1, 6, 2. Idem denique pro ſymbolo concordiae habet *Werenberg* in peculiari de hoc argumento diſſertatione, Leucopetr. 1683. 4. Nondum vero a viris doctis videtur idonea ratio allata fuiſſe, cur factum ſit, vt nomen Ἀμαλθαίας κέρας in verſionem V. T. Alexandrinam migraret Iob. 42, 14. vbi pro nomine proprio tertiae Iobi filiae קֶרֶן הַפּוּךְ poſitum legitur. *Fr. Spanhemio* quidem (de antiquit. et obſcuris hiſtoriae Iobi c. 15. §. 13—15.) videntur interpretes Alexandrini putaſſe, ex illa filiae Iobi hiſtoria et nomine ortam eſſe fabulam de Amalthea. Mihi vero ſimpliciſſime ſtatui videtur, prouerbium illud, κέρας Ἀμαλθείας, interpretibus Alexandrinis ita notum fuiſſe, vt eo partim propter ſimilitudinem illam, quae ineſt in parte nominis puellae priore, quum קֶרֶן et κέρας idem ſignificent, partim boni ominis cauſa, quia *cornu Amaltheae* iis ſolebat tribui, qui in omnium rerum abundantia viuerent, remque ſuam agerent proſpere atque feliciter, aptiſſime ſe interpretari nomen Hebraicum exiſtimarent. Omnino vid. *Dieterici* antiquitt. bibl. ad h. l. cf. *Lamb. Bos* prolegom. ad Iob. 9, 9.

L.

Antonin. Liberal. c. 33. Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν. οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται, Εὐρυσθεὺς δ᾽ ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος, ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι. ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει, λίθον δ᾽ ἀντ᾽ αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ᾽ Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπέρ ἐστιν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Pro αὐτοὺς τῆς π. quod ſane non habet, quo referatur, *Muncker* legere volebat τοὺς ἀπογόνους ſ. τοὺς παῖδας αὐτοῦ, *Verheyk* ἀστοὺς, niſi quis vellet αὐτοὺς accipere pro πολίτας ſ. ἄνδρας, vt ap. *Thucyd.* 5, 82. Sic *Tzetz.* ad verba *Lycophr.* 81. τοὶ δὲ, adſcripſit haec: ἐλλιπῶς, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι. cf. *Hom.* Il. α, 51. Sic Ioſ. 11, 14. in Cod. Alexandr. pro ἀνθρώπους legitur αὐτούς. Ego vero nil mutandum arbitror. Potuit enim Pherecydes in praecedentibus mentionem feciſſe Heraclidarum. Quae tamen ratio ſi cui non placeat, legat ille: αὐτοῦ τοὺς

παῖδας, deleat quoque per me verba: αὐτοὺς τῆς πατρίδος, quae ex illis nasci potuerunt. Probauit hanc meam coniecturam *Bastius* Epist. crit. p. 187. sq.

De Eurysthei genere vid. *Verheyk.* ad h. l. Erat ille, quod notum est, rex Mycenarum. vid. *Apollod.* 2, 4, 5. cuius narratio 2, 8. et *Pauf.* 1, 32. p. 79. sq. omnino cum nostra conferenda est. Scilicet Hercules ipse, Eurystheum metuens, Tirynthe fugerat ad Ceycem, regem Trachiniorum. Hercule autem mortuo, quum Eurystheus liberos eius quaereret, qui vel cum patre viuo, vel post eius mortem soli, ad Ceycem confugerant, et vt traderentur a Ceyce postularet, hic, qui se non parem sentiret bello cum Eurystheo gerendo, misit eos Athenas ad Theseum, pro quo Pherecydes Demophontem nominauit. Tetrapolis Attica quae fuerit, e *Strabone* (8, p. 383. B.) exposuit *Verheyk.* Ἀθηναῖοι — ἀπολέγονται. *Pausanias* p. 80. dicit, hoc fuisse primum Peloponnesiorum contra Athenienses bellum. De Eurysthei interitu et percussore vid. *Muncker* ad h. l. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 497. sq. Hyllus est notus Herculis e Deianira filius. (v. fragm. XXXXVI. et *Apollod.* 2, 7, 8.) Meliten tamen, Aegaei fluuii filiam, matrem eius facit *Schol. Apollon.* 4, 1149. Nutrix eius a *Pauf.* 4, 30. vocatur Abia. Pro καὶ σὺν αὐτοῖς legendum est cum *Munckero* σὺν αὐτῷ, omisso καὶ, vel potius οἱ post καὶ inserendum. Verba κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις videntur hunc sensum habere: *oppidum aliquod incoluerunt in agro Thebano, ab illa Thebarum parte situm, vbi erant portae Electrae.* Sed haud dubie praeferenda est *Bastii* in Epist. crit. p. 188. emendatio: κατοικίζονται πάλιν ἐν Θ. *redeunt Thebas.* De his portis v. *Hellanic.* fragm. LXXI. quicum consentit *Pauf.* 9, 8. p. 727. Conf. *Eurip.* Phoenn. v. 1145. et 1586. De Alcmena dixi supra ad fragm. XII. *Pausanias* 1, 41. tradit, non consensisse Heraclidas, vtrum Argos esset Alcmenae cadauer reportandum, an Thebis sepeliendum, vbi etiam Herculis e Megara filii et Am-

phitryon, maritus Alcmenes, sepulti iacerent. Consultum igitur Apollinem Delphicum iussisse Alcmenen in agro Megarico sepeliri. Quod h. l. Rhadamanthus apud inferos dicitur vxorem accepisse Alcmenen, id haud dubie inde effictum est, quia iam tum, quum Cretae rex esset, post Amphitryonis mortem eam duxerat. v. *Apollod.* 2, 4, 11. 3, 1, 2. Per hanc autem fictionem, de Rhadamantho in fortunatis insulis versante*), nihil videtur significari, nisi eum mortuum quoque virum probum et quauis felicitate dignum iudicatum fuisse. Sic etiam a *Pindaro* Ol. 2, 128—43. praeter Rhadamanthum illuc translati dicuntur Peleus, Cadmus, Achilles, qui ipse quoque ap. *Apollon. Rhod.* 4, 811—15. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 174. Medeam dicitur vxorem duxisse ἐν Μακάρων νήσοις. Add. de Lyco *Apollod.* 3, 10, 1. Nempe, vt hoc obiter obseruem, Medea potuit fingi in beatorum insulis versans, propter beneficia Iasoni et argonautis praestita. Dicuntur autem hae insulae in extremo Oceano sitae (v. *Hesiod.* ἐργ. 168. sqq.), vbi etiam *Homerus* Odyss. δ, 563. sqq. campos Elysios collocat, vt indicetur, locum illum esse remotissimum, h. e. neminem illuc posse peruenire, nisi quem dii voluissent. Neque enim impii eo peruenire credebantur. Hanc ipsam autem ob caussam, quia putabantur remotissimae esse, facile erat poetis, multa inaudita et mira de iis fingere. Ceterum ex hac Pherecydis historia possunt intelligi verba *Pausaniae* 9, 16. extr. Ἀλκμήνης δὲ οὐ μνῆμα. γενέσθαι δὲ αὐτὴν ὡς ἀπέθανε λίθον φασὶν (ap. Thebani) ἐξ ἀνθρώπου. καὶ Μεγαρεῦσι τὰ ἐς αὐτὴν (quae paullo ante ex 1, 41. narraui) οὐχ ὁμολογοῦσι.

---

*) De Rhadamantho apud inferos Alcmenes marito vid. *Enn. Quirin. Visconti* ad Inscriptiones Graecas Triopeas s. Borghesianas, (Romae 1794. fol.) p. 102. sq. Conf. quos *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 89. laudauit.

LI.

Schol. Apollon. 3, 1086. ἔστι καὶ ἄλλος Δευκαλίων, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης.

De pluribus Deucalionibus vid. ad *Hellanic.* p. 69. Huius Deucalionis, quem Minos e Pasiphae vel e Creta genuit, meminit etiam *Apollodorus* 3, 1, 2. et 3, 3, 1. cf. *Homer.* Od. τ, 180.

LII.

Schol. Eurip. Phoenn. 53. Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος, καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ.

Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ, Ἰοκάστην. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου. ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

Ex his ea tantum, quae minus nota sunt, attingenda videntur. Phrastorem et Laonytum non habet in Oedipi filiis *Apollodorus* 3, 5, 8. cuius locum si cum *Pisandri* loco contuleris ap. *Schol. Eurip.* ad Phoenn. 1748. videtur nec Pisander eos agnouisse. Minyas hic Boeoticos intelligendos esse docet nomen adiectum *Ἐργίνου.* Hic enim Clymeni filius, Phrixi pronepos, patre a Thebanis occiso, in Orchomeni regno successit, et mox cum fratribus collecto exercitu Thebas aggressus proelio vicit Thebanos. (v. *Pauf.* 9, 37.) In hoc proelio necesse esset filios illos Oedipi cecidisse, quia paullo post Minyarum potentia per Herculem valde fuit debi-

litata. Sed omnino Oedipum e matre Iocasta nullos filios genuisse, iam *Pauſ.* 9, 5. p. 721. pro certo habuit ob locum *Homer.* Odyſſ. λ, 270—73.

Εὐρυγάνειαν filiam Hyperphantis vocant *Apollod.* et *Pauſanias.* Iocaſta non est in filiarum Oedipi numero ap. *Apollodorum*, neque *Piſander* et *Pauſanias* in vniuerſum plures quam quatuor liberos norunt. De Tydeo v. fragm. XXXVIIII. Aſtymeduſa non aliunde nota eſt. Fortaſſis eſt eadem, quae Meduſa, quam Sthenelo, Perſei filio, e Nicippe, filia Pelopis, filiam fuiſſe *Apollodorus* (2, 4, 5.) auctor eſt. De Polynice et Eteocle diuerſa tradiderunt Pherecydes et Hellanicus. Huius locus eſt fragm. CIII. Pherecydis narrationem tradit *Schol. Eurip.* Phoenn. 71.

δεῖ εἰδέναι ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. — Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου.

Rurſus alia exhibet *Pauſ.* l. l. p. 722. Neque enim vi eiectum Polynicen narrat, ſed viuente adhuc Oedipo Thebis exceſſiſſe, veritum ne obnoxius eſſet diris, quibus pater filios deuouerat. Veniſſe igitur Argos, et Adraſti filia vxore accepta poſt mortem patris ab Eteocle accerſitum rediiſſe Thebas. Tum vero diſſenſione de regno inter fratres orta, iterum confugiſſe ad Adraſtum, et cum exercitu ſoceri Eteoclem fratrem oppugnaſſe, quumque exercitum perdidiſſet, fratrem ad ſingulare certamen prouocaſſe, in quo ambo perierint. Tum Adraſtum bellum intuliſſe Laodamanti, Eteoclis filio, de quo v. *Hellanic.* fragm. CII.

LIII.

Apollod. 3, 6, 7. de Tireſia: *Φερεκύδης (φησὶν) ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ . . . . . γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν·*

τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ (τοὺς ὀφθαλμοὺς) αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι· Χαρικλοῦς δὲ δεομένης, ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν.

Scil. Argiui, qui Polynicis filiis ducibus Thebas ceperunt, Delphico deo cum reliqua praeda etiam Tiresiam vatem duxerunt. (v. *Pauſ.* 9, 33.) Erat enim vir Thebanus, Eueris et nymphae Chariclus filius, genus ducens ab Vdaeo Sparto (de quo v. fragm. XVI.), teſte *Apollod.* l. l. cf. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in lau. Pall. 81. *Soſtratus* ſcripſerat carmen elegiacum de Tireſia, cuius argumentum nobis ſeruauit *Euſtathius* ad Odyſſ. κ, p. 1665, 47. Chariclo alia, quanquam ipſa quoque Nympha, eſt ap. *Schol. Apollon.* 4, 813. vxor Chironis. Cauſſa, cur excoecatus fuerit Tireſias, ab aliis affertur, quod omnia, quae dii celare homines voluiſſent, effutierit. Sed Pherecydem ſecutus eſt *Callimachus* h. in Pall. 57. ſqq. ad cuius ſingulos verſus vid. *Spanhem.* qui ad v. 82. noſtrum locum vertit: *Siquidem cum Chariclo Mineruae cariſſima eſſet, illum nudam per omnia deam vidiſſe contigit; eamque manibus ſuis erutis illi oculis, eundem obcoecaſſe.* *Heynius* vero ad *Apollod.* p. 620. haud dubie rectius haec ita putabat eſſe refingenda: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Idem p. 621. recte eiicit verba τοὺς ὀφθαλμούς. Per verba: τὰς ἀκοὰς (i. e. *aures*, vt antea ὁράσεις pro ὀφθαλμούς, vnde fortaſſis gloſſema illud, quod *Heynius* exulare iuſſit, ortum et in contextum tandem male illatum eſt) διακαθάρασαν — συνιέναι, vix aliud quid indicatur, niſi ſcientia auguralis. cf. ad fragm. XXV. οἰωνοσκοπεῖον Thebis fuiſſe narrat *Pauſ.* 9, 16. σκῆπτρον ſimpliciter eſt *ſcipio*, quo nixus ire Tireſias tuto poterat. *Callimachus* l. l. v. 127. habet βάκτρον. cf. *Eurip.* Hecub. 281. *Pindar.* Olymp. 2, 146. Color κυάνεος ſ. κυανοῦς deſcribitur

sic a *Platone* Timae. T. III. p. 68. C. λαμπρὸν, λευκῷ ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Ceterum ab *Eurip.* Phoenn. 842. filiam Manto oculum Tiresiae dici, atque adeo illi tribui, quod h. l. baculo, iam alii obseruarunt, in his *Spanhem.* ad l. l.

LIIII.

Dionys. Halicarnass. archaeol. 1, p. 10, 44. edit. Sylb. 1, 13. p. 35. ed. *Reisk.* φέρε δὴ καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν, ἕτερον ἄνδρα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παρασχόμενοι μάρτυρα, Φερεκύδην τῶν Ἀθηναίων (*Casaub.* malebat τὸν Ἀθηναῖον) γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος·

Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας (Cod. Vatic. Δηϊανείρης) γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην, νηΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος ἡ Κυλλήνη καλεῖται.

ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν, Οἰνώτρου καὶ Πευκετίου μιμνήσκεται, λέγων ὧδε·

καὶ Οἴνωτρος, ἀφ' οὗ Οἴνωτροι καλέονται, οἱ [ἐν Ἰταλίῃ οἰκέοντες· καὶ Πευκέτιος, ἀφ' οὗ Πευκέτιοι καλέονται, οἱ] ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.

Verba vncinis inclusa desunt in Cod. Venet. et Vatic. sed male haud dubie et librarii peccato. Omnino cum hoc loco cf. *Paus.* 8, 1. sqq. a quo, secundum Arcadum quidem opinionem, quam ap. *Apollod.* 3, 8, 1. *Hesiodus* sequitur, Pelasgus traditur primus fuisse in Arcadia. quod tamen ipse ita explicat, vt eum proceritate, robore, pulchritudine, consilio praestitisse statuat reliquis, qui cum eo fuerint, et a quibus ei regnum delatum sit. *Acusilai* sententiam, ab *Apollod.* l. l. commemoratam, sequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 481. Scil. Acusilaus Pelasgum vocabat filium Iouis et Niobes, illius quidem, quae Phoronei fuit filia (cf. *Dionys. Halic.*

1, 11.), et Argum peperisse dicitur ap. *Pauſ.* 2, 22. p. 161. A Phoroneo *Hellanicus* quoque fr. LXXVI. deduxisse videtur Pelasgum. Pro Deianira, quae distinguenda est ab illa notissima coniuge Herculis, *Apollodorus* et *Tzetzes* habent Meliboeam, filiam Oceani. Lycaon a *Pauſania* etiam sapientius patre instituisse quaedam, de rebus diuinis tamen non aeque recte sensisse dicitur ac Cecrops, rex Atheniensium, cuius aetate ille in Arcadia regnauit. Lycaon enim humano quoque sanguine polluit Iouis aram. Vnde fabula nata est, eum in bestiam mutatum fuisse. Cyllene a nonnullis ap. *Apollod.* et *Tzetz.* vxor tribuitur Pelasgo, vt sit Lycaonis mater. Ab hac Cyllene montis Cyllenes in Arcadia nomen deriuare etiam videtur *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Sed *Pauſ.* 8, 4. p. 605. et c. 17. illud non dubitat quin repetendum sit a Cyllene, filio Elati, nepote Arcadis, qui matrem habuit Callisto, quam Lycaonis filiam vocat *Pauſ.* 8, 3. p. 603. et *Charon Lampſacenus* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. it. *Eumelus*, qui cum aliis nonnullis ap. *Apollod.* 3, 8, 2. in Lycaonis progenie posuit filiam Callisto, quae Ioui pepererit Arcadem. Sed *Heſiodus* eam dicebat vnam e Nymphis fuisse, *Aſius* filiam Nyctei, Φερεκύδης δὲ Κητέως. Ceteus iste, quod narrat *Schol. Eurip.* Orest. 1646. iam ab *Heynio* p. 667. laudatus, fuit filius Parthinis et Archiloches, et Callisto suscepit e Stilbe. Parthin fuit filius Doriei et Argiae. Dorieus parentes habuit Icadium et Coroneam, et post Nyctimum regnauit. Quodsi Icadius fuit e filiis vel posteris Lycaonis, Callisto quoque ad Lycaonis genus referenda erit. Et sane hanc fuisse Scholiastae mentem, colligi ex eo potest, quod ex illa Iouem narrat Arcadem genuisse. A Ceteo denominati videntur Κήτειοι ap. *Homer.* Odyss. λ, 520. quos αὐστινας δέξασθαι δεῖ, ignorabat *Strabo* 13, p. 616. A. (v. *Heyn.* l. l.) *Schol. Homer.* l. l. τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους. — Ἀλκαῖος φησὶ τὸν Κήτειον,

ἀντὶ τοῦ Μυσόν. Haec ſententia magis placebat *Spanhemio*, qui τοὺς Κητείους pro Pergamenis habebat. v. eius epiſt. 2. ad Andr. Morellium §. 11. p. 512. ſq. ad calcem Gothae numariae a *Liebio* editae. Oenotrus in Lycaonis filiorum numero etiam a *Pauſ.* ponitur 8, 3. p. 603. vbi vocatur filius natu minimus, et acceptis a Nyctimo, filio Lycaonis natu maximo, militibus atque pecunia, nauibus in Italiam traiecit, cuius regio illa, in qua conſedit, Oenotria inde dicta eſt. οὗτος, addit ille, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη. Peucetium, expeditionis huius ſocium, *Pauſanias* non habet, ſed 10, 13. p. 830. populum Peucetiorum barbarum vocat.

LV.

Schol. Hom. Il. η, 9. Ἀρηΐθοος ὁ Βοιωτὸς, ἄριστος τῶν κατ᾽ αὐτὸν ἀνθρώπων, ἦν διαβὰς εἰς Ἀρκαδίαν. ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσι τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὅρων γῆς. πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρατο λείαν. καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντος τοῖς Ἀρκάσιν, Λυκοῦργος, ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ, λόχον καθίσας, αὐτόν τε ἀνεῖλε καὶ τὴν παντευχίαν αὐτοῦ μετὰ τῆς κορύνης ἔλαβε, καὶ τὴν λείαν ἐπανεσώσατο. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Ἀρηΐθοος ſ. Ἄρηθος, quem Ἐρευθαλίωνα vocat *Schol. Apollon.* 1, 164. confundens eum cum famulo Arethi armigero, non iuſte, ſed dolo a Lycurgo interfectus dicitur ap. *Pauſ.* 8, 4. p. 606. vbi hoc ſolo facto innoteſcere coepiſſe ait Lycurgum, et Arethum vocat ἄνδρα πολεμικόν. cf. *Hom.* Il. η, 142. Corynetem eum cognominatum fuiſſe non ſolum ex *Homer.* (Il. η, 138.) conſtat, ſed etiam e *Pauſ.* 8, 11. p. 621. Vterque hanc affert cauſſam, quia claua tantum in pugnando vſus ſit. Idem cognomen etiam Periphetes habuit, Vulcani et Anticleae filius. v. *Apollod.* 3, 16, 1. Arethi monu-

mentum commemorat *Pauſ.* l. l. Pro ἐμβαλόντος legendum videatur ἐμβαλὼν, vt pertineat ad Lycurgum, de quo vid. ad fragment. XXVII. Sed verba καταφρόνησιν — Ἀρκάσιν recte poſſunt ita explicari: *quum ille ſe ſummo Arcadum contemtu dignum praeſtitiſſet.*

LVI.

Schol. Homer. Odyſſ. ο, 16. Ἰκάριος ὁ Οἰβάλου γαμεῖ Δωροδόχην τὴν Ὀρτιλόχου, ἢ κατὰ Φερεκύδην, Ἀστεροδίαν τὴν Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος. πυθόμενος δὲ Λαέρτης περὶ τῆς Πηνελόπης ὅτι καὶ τῷ κάλλει καὶ ταῖς φρεσὶ διαφέρει πασῶν τῶν καθ' ἑαυτὴν γυναικῶν, ἄγεται αὐτὴν τῷ παιδὶ Ὀδυσσεῖ πρὸς γάμον, ἢ τοσαύτην εἶχεν ἀρετὴν, ὥστε καὶ τὴν Ἑλένην τὴν ἐκ Διὸς οὖσαν τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ καὶ Φερεκύδῃ.

Icarius, qui vulgo dicitur Oebali filius, *Steſichoro* auctore ap. *Apollod.* 3, 10, 3. fuit filius Perieris, qui Cynorten, Amyclae filium, Lacedaemonis nepotem, patrem habuerat, e Gorgophona, filia Perſei, ita vt ad Atlantis ſtirpem hic Icarius referendus eſſet. Alii ibid. §. 4. Cynortam vocabant patrem Perieris, et hunc patrem Oebali, qui e nympha Batia genuerit Icarium ſ. Icarionem. v. *Heyn.* p. 710. ſqq. Hic Icarius, de cuius filiis et filiabus *Scholia Buttmanniana* ad Odyſſ. δ, 797. legenda ſunt, conferenda cum iis, quae *Creuzerus* Meletematum e diſciplina antiquitatis Parte I. p. 49. e Codice Palatino edidit ad eundem locum, ab *Apollodoro* §. 6. neque e Dorodocha neque ex Aſterodia genuiſſe dicitur filiam Penelopen, ſed e Periboea, nympha Naïde. Scilicet non ſatis illuſtre viſum eſt poetis genus Penelopes. Nam Ortilochus, ſi quidem eſt idem nec diuerſus, ap. *Homerum* (Odyſſ. φ, 16. γ, 488. ſq. coll. *Pauſ.* 4, 1.) legitur paruum tantum in Meſſenia oppidum, Pheras, tenuiſſe, et quum ipſe eſſet Alphei filius, filium habu-

ipſe Dioclem, qui rurſus genuit Ortilochum. v. *Hom.* Il. ε, 541. ſq. Poetae igitur ad magis illuſtrandum Penelopes genus etiam Nymphas aduocare potuerunt. Sed fortaſſis tamen haec magna confuſio orta eſt ex Icarii vxorum multitudine. Certe *Euſtathius* ad Odyſſ. α, p. 1417, 27. rurſus alio modo Icarium, quum in Acarnania regnaret, genuiſſe narrat Penelopen e Polycaſta. Hanc igitur Penelopen Laertes filio Vlyſſi ἄγεται πρὸς γάμον, h. e. *vxorem ducendam curauit, duci a filio iuſſit.* Haec eſt medii vis, non obſeruata a *Kuſtero.* Sic *Homer.* Odyſſ. δ, 10. υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. et *Herodot.* 1, 34. ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Antea vero Vlyſſi cum reliquis procis certamen curſus ſubeundum fuiſſe, in quo ille vicerit, tradit *Pauſ.* 3, 12. Helenam hic potiſſimum commemorari puto, quia erat vel ſaltem putabatur filia Tyndarei, cuius frater erat Icarius. v. *Apollod.* 3, 10, 4. 7. Pro ὑπερβάλλει ſcripſi ὑπερβάλλειν. Praeſens locum non habet. τῷ τῆς ἀρετῆς videtur dictum eſſe pro τῇ ἀρετῇ, vt ap. *Theophraſt.* charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν pro τὰ ἤθη. cf. 8, 3. τὸ τῆς τύχης. Eadem formula τὸ τῆς ἀρετῆς legitur ſic in *Luciani* encomio Demoſthenis. Ita *Plat.* Polit. T. II. p. 273. E. τὸ τῆς ἡλικίας. p. 274. D. τὸ τοῦ μύθου. Quatuor alia e *Thucydide* exempla habet *Bauerus* in Philologia Thucydideo-Paullina, (Hal. 1773. 8.) p. 213. Alia rurſus collegit *Marklandus* ad *Lyſiam* p. 445. edit. *Reisk.* Sed plenius *Plato* ibidem p. 281. A. τὸ τῆς τέχνης ἔργον. *Buttmannus* etiam noſtro loco ſine ellipſi: τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν κάλλει. Ceterum *Philoſtephanus* quo tempore vixerit, ſcimus ex *Athenae.* 8, p. 331. D. vbi Callimachi familiaris vocatur.

LVII.

Etymol. M. Παλλάδια ἐκάλουν, ὥς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.

Tzetz. ad *Lycophr.* 355. et ex eo *Phauorin.* in. v. Παλλάς· Φερεκύδης παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα (*Phau.* male χειροποίητα) μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν παλλόμενον (*Phau.* minus bene βαλλόμενον.)

Scilicet non a Minerua ſ. Pallade hoc nomen deriuauit Pherecydes, quae eſt communis poetarum et vulgaris deriuandi ratio, (v. quos laudauit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 744.) ſed a verbo πάλλειν, h. e. βάλλειν. quae ſane videtur eſſe non contemnenda ſententia. Sic enim v. c. ὅτι ἐκ τοῦ θέλγειν οἱ τελγῖνες, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, teſte *Euſtathio* ad Odyſſ. α, p. 1391, 11. Alia talia collegi in libro de dialecto Macedon. et Alexandr. p. 27. not. 4. Quum vero duo maxime eiusmodi palladia a veteribus celebrentur, alterum Athenienſibus datum (v. *Pauſ.* 1, 26. p. 63.), alterum Troianis (v. *Apollod.* 3, 12, 3.), quod poſt euerſam Troiam Argiui ad ſe translatum eſſe dicebant, ſed *Pauſanias* (2, 23. p. 164.) ab Aenea in Italiam portatum pro certo ſtatuit (cf. 1, 28. p. 69. et *Herodian.* 1, 14.): apparet, non definiri poſſe locum, in quo hanc nominis etymologiam Pherecydes attulerit. Tota autem fabula de ſimulacris ἀχειροποιήτοις et coelitus delapſis, ſi coniecturam addere licet, videtur mihi inde nata eſſe, quod antiquiſſimis temporibus a Graecis (vt ab aliis gentibus antiquis, v. *Sched.* de diis Germanis, p. 501. ſqq.) rudes lapides loco ſimulacrorum vt dii colebantur, τιμὰς θεῶν ἀντὶ ἀγαλμάτων εἶχον ἀργοὶ λίθοι, inquit *Pauſ.* 7, 22. p. 579. Iam quum Minerua ſ. Pallas diceretur Athenas condidiſſe (vid. vel *Eurip.* Hecub. 466.), atque adeo ab Athenienſibus ſtatim ab initio culta putari deberet: intelligitur, cur huic potiſſimum deae tribuantur palladia, ad quorum exemplum deinde ſimiles fabulae videntur effictae eſſe, quo maiorem opifex operi ſuo admirationem conciliaret. Sic Epheſii Dianam ſuam iactabant διοπετῆ (Act. 19, 35.). Sic Romani ſua ancilia, et ſimulacrum matris deum, de quo v. *Herodian.* 1, 11.

Παλλάδια ἀχειροποίητα optime explicat *de Sainte-Croix* in praefatione ad Tomum II. des Notices et Extraits des Manufcrits de la biblioth. du roi, Parif. 1789. 4.

LVII. b.

Euftath. ad *Homer.* Il. ω, p. 1348, 18. *οἱ μὲν, τὸ Δῖος φασὶν κύριον· οἱ δὲ, τὸ ἀγαυός. νικᾷ δὲ εἶναι Δίου ἐπίθετον τὸ ἀγαυός. ἦν δὲ, φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος.*

Apollodorus 3, 12, 5. inter reliquos Priami filios neque Dium habet, neque Agauum. Sed alius fpurius eius filius Il. λ, 101. memoratur: *αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον* etc. vbi quum *Zenodotus* eiecto ῥ' legi voluerit *βῆ Ἶσον*, poterat eodem iure *βῆ Δῖον* fcribi.

LVIII.

Schol. Sophocl. Oedip. Colon. 463. *περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτω·*

Μητίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

Daedalum fuiffe nepotem Erechthei, regis Athenienfium, apparet e *Pauf.* 7, 4. p. 531. *Δαιδάλῳ γένους τε Ἀθήνησιν ὑπῆρχεν εἶναι τοῦ βασιλικοῦ τῶν καλουμένων Μητιονιδῶν, καὶ ὁμοῦ τῇ τέχνῃ τῆς πλάνης τε εἵνεκα καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἐπιφανέστερος ἐγένετο ἐς ἅπαντας ἀνθρώπους.* Metionem enim — quod nomen etiam in noftro loco reponendum eft, *Μυτίωνι* vel *Μητίονι* (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 890.) pro *Μητίνῳ* — Erechthei filium vocat *Paufanias* quoque 2, 5. p. 125. Fortaffis tamen Metion rectius dicatur Erechthei nepos, atque adeo auus Daedali. Certe hunc *Apollodorus* 3, 15, 8. dicit filium Eupalami, et Eupalamum filium Metionis ex Alcippe (de qua v. *Hellanic.* fragm. XVI.),

ita vt Alcippe, fuerit auia Daedali, Iphinoe vero non Metionis, ſed Eupalami, vxor fuiſſe videatur; male deinde confuſa cum Eupalami matre. Ceterum Daedalus ſatis nobilitatus eſt exſtructo in Creta labyrintho, de quo mox plura.

LVIIII.

Schol. Homer. Odyſſ. λ, 320. *Θησεὺς ὁ Αἰγέως λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊθέων εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινωταύρῳ παρατεθεισόμενος* (*Buttmann.* edidit *παρατεθησόμενος*) *πρὸς ἀναίρεσιν. ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. καὶ ἐὰν αὐτὸν καθεύδοντα μάρψῃ, κρατήσαντα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῷ Ποσειδῶνι θῦσαι, καὶ ἀπιέναι ὀπίσω ἀνελίσσοντα τὴν ἀγαθίδα. ὁ δὲ Θησεὺς λαβὼν τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν ναῦν ἐμβάλλεται, καὶ τοὺς ἠϊθέους καὶ παρθένους οὐ δήπω φθάσαντας τῷ Μινωταύρῳ παρατεθῆναι. καὶ ταῦτα ποιήσας, νυκτὸς μέσης ἀποπλεῖ. προσορμίσας δὲ τῇ Δίᾳ νήσῳ, ἐκβὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μετακοιμᾶται. καὶ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ παραστᾶσα, κελεύει τὴν Ἀριάδνην ἐᾶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι εἰς Ἀθήνας. συντόμως δὲ διαναστὰς ποιεῖ τοῦτο. κατολοφυρομένης δὲ τῆς Ἀριάδνης ἡ Ἀφροδίτη ἐπιφανεῖσα θαῤῥεῖν αὐτῇ παραινεῖ. Διονύσου γὰρ ἔσεσθαι γυναῖκα, καὶ εὐκλεῆ γενέσθαι. ὅθεν ὁ θεὸς ἐπιφανεὶς μίσγεται αὐτῇ. καὶ δωρεῖται στέφανον αὐτῇ χρυσοῦν, ὃν αὖθις οἱ θεοὶ κατηστέρισαν τῇ τοῦ Διονύσου χάριτι. ἀναιρεθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπ᾽ Ἀρτέμιδος, προεμένην τὴν παρθενίαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Haec multis illuſtrare, plane foret ſuperfluum. Androgeos, Minois e Paſiphaë filius (v. *Apollod.* 3, 1, 2.), e Creta venit Athenas tempore Panathenaeorum,

et in certaminibus Athenienses omnes vincit. Cuius rei hi inuidia ducti eum interfecerunt. Minos, comperta filii caede, iratus classe infestat Athenienses, qui oraculo consulto tulerunt hoc responsum, debere ipsos Minoi poenas dare, quos postulaturus esset. Minos autem postulat, vt quotannis in Cretam inermes mitterent septem adolescentes totidemque virgines, a Minotauro deuorandas, quem Pasiphaë tauro mixta pepererat (v. *Apollod.* l. l. §. 4.), et qui degebat in labyrintho, h. e. aedificio subterraneo et valde flexuoso, quod tectis et lacunaribus omnibus caruisse, primus ni fallor obseruauit *Valckenarius* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 233. sq. Theseus igitur ipse quoque per sortem ad hoc iter Cretense destinatus, quanquam *Hellanicus* fr. LXXXVIIII. rem aliter narrauit, ab Ariadne Minois filia adiutus Minotaurum interfecit. v. *Eustath.* ad Odyss. λ, p. 1688, 31. Neque tamen a Theseo pietatem in deos neglectam fuisse, docuit Pherecydes, teste *Macrobio* Saturnn. 1, 17.

Pherecydes refert, Thesea cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouisse pro salute atque reditu suo Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ.

Haec ex eo Pherecydis opere esse, quod *Αὐτόχθονες* inscriptum fuisse supra vidimus, putabat *Meursius* ad *Hesychium Milesium* Vol. VII. Opp. p. 297. Recte. Nam opere illo expositum fuit de originibus Atticis. Vid. supra §. 11.

Οὔλιος ap. eundem *Macrobium* paullo ante explicatur *sanitatis auctor.* Nam *οὐλεῖν* est *ὑγιαίνειν.* v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Apoll. 40. et 46.

In loco priori post *ἐρωτικῶς* inserendum esse *πρὸς*, iam olim monueram, nunc inserui, praeeunte *Buttm.* Sub finem loci pro *γενέσθαι* post *εὐκλεῆ* legendum est *γενήσεσθαι.* *ἀγαθὶς μίλτου* est *glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in aequandis lignis sequantur. Buttmanni* coniectura, *μίτου*, valde placet. *ζυγὸς* et h. l. et ap.

Eustath. l. l. est *limen superium*, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Vnde ἄνω vel ante ζυγὸν ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet *Eustathius*. Post ὁ δὲ Θησεὺς ante λαβὼν intelligenda sunt ex *Eustathio* verba: πράξας πάντα κατὰ νοῦν. ἀπέπλει. Quomodo Theseus impediuerit, quo minus ipsum fugientem persequerentur Cretenses, Pherecydes etiam narrauerat.

Plutarch. in Theseo T. I. opp. p. 8. A. ἐπεὶ κατέπλευσεν εἰς Κρήτην, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ γράφουσι καὶ ᾄδουσι, παρὰ τῆς Ἀριάδνης ἐρασθείσης τὸ λίνον λαβὼν, καὶ διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν, ἀπέκτεινε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἀπέπλευσε τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβὼν καὶ τοὺς ἠϊθέους. Φερεκύδης δὲ καὶ τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησὶν ἐκκόψαι τὸν Θησέα, τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον.

Δία erat insula ante Cretam, Baccho sacra, quae alio nomine Naxos dicebatur. v. *Eustath.* l. l. it. *Callimach.* ap. *Schol. Apollon.* 4, 426. et interpp. *Hygin.* fab. 43. προσορμίσας et ἐπιφανεὶς, pro προσορμήσας et ἐπιφανὴς, cum *Buttmanno* edidi. συντόμως est *statim*. Sic *Machon* ap. *Athenae.* 8, p. 349. A.

— κυάθους πολλοὺς λαβὼν
τῷ δ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως
πιὼν ἐκάθευδε.

Corouam Ariadnes in sidera relatam memorant multi, v. c. *Diodor. Sic.* 4, 61. *Ouid.* fast. 5, 345. sq. *Hygin.* Poet. astron. 2, 5. etc. Quid vero de talibus fictionibus statuendum sit, *Achillis Tatii* verbis iam supra declaraui ad fragm. XXX.

LX.

Schol. Pindar. Nem. 5, 89. Φερεκύδης ἡνίοχον τὸν Φόρβαντα, φησὶ, Θησέως· σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει.

Alii Phorbantem dixerant Thefei magiftrum. v. *Schol.* l. l. Quis vero fuerit hic Phorbas, non conftat. Ap. *Pauf.* 6, 19. p. 500. eft Phorbas quidam archon Athenienfium perpetuus. Sed hunc nullo modo intelligi poffe, facile quemque docet temporum ratio. Quae autem fuerit illa Amazon ex mente Pherecydis, difcimus e *Plutarcho* l. l. p. 12. A. de quo loco iam dictum eft in *Hellanico* p. 7. et 117. nempe Antiope.

LXI.

De vxoribus Thefei locus claffìcus eft ap. *Athenaeum* 13, p. 557. A. Ἴστρος ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν, καταλέγων τὰς τοῦ Θησέως γενομένας γυναῖκας, φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ᾽ ἐξ ἁρπαγῆς, ἄλλας δ᾽ ἐκ νομίμων γάμων. ἐξ ἁρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἱππολύτην. καὶ τὰς Κερκύονος, καὶ Σίνιδος θυγατέρας. νομίμως δ᾽ αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν, τὴν Αἴαντος μητέρα, γυναῖκα· Ἡσίοδος δέ φησιν, καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην, δι᾽ ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Φερεκύδης δὲ προστίθησι καὶ Φερέβοιαν.

De hac Phereboea nihil mihi conftat.

Iam ponam eas Pherecydeae hiftoriae reliquias, quarum nihil fimile habet Apollodorus.

LXII.

Schol. Apollon. 1, 831. et ex eo *Phauorin.* in v. Αἰγαῖον πέλαγος· Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς (Neptunus) προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης.

Quidam ap. *Cellar.* notit. orb. antiq. T. I. p. 829. πέλαγος Αἰγαῖον interpretantur *mare undofum*, quia, auctore *Hefychio*, a Doribus αἶγες vocantur fluctus.

Tzetz. ad *Lycophr.* 135. *Αἰγαῖον τὸ πέλαγός ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται.* cf. ad v. 402. Ac hac ſententia fortaſſis non alienus fuit Pherecydes, Neptunus enim *Αἰγαῖος*, poteſt eſſe fluctuum ſ. vndarum auctor ac dominus. In praecedentibus vero haec ſcripſit *Schol. Apollon.* *τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκλήθη ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος* (Il. ϑ, 203.)· *οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.* v. *Plin.* H. N. 4, 11. Manifeſtum eſt, hic Aegas Achaiae eſſe intelligendas. Et ſane haec ratio non videtur ſpernenda. Certe *Pauſ.* 7, 25. p. 590. eundem *Homeri* locum affert, his verbis adiectis: *δῆλον ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τῇ Ἑλίκῃ καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος.* Sed *Strabo* 8, p. 386. C. laudauit alium poetae locum ex Il. ν, 21. vbi *Αἰγὰς* in Euboea ſitas accipere mauult, *ἀφ᾽ ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον κληθῆναι.*

LXIII.

Euſtath. ad *Hom.* Il. ζ, p. 648, 36. *Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικε φησὶν οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον.*

Daira recte potuit a Pherecyde ſoror Stygis vocari. Vt enim Styx ap. *Heſiodum* (theog. 361.), ita Daira ap. *Pauſ.* 1, 38. p. 93. eſt filia Oceani, quo loco eadem e quorundam ſententia dicitur Mercurio peperiſſe Eleuſinem heroem, a quo vrbs nomen traxit. Pro *φησὶν* fortaſſis legi poſſit *φύσιν*, vt ſenſus ſit: *et videtur ſane hoc cum rei natura conſentire. Valeſius* ad *Harpocrat.* p. 17. legit ſimpliciter: *καὶ ἔοικεν οὕτ. ἔχ.* Idem vir doctus oſtendit, Dairae nomine ab aliis appellari Proſerpinam, ab aliis Iunonem.

LXIIII.

Hesych. et ex eo *Phau.* Εὐρύμας, Ὠλένιος τὸ γέ-νος, διάβολος δέ· ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Nihil mihi constat de hoc Euryma. Videtur idem esse qui Eurymnus, de quo in stromateo versuum prouerbialium, quem *Andr. Schottus* collectioni adagiorum ab ipso editae addidit, v. 255. haec leguntur:

Εὔρυμνος· μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολόν ἐστι. Scilicet, vt recte explicasse videtur *Erasmus* chill. 4, 2, 3., Eurymnus dictus est prouerbio, qui per calumniam conaretur fidos amicos inter sese committere. Nam ... quum moliretur serere dissidium inter Castorem et ... cem, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus, vtrique grauissimas poenas dedit. *Plutarchus* de fraterno amore cap. 11. p. 483. C. μυθολογοῦ... — ὅτι ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ...ου πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν.

LXV.

Phau. Ἄρυπες, Φερεκύδης· λέγονται δὲ οἱ Ἀχαιοὶ ...πλεονασμὸν τοῦ α, Ἄρυπες.

...enius rem tradit. *Etymol. M.* Ἄρυπες, Φερεκύ-...τι τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες ...ονται οἱ Ἀχαιοί. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α,

...il. Ῥύπαι, quae eadem Ῥύπες vocabatur (v. *Byz.* in h. v. et *Strab.* 9, p. 385. D. Ap. *Pauf.* ...it. male scriptum est Ῥίπες), erat vnum ex illis ...um oppidis, quae post Ionum migrationem ...orte inter se diuiserunt et incoluerunt. cf. *He-*... 145. Vrbis huius rudera memorat *Pauf.* 7, ... Imperator enim Augustus Ἀχαιοὺς τοὺς ... λων ἐς ἔδαφος Ῥύπας, in oppido ...at. vid. c. 18. p. 569. Rhypes

igitur ſ. Rhypenſes erant populus Achaiae, neque ſic, niſi forte a poetis, appellati putandi ſunt omnes Achaei. Pleonaſmum illum litterae ᾱ etiam in aliis vocabulis videmus. Sic *Athenaeus* 2, p. 47. A. τὸ ἄνηστις, inquit, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ὡς στάχυς, ἄσταχυς.

LXVI.

Steph. Byz. Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος, ὡς Φερεκύδης. — ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου.

De Cercyone, Alopes patre, dixi ad *Hellanic.* fragm. XVII. vbi addere debebam, *Choerili* locum a *Pauſania* 1, 14. p. 34. deſumtum fuiſſe e dramate, quod Alopes nomine inſcripſerat. E quo patet, quam celebris olim illa fuerit. Dicitur pater ipſe filiam interfeciſſe, poſtquam peperiſſet Hippothoontem in agro Eleuſinio. v. *Pauſ.* 1, 39. Vix igitur intelligi poteſt, quomodo ab hac Attica femina denominari potuerit oppidum Theſſaliae, cuius etiam *Strabo* meminit 9, p. 427. B. et p. 432. D. vbi illud ſuis quidem temporibus ad Phthiotidem referri ait, ſed olim ad Locridem pertinuiſſe. cf. *Apollon.* 1, 51. vbi *Schol.* Magneſiae tribuit.

LXVII.

Steph. Byz. Αἰόπη, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης.

LXVIII.

Steph. Byz. Φρίξα, πόλις. ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ'. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει.

Phrixa nec a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vbi ruderum eius mentionem facit, ponitur in Arcadia, ſed in Elide.

LXVIIII.

Schol. Apollon. 3, 62. Φερεκύδης· Αἴτωνος (υἱὸς Ἰξίων). φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα (Cod. Parif. ἕδνα). ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται.

De parentibus Ixionis quanta fit ſententiarum diuerſitas, oſtendit locus *Schol. Pindar.* Pyth. 2, 40. τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος. ἔνιοι δὲ, Ἄρεος. οἱ δὲ, Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν. in quo quidem loco illud maxime mirum eſt, quod Ixionem Pherecydes dicitur feciſſe Piſionis filium, non, vt ap. *Schol. Apollon.* eſt, Aetonis. Non potuit ipſius Pherecydis hic error eſſe, ſed eſt haud dubie alteriusutrius Scholiaſtae, qui patrem Ixionis cum auo confuderit. Poſſis etiam librariorum negligentiam accuſare, ſaltem de nomine Αἴτωνος ipſo. Et mihi quidem videtur lacuna eſſe in *Schol. Apollon.* cuius librarius ſcribere debebat: οἱ δὲ Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος. *Weſſelingio* ad *Diodor. Sicul.* 4, 69. probabilius videtur ſic reponi: Φερεκύδης δὲ, Πείσωνος· Αἰσχύλος, Ἀντίωνος. Phlegyae, Lapitharum regis, filius dicebatur ab *Euripide*, in fabula Ixione, vt videtur. Verba ſunt ap. *Schol. Apollon.* Quae de Dia,

Eionei vel potius Deionei (quanquam illud nomen vel ex *Homer.* Il. η, 11. notum eſt. vid. ad fragm. XVIII.) filia narrauit Pherecydes, ea *Hyginus* quoque habet fab. 155. vbi v. interpp. Pro *βέρεθρον* in Codice Pariſ. eſt *βάραθρον*.

πυρακτοῦν nil poteſt eſſe niſi *igni* vel *candentibus carbonibus implere*. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 63. habet *πεπυρακτωμένας δρῦς*, et 272. *τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον*. Proprie eſt *in igni verſare*, *amburere*, vt in priori *Tzetzae* loco et ap. *Arrian.* Ind. 4, 14. Sic *Plutarch.* de garrulitate c. 8. p. 506. B. *τὸ πεπυρακτωμένον ἐκεῖνο καὶ παρεσκευασμένον ὄργανον ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν* Cyclopis apud *Homerum* Odyſſ. 1, 328. vbi legitur *ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ*. Quod *Callimachus* h. in Dian. 49. *μύδρον* dixit, *Scholiaſtes* explicat *σίδηρον πεπυρακτωμένον*. Amoris Ixionis in Iunonem, et mutatae in Iunonem nubis, e qua Ixion Centauros genuerit, meminere multi, v. e. *Pindarus* Pyth. 2, 49. ſqq. *Palaephatus* c. 1. De rota itidem conſentit *Pindarus* v. 73. ſqq. eiusque *Schol.* ad Olymp. α, 97. Fabulam de hac poena magis deinde exornarunt poetae, dum Ixionem rotae huic anguibus illigatum finxere. v. *Virgil.* Ge. 3, 38. vbi tamen pro *angues* alii legunt *orbes*. Aliter item Aen. 6, 601. ſqq.

LXX.

Schol. Pindar. Iſthm. 1, 79. *τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσιν, ὡς Φερεκύδης, ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν, Μινύου. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι.*

Praeter has diuerſitates poſſent aliae multae afferri, natae e confuſis inter ſe Minyis Boeoticis et Theſſalicis, quorum hi ab illis orti erant. Nam *Schol. Apollon.* 3, 1093. Minyam, Orchomeni conditorem, dicit fuiſſe filium Neptuni e Chryſogone, quam *Pauſ.* 9, 36. p. 783. Chryſogeniam vocat, quae patrem habuit Almum,

Sisyphi filium, nepotem Aeoli. Sed idem alio loco (1, 230.) tradit genealogiam hanc: Orchomenus, a quo oppidum Orchomenus nomen habet, natus est Ioue et Hesione, Danai filia. Hic Orchomenus vxorem habuit Hermippen, Boeoti filiam. Cum hac rem habuit Neptunus. Ergo Minyas, quem Hermippe peperit, potuit recte et Neptuni et Orchomeni filius putari. Minyas duas habuit vxores, alteram Clytodoram, e qua suscepit Presbonem, Periclymenen et Eteoclymenen, alteram Phanosyram, Paeonis filiam, quae peperit Orchomenum, Diochthondem et Athamantem. Itaque in priori huius Scholiastae loco de Boeotico Minya agi puto, in altero de Thessalico. cf. ad *Hellanic.* fragm. XLVIII. et *Pauf.* l. l. qui in eo discedit a *Schol. Apollon.* et a Pherecyde, quod Minyam vocat Chrysis filium, Chrysen autem filium Neptuni e Chrysogenia, filia Almi, qui patre vsus est Sisypho. Sciremus fortassis plura et certiora de rebus Orchomeniorum, si superesset *Callippi Corinthii* συγγραφὴ ἐς Ὀρχομενίους, quam *Pauf.* laudat 9, 29.

LXXI.

Schol. Sophocl. Oedip. Tyr. 785. Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφειοῦ.

Polybas erat rex Corinthiorum (v. *Apollod.* 3, 5, 7.). Mercurii filius e Chthonophyle, Sicyonis filia, dicitur a *Pausan.* 2, 6. p. 125. Vxorem eius *Apollodorus* l. l. vocat Periboeam, *Sophocles* l. l. et *Seneca* Oedip. 802. Meropen. Quae tradendi diuersitas vel ex eo videtur nata esse, quod Polybus plures fortassis vxores habuit, vel inde, quod hoc argumentum valde celebratum est a poetis, qui suam quisque, quam acceperant, famam, suumque ingenium secuti videntur. In eo tamen omnes conueniunt, ad Polybi vxorem perlatum fuisse a bubulcis et ab illa educatum Oedipum

infantem, quem Laius pater, rex Thebarum in Boeotia, certior factus ab oraculo, fore vt filius, qui ipfi nafceretur, patrem aliquando occideret, exponi iuffe-rat in monte Cithaerone. Orfilochus fuit frater Polybi, fi recte habet lectio ἀδελφειοῦ, nec ἀδελφιδοῦ legendum eft.

LXXII.

Schol. Homer. Odyff. λ, 325. *Μαῖρα, ἡ Προίτου τοῦ Θερσάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάνακτος, ἐγένετο κάλλει διαπρεπεστάτη. ἡγουμένη δὲ περὶ πλείονος τὴν παρθενίαν, εἵπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν, καὶ λανθάνων διαφθείρει. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη τίκτει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, ὃς Θήβας μετ' Ἀμφίονος καὶ Ζήθου οἰκίζει. τὴν δὲ Μαῖραν λέγεται τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ μηκέτι παραγίνεσθαι εἰς τὰ κυνηγέσια. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Etfi *Apollod.* 2. 2, 1. hunc Proetum dicit non dicit non diuerfum effe ab Abantis filio, Lyncei nepote, de quo v. fragm. XXVI. qui e quorundam fententia Iobatae, fecundum alios Amphianactis filiam vxorem duxerit, quae ab *Homero* (Il. ζ, 160.) Antea, a tragicis Stheneboea vocetur (cf. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 17.): tamen ex hac ipfa narrationis diuerfitate intelligitur, hos duo Proetos diftinguendos effe et a tragicis atque *Apollodoro* male confufos. *Pauf.* 10, 30. p. 872. clarum facit discrimen. Vbi enim pictum aliquod Maerae fimulacrum commemorauit, addit haec: *περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἔστιν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων* (*Euftath.* ad Odyff. λ, p. 1688. 64. *ἕτεροι παρθένον φασὶ τὴν Μαῖραν ἀποθανεῖν*) *θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.* cf. 9, 34. p. 779. it. 2, 4. p. 120. vbi Therfander diferte dicitur frater Glauci, qui genuit Bellerophontem. Hic vero Anteae fraude a Proeto pulfus fuit

Argis. v. *Hom.* Il. ζ, 155. ſqq. *Horat.* 3, od. 7, 13. ſqq. De iis, quae deinde ſequuntur, nil compertum habebam.

LXXIII.

Schol. Apollon. 1, 645. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτι δῶρον*) εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ**) τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου***), ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι.*

Valde celebratus fuit hic Aethalides per narrationem illam, quae traditur a ſcriptoribus, inprimis Pythagoricis, ita vt nec *Heraclides Ponticus* ap. *Diog. Laert.* 8, 4. eam reddere dubitaret. Taceo poetas, *Horat.* 1, od. 28, 10. *Ouid.* met. 15, 160. ſqq. et alios. Nempe Pythagoras, vtpote metempſychoſeos dogma amplexus, iam ſaepe ſe in hac terra vixiſſe, et quum aliorum, tum huius quoque Aethalidis perſonam geſſiſſe iactauit. Aethalides autem, vt ex ipſo *Apollonio* videmus, fuit filius Apollinis et praeco, inſigni memoria praeditus, et comes Argonautarum, quos vt Hypſipyle, Thoantis filia, regina Lemni, exciperet, ille inprimis blanda ſua facundia effecit. (v. *Ouid.* heroidd. 6.) *Hyginus* fab. 14. vocat eum filium Mercurii ex Eupolemia, Myrmidonis filia. Tempore belli Troiani reuiuiſcens Aethalides, fiebat Euphorbus, Panthi filius, (v. *Hom.* Il. ρ, 9. ſqq.) a Menelao deinde occiſus. v. Il. ρ, 46. ſqq. Vnde *Tatianus* orat. contr. Graec. p. 265. B. *Πυθαγόρας*, inquit, *Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν.* Sed *Heraclide* auctore l. l. Pythagoras dicebat, poſt mortem Aethalidis ſe factum fuiſſe Hermotimum, tum

---

*) Cod. Pariſ. *χάριν.*

**) Cod. Pariſ. *ὥστε.*

***) Cod. Pariſ. habet *κατιοῦσαν εἰς ᾅδου διατρίβειν ἐκεῖ, ποτὲ δὲ ἐπανιοῦσαν εἰς τὸ σῶμα μετὰ τῶν ἀνθρώπων διάγειν.*

Pyrrhum, piſcatorem Delium, tandemque Pythagoram. Alii aliter.

LXXIII. b.

Tzetzes in Exegeſi in Iliadem p. 38, 11. *Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος καὶ Λευκίππης υἱὸς, κατὰ Φερεκύδη τὸν Σύρον ἱατρικὸν, γήμας Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἠϊονέως, πολλοὺς μὲν υἱοὺς, πολλὰς δὲ θυγατέρας ἔσχηκε.*

Pro *τὸν Σύρον* etiam hoc loco legendum eſt *τὸν Λέριον.* Cf. §. 10. not. ee). Quod Pherecydes Hecubam fecit Dymantis filiam, *Homerum* ſecutus eſt Il. *π,* 718. Cf. ad *Hellanici* fragm. CXXXX.

LXXIIII.

Tzetz. ad *Lycophr.* 570. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι.*

Phauorin. in v. *Ῥοιώ· Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἴνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους εἰς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἴλιον.*

In *Tzetza* verum nomen eſt, *Ἄνιος.* Nam *Ἴνιος* ap. *Phau.* deſcriptoris incuriae debet tribui. Anius, rex inſulae Deli, fuit filius Apollinis ex Rhoeo, Staphyli et Chryſothemidis filia, quae tamen ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 18. dicitur filia Scamandri, mater Tithoni, et in *Tzetzae* chiliadd. 7. 980. vxor Aeſonis, mater Iaſonis. De Anio vid. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 50. p. 125. ed. *Reisk. Diodor. Sic.* 5, 62. it. *Virg.* Aen. 3, 80. *Ouid.* metamm. 13, 632. ſqq.

LXXV.

Schol. Pindar. Pyth. 11, 25. de Oreſtis nutrice: Φερεκύδης Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα, εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ.

Pindarus Oreſtis nutricem vocat Arſinoen. *Sophocles* Electr. 12. videtur Electrae, Oreſtis ſorori, tribuere conſeruationem fraterculi. *Seneca* certe id manifeſte facit, Agam. 929. ſqq. Sed haec omnia quam parum inter ſe differunt, facile cuique patet. Genus vtriusque nutricis ignoratur.

LXXVI.

Schol. Eurip. Oreſt. 1645. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, ὑπὸ ὄφεως αὐτὸν (Oreſtem) δηχθέντα ἐν Παῤῥασίῳ τελευτῆσαι. ὁ δὲ Φερεκύδης, ὅτι καὶ ἔπειτα τὸν Ὀρέστην αἱ Ἐριννύες διώκουσιν. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἵζει ἱκέτης πρὸς τῷ βωμῷ. αἱ δὲ Ἐριννύες ἔρχονται ἐπ᾽ αὐτὸν, θέλουσαι ἀποκτεῖναι, καὶ ἐρύκει αὐτὰς ἡ Ἄρτεμις. ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις αὕτη Ὀρέστειον καλεῖται, ἀπὸ Ὀρέστου.

Oreſtem poſt interfectam matrem a furiis vexatum, h. e. inſanientem, in Arcadia commoratum eſſe, et quidem antequam in Areopago iudicaretur, ſi ſequaris ſententiam ſcriptorum Peloponneſiacorum et Euripidis, tradit etiam *Pauſ.* 8, 34. quanquam multis admixtis, quae ſeriori aetate ad rem ornandam videntur excogitata. Oppidi Oreſtei in Arcadia inde nominati meminit idem 8, 3. In quodnam vero Dianae templum Oreſtes confugerit, non annotatum inueni. Ab Arcadibus inprimis quidem Mineruam cultam fuiſſe, inde veriſimile fit, quod eam apud ſe natam et educatam putarunt, teſte *Pauſ.* 8, 26. p. 652. Sed nec Dianam neglexerunt, vt recte colligi poteſt e ſupra allato

exemplo de Diana. Ἡμέρη s. Ἡμερησία. v. ad fr. XXVI. In huius Dianae templum fortasse Orestes quoque insanus concessit. In vniuersum de Orestis vltimis legendi sunt, quos *Creuzerus* Meletemm. P. I. p. 92. laudauit.

LXXVII.

Schol. Homer. Odyff. ο, 223. *Πολυφείδης δὲ Μαντίου* (*Buttm.* ὁ *Μαντείου.* Mediol. *ὁ μάντις*) *Σαρευῦσαν γήμας, γίγονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος· ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα, φεύγει εἰς τὴν Πύλον· συντυχὼν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ, δεῖται αὐτοῦ σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆ μαντεῖα, πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρονούμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Historia vberius descripta legi potest in ipso *Homeri* loco. Nempe Mantius fuit Melampodis filius, frater Antiphatis, cuius filius erat Oicles, nepos Amphiaraus, vates satis nobilis, quo mortuo Mantii filius Polyphides ab Apolline accepit vaticinandi facultatem. Huius filius Theoclymenus, qui ad Telemachum confugit, ipse quoque scientia res futuras praedicendi polluit. Paullo aliter rem tradit *Pauf.* VI, 17. p. 494. quem locum, quum corruptus esset, bene ex *Homero* emendarunt interpretes. De Sareusa, Theoclymeni et Harmonidis matre, nihil me legere memini, vt nec de his ipsis eius filiis. Alius enim Harmonides ille est, quem nonnulli ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 93. dicebant nauem fabricasse, qua Paris vectus est Lacedaemonem. Et alius Theoclymenus, Protei et Psamathes filius, est ap. *Eurip.* Helen. 4—9.

LXXVIII.

Schol. Eurip. Oreft. 1656. *Φερεκύδης φησί,*

περὶ παίδων χρησμὸν αἰτοῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναιρεθῆναι. ἐπεὶ Νεοπτόλεμος Ἑρμιόνην γαμεῖ τὴν Μενελάου, καὶ ἔρχεται εἰς Δελφοὺς περὶ παίδων χρησόμενος, οὐ γὰρ αὐτῷ ἐγένοντο ἐξ Ἑρμιόνης. καὶ ὁρᾷ κατὰ τὸ χρηστήριον κρέα διαρπάζοντας τοὺς Δελφοὺς, ἀφαιρεῖται τὰ κρέα αὐτοὺς, ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ.

Neoptolemus, Achillis filius, de cuius matre v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 183. ab *Homero*, vt constat semper Neoptolemus vocatur. Sed auctor carminum Cypriorum ap. *Pauf.* 10, 26. p. 863. dicebat, eum a Lycomede Pyrrhum, a Phoenice Neoptolemum dictum fuisse, quoniam Achilles adhuc iuuenis bellare coeperit. Pro ὁρᾷ melius erat ὁρῶν. Sequentia verba: ἑαυτὸν δὲ — κατορύσσει, *Leopardus* iam (emendatt. 20, 9.) praeclare ita constituit: αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορ. Praeter *Strabonem* enim *Paufanias* quoque 10, 24. p. 858. vbi de Delphis agit, commemorat illum focum (ἑστίαν), ad quem (ἐφ' ἧ) Neoptolemum occidit sacerdos Apollinis. Et Pherecydes in loco Scholiastae non dissentire ab aliis dicitur de mortis genere, sed tantum de caussa, ob quam Delphos venerit. Alii enim, in his *Euripides* l. l. et Androm. 49. sqq. factum id esse dicebant, vt poenas ab Apolline repeteret de interfecto Achille. Quomodo intelligenda sint verba ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, docet *Pauf.* l. l. ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν αὐτῷ τάφος.

LXXVIIII.

Schol. Homer. Villoifon. Il. β, 585. (Catal. nau. 92.) Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἱ, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιη-

exemplo de Diana Ἡμέρη f. Ἡμερησία. v. ad fr. XXVI. In huius Dianae templum fortaffis Oreftes quoque infanus concessit. In vniuerfum de Oreftis vltimis legendi funt, quos *Creuzerus* Meletemm. P. I. p. 82. laudauit.

LXXVII.

Schol. Homer. Odyff. ο, 223. Πολυφείδης ὁ Μαντίου (*Buttm.* ὁ Μαντίου. Medicl. ὁ μάντις) Σαρεοῦσαν γήμας, γίγονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος· ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα, φεύγει εἰς τὴν Πύλον. συντυχὼν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ, δεῖται αὐτοῦ σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆ μαντεῖα, πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρονούμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Hiftoria vberius defcripta legi poteft in ipfo Homeri loco. Nempe Mantius fuit Melampodis filius, frater Antiphatis, cuius filius erat Oicles, nepos Amphiaraus, vates fatis nobilis, quo mortuo Mantii filius Polyphides ab Apolline accepit vaticinandi facultatem. Huius filius Theoclymenus, qui ad Telemachum confugit, ipfe quoque fcientia res futuras praedicendi polluit. Paullo aliter rem tradit *Pauf.* 6, 17. p. 494. quem locum, quum corruptus effet, bene ex *Homero* emendarunt interpretes. De Sariufa, Theoclymeni et Harmonidis matre, nihil me legere memini, vt nec de his ipfis eius filiis. Alius enim Harmonides ille eft, quem nonnulli ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 93. dicebant nauem fabricaffe, qua Paris vectus eft Lacedaemonem. Et alius Theoclymenus, Protei et Pfamathes filius, eft ap. *Eurip.* Helen. 4—9.

LXXVIII.

Schol. Eurip. Oreft. 1654. Φερεκύδης φησί,

περὶ παίδων χρησμὸν αἰτοῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναιρεθῆναι, ἐπεὶ Νεοπτόλεμος Ἑρμιόνην γαμεῖ τὴν Μενελάου, καὶ ἔρχεται εἰς Δελφοὺς περὶ παίδων χρησόμενος· οὐ γὰρ αὐτῷ ἐγένοντο ἐξ Ἑρμιόνης· καὶ ὁρᾷ κατὰ τὸ χρηστήριον κρέα διαρπάζοντας τοὺς Δελφοὺς, ἀφαιρεῖται τὰ κρέα αὐτοὺς, ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ.

Neoptolemus, Achillis filius, de cuius matre v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 183. ab *Homero*, vt constat semper Neoptolemus vocatur. Sed auctor carminum Cypriorum ap. *Paus.* 10, 26. p. 863. dicebat, eum a Lycomede Pyrrhum, a Phoenice Neoptolemum dictum fuisse, quoniam Achilles adhuc iuuenis bellare coeperit. Pro ὁρᾷ melius erat ὁρῶν. Sequentia verba: *ἑαυτὸν δὲ — κατορύσσει*, *Leopardus* iam (emendatt. 20, 9.) praeclare ita constituit: *αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορ.* Praeter *Strabonem* enim *Pausanias* quoque 10, 24. p. 858. vbi de Delphis agit, commemorat illum focum (*ἑστίαν*), ad quem (*ἐφ' ᾗ*) Neoptolemum occidit sacerdos Apollinis. Et Pherecydes in loco Scholiastae non dissentire ab aliis dicitur de mortis genere, sed tantum de caussa, ob quam Delphos venerit. Alii enim, in his *Euripides* l. l. et Androm. 49. sqq. factum id esse dicebant, vt poenas ab Apolline repeteret de interfecto Achille. Quomodo intelligenda sint verba *ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ*, docet *Paus.* l. l. *ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν αὐτῷ τάφος.*

LXXVIIII.

Schol. Homer. Villoison. Il. *β*, 585. (Catal. nau. 92.) *Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οι, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιη-*

τοῦ ἁμαρτάνων, καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν· εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης·

τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ· τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται.

Hic ἐν Σπάρτῃ positum esse pro ἐν τῇ Λακωνικῇ, vix opus est vt moneatur.

LXXX.

Schol. Homer. Villoif. Il. β, 592. (Catal. nau. 99.) Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον, κύριον ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἰπυ, ἐπίθετον.

Plerique contra sentiunt.

LXXXI.

Schol. Hom. Villoif. Il. η, 135. Φειὰ δὲ πόλις τῆς Ἤλιδος. οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι· καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος· Φηρᾷ, Σπάρτῃ, καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ.

Pro Δαρδάνου legendum esse Ἰαρδάνου, facile docent reliqua verba.

πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

Eadem repetit lexicographus in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω. In omnibus autem his locis antiquiores *Suidae* editiones habent Ἀγησιλάου, quod in Ἀκουσιλάου mutandum esse primus vidit *Vossius* de historicis Graecis 1, 2. p. 13. Eodem modo in *Eudociae* Violario p. 163. corrigendum est Ἀγεσιλάου.

Adriani tamen aetate, hoc est, secundo post Christum natum saeculo, nondum a doctis hominibus Acusilai scripta putata fuisse spuria, recte colligere videmur ex iis, quae *Suidas* in Σαβῖνος, et *Eudocia* in Violario p. 381. retulere. Verba sunt:

Σαβῖνος, σοφιστὴς (*Eudociā* ῥήτωρ) γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν εἰς Θουκυδίδην, καὶ Ἀκουσίλαον, καὶ ἄλλους, ὑπομνήματα· καὶ ἕτερά τινα ἐξηγητικά.

VIIII.

Iam ipsas operis ab Acusilao scripti reliquias ita dispositas afferam, vt primo collocentur illi loci, qui diserte dicuntur depromti esse ex opere γενεαλογιῶν, deinde reliqui ponantur secundum chronologiam, praeter eos, quibus postremum locum destinaui, in quibus vel consentit cum *Hesiodo* vel ab eo dissentit.

Schol. Apollon. 4, 1147. vellus illud aureum, de quo v. *Pherecyd.* fragm. XLII. Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναί φησιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

X.

Schol. Apollon. 4, 992. Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας. οἱ δὲ, τοὺς γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.

III.

Ioseph. contra Apion. 1, p. 1034. et ex eo *Euseb.* praep. euang. 10, 7. p. 478. A. B. οἱ τὰς ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησι), λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τε τὸν Μιλήσιον, καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τούτων εἴ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας τῷ χρόνῳ προὔλαβον.

Simsonus eum ponit anno mundi 3485. ante Christum 518. V. C. 234. Darii Hystaspis 2. Olymp. 65. Acocha archonte.

IIII.

Clem. Alex. stromm. 1, p. 299. D. nonnulli Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς.

Eadem narrat *Diog. Laert.* 1, 41. et 42.

V.

Tatian. orat. contra Graecos c. 24. ἐῤῥέτω καὶ τὰ Ἀκουσιλάου μυθολογήματα.

Vulgo legitur Ἡγησιλάου. Sed illam lectionem, quam supra posui, dudum restituendam esse vidit *Ionsius* de scriptorib. philosoph. 1, 3.

VI.

Clem. Alex. stromm. 6, p. 629. A. τὰ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι.

VII.

Ioseph. et *Euseb.* ll. ll. περίεργος δ᾽ ἂν εἴην ἐγὼ, τοὺς ἐμοῦ μᾶλλον ἐπισταμένους διδάσκων, ὅσα μὲν Ἑλλάνικος Ἀκουσιλάῳ περὶ τῶν γενεαλογιῶν διαπεφώνηκεν· ὅσα δὲ διορθοῦται τὸν Ἡσίοδον Ἀκουσίλαος.

VIII.

Suidas: Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν

πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν. ἢ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

Eadem repetit lexicographus in v. *ἱστορῆσαι* et *συγγράφω*. In omnibus autem his locis antiquiores *Suidae* editiones habent *Ἀγησιλάου*, quod in *Ἀκουσιλάου* mutandum esse primus vidit *Vossius* de historicis Graecis 1, 2. p. 13. Eodem modo in *Eudociae* Violario p. 163. corrigendum est *Ἀγεσιλάου*.

Adriani tamen aetate, hoc est, secundo post Christum natum saeculo, nondum a doctis hominibus Acusilai scripta putata fuisse spuria, recte colligere videmur ex iis, quae *Suidas* in *Σαβῖνος*, et *Eudocia* in Violario p. 381. retulere. Verba sunt:

Σαβῖνος, σοφιστὴς (Eudocia ῥήτωρ) γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν εἰς Θουκυδίδην, καὶ Ἀκουσίλαον, καὶ ἄλλους, ὑπομνήματα· καὶ ἕτερά τινα ἐξηγητικά.

VIIII.

Iam ipsas operis ab Acusilao scripti reliquias ita dispositas afferam, vt primo collocentur illi loci, qui diserte dicuntur depromti esse ex opere *γενεαλογιῶν*, deinde reliqui ponantur secundum chronologiam, praeter eos, quibus postremum locum destinaui, in quibus vel consentit cum *Hesiodo* vel ab eo dissentit.

Schol. Apollon. 4, 1147. vellus illud aureum, de quo v. *Pherecyd.* fragm. XLII. *Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναί φησιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.*

X.

Schol. Apollon. 4, 992. *Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας. οἱ δὲ, τοὺς γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.*

XI.

Harpocratio: Ὁμηρίδαι· γένος ἐν Χίῳ, ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ.
v. *Hellanic.* fragm. XXVIII.

XII.

Strabo 10, p. 472. D. Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας.
v. *Pherecyd.* fragm. XXXI.

XIII.

Etymol. M. Κοῖος· ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι, ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: (Est locus *Hesiodi* theog. 134.) — οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π (leg. ν) κέχρηνται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος.

XIIII.

Tzetzes ad *Lycophr.* 177. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἄπιν καὶ Νιόβην. Ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη.
Cf. fragm. XXXVII.

XV.

Ge. Syncellus chronograph. p. 64. B. C. οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον Ἕλλησιν ἱστορεῖται πρὸ Ὠγύγου, πλὴν

τοῦ Φορωνέως τοῦ συγχρονίσαντος αὐτῷ, καὶ Ἰνάχου τοῦ Φορωνέως πατρὸς, ὃς πρῶτος Ἄργους ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ.

Conf. *Pauſan.* II. 15. p. 144. ſq.

XVI.

Clemens Alexandr. ſtromm. 1, p. 321. A. et ex eo *Euſeb.* praep. euang. 10, 12. p. 497. D. Ἀκουσίλαος Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον (*Euſeb.* ἀνθρώπων) γενέσθαι λέγει. — ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (T. III. p. 22. A.) κατακολουθήσας Ἀκουσιλάῳ, γράφει· καί ποτε προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῶν τῇδε, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης.

cf. ad *Hellanic.* p. 103. Addendus eſt alius eiusd. *Euſeb.* locus praep. eu. 10, 10. p. 489. A. ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ᾽ ἐκείνοις (Ἀττικοῖς) αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ᾽ οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος — ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. qui locus petitus eſt ex *Iulio Africano.*

XVII.

Pauſan. 2, 16. p. 146. de Mycene: ταύτην εἶναι θυγατέρα Ἰνάχου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος, τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἠοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει. ὃν δὲ φασὶ προσποιούμενοι ἀκοῦσαι λόγον, Μυκηνέα υἱὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, οὐκ ἂν ἔγωγε ἀποδεξαίμην, διότι μηδὲ αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι.

Quum *Facius* in Codd. MSS. inueniſſet ſic ſcriptum: ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ προσποιοῦσι ἀκοῦσαι λόγον, *Porſonus* inde hanc lectionem effinxit: τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ

προσποιοῦσιν Ἀκουσιλάῳ λόγον, quae mihi adeo probata fuit, vt eam ex *Musei Critici* Vol. I. p. 220. recipere non dubitauerim. Acusilai enim nomen non raro in libris deprauatum et cum aliis male permutatum esse, apparet e fragm. V. et XVIII. non minus quam ex loco *Tertulliani* lib. 2. ad Nationes c. 2. vbi viri docti sine idonea caussa *Arcesilaus* volunt pro *Acusilaus*.

XVIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 25. *διὰ τί δὲ προετίμησε* Coronis *τὸν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι.*

Pro *Ἀγησίλαος* haud dubie legendum est *Ἀκουσίλαος*. Conf. supra ad fragm. VIII. De re vid. quae ad *Pherecyd.* fragm. IV. dixi.

XVIIII.

Apollod. 2, 1, 3. *Ἄργον τὸν πανόπτην — Ἀκουσίλαος γηγενῆ λέγει.*

XX.

Schol. Homer. Odyss. ξ, 533. *Ἐρεχθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοὔνομα Ὠρίθυιαν κάλλει διαπρεπεστάτην. κοσμήσας ταύτην ποτὲ, πέμπει κανηφόρον θύσουσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ. ταύτης δὲ ὁ Βορέας ἄνεμος ἐρασθεὶς, λαθὼν τοὺς βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρην ἥρπασεν. καὶ διακομίσας* (Ita lego pro *διακομήσας*) *εἰς Θρᾴκην, ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῷ παῖδες ἐξ αὐτῆς Ζήτης καὶ Κάλαϊς. οἳ καὶ δι᾽ ἀρετὴν μετὰ τῶν ἡμιθέων* (leg. *ἡϊθέων*. *Buttmannus* tamen praeferre h. l. videtur *ἡμιθέων*) *εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ νάκος ἔπλευσαν ἐν τῇ Ἀργοῖ. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.*

XXI.

Apollodor. 3, 15, 2. de Zete et Calai: *ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀπώλοντο.*

XXII.

Apollod. 3. 12, 6. ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς — ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος.

XXIII.

Apollod. 3, 4, 4. Ἀκταίων τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον (np. a canibus laceratus), ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην.

XXIIII.

Schol. Homer. Odyſſ. ρ, 207. Πτερελάου παῖδες Ἴθακος καὶ Νήριτος, ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος, ᾤκουν τὴν Κεφαληνίαν. ἀρέσαν δὲ αὐτοῖς τοῦτο, καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἤθη, παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην. καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἰς συνοικισμὸν, διὰ τὸ τῶν παρατεθειμένων ὑψηλότερον εἶναι, [καὶ] κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκου ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη Ἰθάκη· τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριτον. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXV.

Apollod. 2, 5, 7. taurum Creteníem, Herculis hiſtoria nobilitatum, Ἀκουσίλαος εἶναι φησὶ τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ.

XXVI.

Schol. Hom. Odyſſ. λ, 519. Εὐρύπυλος ὁ Ἀστυόχης καὶ Τηλέφου τοῦ Ἡρακλέους παῖς, λαχὼν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τῆς Μυσίας ἀρχῆς προΐσταται. *Buttmannus* edidit τῆς Μυσίας προΐστατο. et mox Πρίαμος περὶ τῆς) πυθόμενος δὲ Πρίαμος τῆς περὶ τούτου δυνάμεως, ἔπεμψεν ὡς (*Buttmann.* εἰς) αὐτὸν, ἵνα παραγένηται

σύμμαχος. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ὡς οὐκ ἐξὸν (Buttmann: ἐξῆν) αὐτῷ διὰ τὴν μητέρα, ἔπεμψεν ὁ Πρίαμος τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀστυόχῃ δῶρον χρυσῆν ἄμπελον. ἡ δὲ λαβοῦσα τὴν ἄμπελον, ἔπεμψεν τὸν υἱὸν ἐπὶ στρατείαν. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Ἀχιλλέως παῖς τοῦτον ἀναιρεῖ. (Buttmannus edidit: ὁ Πρίαμος τῇ μητέρι αὐτοῦ δῶρα. ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ἐπὶ στρατείαν. ὃν Νεοπτόλεμος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸς ἀναιρεῖ.) ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXVII.

Apollod. 3, 11, 1. Μενέλαος ἐγέννησεν — ἐκ δούλης Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἤ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη.

XXVIII.

Schol. Homer. Il. υ, 307. Ἀφροδίτη χρησμοῦ ἐκπεσόντος, ὅτι τῆς Πριαμιδῶν (*Villoiſ.* ἐμπεσόντος ὅτι τῆς τῶν Πριαμ.) ἀρχῆς καταλυθείσης, οἱ ἀπ᾽ Ἀγχίσου Τρώων βασιλεύσουσιν, Ἀγχίσῃ ἤδη παρηκμακότι συνῆλθεν. τεκοῦσα δ᾽ Αἰνείαν, καὶ βουλομένη πρόφασιν κατασκευάσαι τῆς τῶν Πριαμιδῶν καταλύσεως, Ἀλεξάνδρῳ πόθον Ἑλένης ἐνέβαλε, καὶ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῷ μὲν δοκεῖν συνεμάχει τοῖς Τρωσί· ταῖς δὲ ἀληθείαις παρηγόρει τὴν ἧτταν αὐτῶν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπελπίσαντες ἀποδῶσι τὴν Ἑλένην. ἱστορεῖ Ἀκουσίλαος.

XXVIIII.

Plato ſympoſ. T. III. p. 178. B. quem locum *Stobaeus* excerpſit in eclog. phyſ. 1, p. 22. Ἡσίοδος πρῶτον μὲν Χάος γενέσθαι φησὶν (*Stob.* φησὶ γίγνεσθαι) — μετὰ τὸ Χάος δύω τούτω γενέσθαι, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα. — Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυ-

τάτους εἶναι. (Stob. Ἀκουσ. ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβ. εἶναι,) πρεσβύτατος δὲ (Stob. τε) ὤν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός ἐστι.

In *Heerenii* eclogarum phyſ. editione P. I. p. 276. prima tantum et vltima loci Platonici verba allata ſunt, nulla lectionis varietate notata. Aliter ſententias *Heſiodi* et *Acuſilai* retulit *Scholiaſtes Theocriti* (apud *Valckenarium*) in argumento Idyllii XIII. Ἡσίοδος Χάους καὶ Γῆς (Ἔρωτα υἱὸν λέγει) — Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος. Similiter *Damaſcius* περὶ ἀρχῶν c. 14. p. 257. in *Wolffii* Anecdot. Graec. T. III. Ἀκουσίλαος Χάος μὲν ὑποτίθεσθαί μοι δοκεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν, ὡς πάντη ἄγνωστον. τὰς δὲ δύο μετὰ τὴν μίαν· Ἔρεβος μὲν, τὴν ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν, Νύκτα· ταύτην μὲν ἀντὶ ἀπειρίας, ἐκείνην δὲ ἀντὶ πέρατος. Ἐκ δὲ τούτων φημὶ μιχθέντων Αἰθέρα γενέσθαι, καὶ Ἔρωτα, καὶ Μῆτιν, τὰς τρεῖς ταύτας νοητὰς ὑποστάσεις. Cetera, quae ſequuntur, adſcribere dubitaui.

XXX.

Schol. Heſiod. theog. 870. p. 269. a. Ἀκουσίλαος τρεῖς ἀνέμους εἶναι φησὶ κατὰ Ἡσίοδον, βορᾶν, ζέφυρον, καὶ νότον. τοῦ γὰρ ζεφύρου ἐπίθετον τὸ ἀργέστην φησίν.

XXXI.

Schol. Apollon. 2, 1125. Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου Phrixum genuiſſe Argum.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXX.

XXXII.

Schol. Apollon. 4, 57. τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε

θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτά φησι, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης (fragm. XXXVIII.)

XXXIII.

Apollod. 2, 1, 3. Ἡσίοδος καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος τὴν Ἰώ φασιν εἶναι.

XXXIIII.

Ioseph. archaeol. 1, 4. extr. Ἡσίοδός τε καὶ Ἀκουσίλαος — ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.

v. *Hellanic.* p. 101. et 141. cf. *Fothergill* über das ungewöhnlich hohe Alter der Menſchen, ad calcem libri *Withehurſtii* über den urſprüngl. Zuſtand und die Bildung der Erde, Lipſ. 1788. 8.

XXXV.

Schol. Nicandri theriac. v. 11. p. 6. περὶ τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν· Ἀκουσίλαος δέ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι.

XXXVI.

Schol. Apollon. 4, 828. Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. — ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα.

XXXVII.

Apollod. 2, 1, 1. Νιόβης καὶ Διὸς — παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ᾽ οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας

Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι.

Idem 3, 8, 1. *τὸν Πελασγὸν Ἀκουσίλαος Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, — Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα.*

cf. fragm. XIIII.

XXXVIII.

Apollod. 2, 2, 2. Proeti filii *ἐμάνησαν· ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν.*

XXXVIIII.

Scholia Homer. ad Odyſſ. *κ*, 2. a *Buttmanno* ex Codd. MSS. edita: *Δευκαλίων, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, Προμηθέως μὲν ἦν υἱὸς, μητρὸς δὲ ὡς πλεῖστοι λέγουσι Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος Πρυνείης, ὡς δὲ Ἀκουσίλαος Ἡσιόνης τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως.*

Deucalionem etiam *Tzetzes* ad *Lycophr.* 1283. Promethei et Heſiones filium fuiſſe tradit. Qui vero Heſiones patrem faceret Oceanum, aut huius patrem Prometheum, nondum reperi. Quare pro *Ἡσιόνης* reponendum arbitror *Ἀσίας* ſ. *Ἀσίης*, quae ab *Apollod.* 1, 2, 3. et *Tzetza* ad *Heſiod.* p. 92. a. Oceani filia, atque vt a *Schol. Apollon.* 1, 444. Promethei mater, vocatur. Sed pro corrupto nomine *Πρυνείης* legendum videtur *Πανδώρας.* Nam *Schol. Apollon.* 3, 1086. dicit: *ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί.* Ceterum pro *τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως* ſcribendum puto *τῆς Ὠκ., καὶ τοῦ Προμ.* vel *καὶ Προμ.* Ita ex Acuſilai mente Deucalion fuerit Aſiae et Promethei filius. Certe Aſiam *Herodotus* quoque (4, 45.) facit Promethei vxorem, non matrem.

INDEX

RERVM ET VERBORVM.

A.

P

L.

INDEX SCRIPTORVM

IN NOTIS EMENDATORVM.

EMENDANDA.

pag. 12. lin. 7. *Iſidorns* leg. *Iſidorus*
— 15. — 30. dici — dicit
— 18. — 18. Gr. L. — Gr. F.
— 21. — 17. cognoſcrere leg. cognoſcere
— 22. — penult. δ) et quae addita ſunt, ponantur ante not. *)
vlt. ε) V. H. 5, 2. ponantur ante not. **)
— 23. — 26. *Pauſannias* leg. *Pauſanias*
— 30. — 16. tragoedi. — tragoedi,
— 31. — 3. not — not.
— 32. — 35. *Φερεκύδης.* — *Φερεκύδης*
— 34. — 26. not. c. — §. 5. not. c.
— 36. — 2. שְׁלְחָן — שֻׁלְחָן
— 38. — 33. geſtit — gesſit
— 49. — 5. *ἀλλῶν* — *ἄλλων*
— 52. — 4. conſerit — conſeri
— 53. — antepen. *θείω* — *θείῳ*
— 64. — 28. largiatur. — largietur.
vlt. Panegyr. — Panegyr. pluribus locis.
— 75. — vlt. *οὒκ* — *οὐκ*
— 76. — 19. *῾Αόρτης* — *Ἀόρτης*
— 76. — 1. ab *Strab.* — ap. *Strab.*
— 78. — 1. *παὶ* — *καὶ*
— 83. — 16. gentiles — gentilis
— 24. *Pheredis* — *Pheretis*
— 93. — 11. Aeolis — Aeolius
— 96. — 25. *Buttmaniana* leg. *Buttmanniana*
— 100. — 4. *charcheſium* — *carcheſium*
— 104. — penult. probaui *Heynii* emendationem *ἵνα ἀνίσχει.* Nunc malim *ἡνίκ᾽ ἀνίσχει.*

pag. 108.	lin. 31.	μὶν	leg. μὲν
— 111.	— penult.	dedit	— dedit,
— 122.	— 29. et 30.	διάξας et διᾶξαι	— διώξας et διῶξαι
— 123.	— 4.	αὐτᾷ	— αὐτῷ,
	— 23.	Antiochum, Antiochus leg. Antilochus, Antilochum	
— 130.	— 19.	Ἴτυλον	— Ἴτυλον.
— 131.	— 12.	Plegyarum	— Phlegyarum
— 143.	— 23.	צַרִיק	— צַדִּיק
— 144.	— 12.	קֵרֶץ	— קֶרֶץ
— 150.	— 8.	εἰμίγη	— ἐμίγη
— 157.	— 19.	παρεῖνα	— παρεῖναι
— 164.	— 8.	Σαρπεδονίαν	— Σαρπηδονίαν
— 165.	— 11.	ἄτοπες	— ἄτοπος
	— 9.	βωμὼς	— βωμὸς
	— 26.	τõν	— τὸν
— 170.	— 1.	antiquoris	— antiquioris
— 171.	— 20.	Φερεκύδης·	— Φερεκύδης
— 173.	— vlt.	allii	— alii
— 174.	— 9.	Iolem	— Iolen
— 175.	— 19.	eodem	— ex eodem
— 178.	— 29.	augeae	— Augeae
— 196.	— 12.	ὅ Ἴσον	— ὃ ᾿ Ἴσον
	— 13.	ὅ et Ἴσον	— ὃ ᾿ et Ἴσον
	— 22.	Ἀθήνησιν	— Ἀθήνησιν
	— 26.	Μυτίωνι	— Μητίωνι
— 198.	— 5.	quos	— quas
— 200.	— 11.	τεσσαρεσκαιδεκάτη	— τεσσαρεσκαιδεκάτη
— 201.	— 3.	Ac	— Ab
— 204.	— antepen.	Αἰσχύλος	— Αἰσχύλος
— 206.	— 25.	Polybas	— Polybus
— 207.	— 18.	dicit non dicit	— dicit
— 209.	— 7.	Ἡϊονεως	— Ἠϊονέως
— 212.	— 10.	conftat	— conftat,
— 222.	— 17.	τρνῖς	— τρεῖς

Quae minoris momenti funt, beneuolus lector ipfe emendabit.

LITTERIS

FRIDERICI CHRISTIANI DURR.